Fjarsu falli

by KatieWR

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Drama
Language: Hungarian
Characters: Astrid, Dagur, Hiccup, Toothless
Pairings: Hiccup/Astrid
Status: Completed
Published: 2014-02-06 12:47:30
Updated: 2014-05-27 19:51:59
Packaged: 2016-04-26 17:42:58
Rating: K+
Chapters: 4
Words: 14,362
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Sorozat-alapÃº tÃ¶rtÃ©net, de igyekeztem, hogy a film ismeretÃ©vel is Ã©rthetÅ‘ legyen. I Dagur a TÃ©bolyult megtÃ¡madta Hibbant-szigetet, Hablaty fogsÃ¡gba esik, Fogatlan lezuhan egy szirtrÅ‘l Ã©s elnyeli a tenger, a Hibbantiakat Dagur el akarja adni rabszolgÃ¡nak. Hablaty kiszabadul, terve is van, de elÅ‘szÃ¶r arra kell rÃ¡jÃ¶nnie: tÃ¶bbÃ© nem hagyhatja, hogy sodorja az Ã¡r, neki kell irÃ¡nyÃ-tania.

1. I Fejezet

Fjarsu falli

I. Fejezet

Astrid Ã¡lmodott. SÅ±rÅ±n Ã¡lmodott mostanÃ¡ban, Ã©s mindig ugyanazt. Ugyanazt az elrettentÅ‘ pillanatot, amikor Hablaty, azaz Å‘rÃ¼lt idiÃ³ta ott fekszik azon a szirten, Dagur[1] kard Ã©lÃ©t szorÃ-tja a nyakÃ¡hoz, eszelÅ‘s fÃ©nnyel izzÃ³ szemei jÃ¡rnak Fogatlan Ã©s Hablaty kÃ¶zÃ¶tt. KÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k Ã-jÃ¡szok sora, ha az Ã©jfÃºria bÃ¡rmit is tesz, a fiÃºt azonnal megÃ¶lik. Hablaty nagy levegÅ‘t vesz, olyannyira kÃ¶zel van hozzÃ¡ a penge, hogy ennyi is megsebzi a nyakÃ¡t, Ã©s elkiÃ¡ltja magÃ¡t, Ã©lesen de minden kÃ©tsÃ©get kizÃ¡rÃ³an elhatÃ¡rozva magÃ¡t:
>- Fogatlan, le! â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny fÃ¼lei neve hallatÃ¡ra hirtelen felÃ¡llnak, aztÃ¡n rÃ©mÃ¼lten hÃ¡tracsapja Å‘ket, pupillÃ¡i Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lnek, araszolva hÃ¡trÃ¡l pÃ¡r lÃ©pÃ©st, egÃ©szen a fÃ¶ldre lapulva, szÃ¡rnyai a testÃ©hez szorÃ-tva. Hablaty zÃ¶ld szemei csupa kÃ©tsÃ©gbeesÃ©s: ha Fogatlan itt marad, engedelmeskedne a mÃ¡sik vikingnek, hogy az ne bÃ¡ntsa Å‘t. Nem lehet, Fogatlan nem kerÃ¼lhet Dagur kezÃ©re, abbÃ³l katasztrÃ³fa lenne. MÃ©g ennÃ©l is nagyobb.
A sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©tsÃ©gbeesett kiÃ¡ltÃ¡st hallat, felfelÃ© nyÃºjtva nyakÃ¡t, torka legmÃ©lyÃ©rÅ‘l jÃ¶vÅ‘ bÃ¡nattal, Ã©s Hibbant-szerte a sÃ¡rkÃ¡nyok szÃ¡rnyra kapnak, rajban rÃ¶pÃ¼lnek messzire. Fogatlan vet mÃ©g egy utolsÃ³ pillantÃ¡st szeretett

gazdÃ¡jÃ¡ra, mÃ©g Ã¶sszÃ©bb hÃºzza magÃ¡t a fÃ¶ldÃ¶n, hirtelen lÃ¶ki el magÃ¡t tÅ‘le, szÃ¡rnyait alig kinyitva vetÅ‘dik le a sziklÃ¡rÃ³l, a vÃ¶rÃ¶sszÃ-n farokpÃ³tlÃ¡s redÅ‘i szÃ©tnyÃ-lnak egy pillanatra, majd Ã¶sszecsukÃ³dva eltÅ±nnek a szirtrÅ‘l.
>Dagur felÃ¼vÃ¶lt, dÃ¼hÃ©ben torkÃ¡nÃ¡l fogva kapja fel a fÃ¶ldrÅ‘l Hablatyot, Å‘ kÃ¶hÃ¶g, erÅ‘tlenÃ¼l vonaglik a szorÃ-tÃ¡sban, de szabadulni egÃ©szen addig nem tud, mÃ-g a mÃ¡sik hozzÃ¡ nem vÃ¡gja a fegyveresekhez, akkor a fÃ¶ldre esik, s csak nagyon lassan kel fel. Dagur odarohan a szirthez, Ã¡tkozÃ³dva bÃ¡mul lefelÃ©, Ã¼vÃ¶ltve ad parancsot, hogy azonnal kerÃ-tsÃ©k elÅ‘ az Ã©jfÃºriÃ¡t, Ã©lve vagy holtan, <em>de hozzÃ¡k ide!<em>
>Hablatyhoz fordul, aki vÃ©rt tÃ¶rÃ¶l le a szÃ¡ja sarkÃ¡bÃ³l a kÃ©zfejÃ©vel, Ã©s felnÃ©z. ZÃ¶ld szemei szikrÃ¡t vetnek, Ã©s mozdulatlanul Ã¡ll, megvÃ¡rja mÃ-g Dagur odamegy hozzÃ¡ Ã©s kardjÃ¡nak lapjÃ¡val vÃ¡gja oldalba, hogy elesik, s mÃ©g meg is tudna maradni talpon, de megbotlik, s hasra vÃ¡gÃ³dik. NÃ©mÃ¡n tÅ±ri, hogy a mÃ¡sik felkapja, megrÃ¡zza, mint a macskakÃ¶lykÃ¶t, s az arcÃ¡ba Ã¼vÃ¶lt: â€“ HÃ-vd vissza!
Hablaty elmosolyodik, gyÅ‘zedelmes, vad mosollyal.
>- Az Ã©n kedvemÃ©rt Ã¶nkÃ©nt nyakÃ¡t szegte odalent, minden keresÃ©s hiÃ¡bavalÃ³ â€“ nÃ©lkÃ¼lem nem tud repÃ¼lni. Veled viszont egy tÅ±zhÃ¡nyÃ³ katlanÃ¡ig meg sem Ã¡llt volna. EzÃ©rt nem lesz belÅ‘led soha sÃ¡rkÃ¡nyszelÃ-dÃ-tÅ‘. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem tisztelik az olyan embereket, mint te.
Dagur szinte toporzÃ©kol dÃ¼hÃ©ben, suhint egyet a karddal, s ezÃºttal Ãºgy sikerÃ¼l eldobnia a tÃºl kÃ¶nnyÅ± Hablatyot, hogy az beveri a fejÃ©t egy sziklÃ¡ba, feje a mellkasÃ¡ra bukik. Nem ez a legijesztÅ‘bb, Astrid rÃ©mÃ¼lten felsikolt, mikor meglÃ¡tja a vÃ©rt Ã¡tÃ¼tni a fiÃº zÃ¶ld ingÃ©n.

Ijedten felÃ¼lt, zihÃ¡lt Ã©s folyt rÃ³la a vÃ-z. Kerek szemekkel nÃ©zett kÃ¶rÃ¼l a sÃ¶tÃ©tben, s lassan visszadÅ‘lt a helyÃ©re. Hosszan fÃºjta ki a levegÅ‘t, s Ã¶sszerezzent, mikor egy meleg kÃ©z Ã©rt az Ã¶vÃ©hez â€“ HalvÃ©r mellette bÃ¡torÃ-tÃ³n megszorÃ-totta. Felriadhatott rÃ¡, amÃºgy sem alszanak jÃ³l. Ã•lmosan rÃ¡pislogott a fiÃºra, annak szemei ijedten fÃ©nylettek, Ã©s Astrid megprÃ³bÃ¡lt elmosolyodni, de csak fÃ¡radt fintorra futotta. Fordult egyet, keze kicsusszant a fogÃ¡sbÃ³l, Ã©s feje alÃ¡ tette karjait, hogy megprÃ³bÃ¡ljon aludni egy kicsit, mÃ-g keltik Å‘ket. Suttogva ajÃ¡nlotta ezt HalvÃ©rnek is, aki engedelmesen bÃ³lintott, majd lehunyta szemeit. Astrid magzatpÃ³zba gÃ¶mbÃ¶lyÃ¶dÃ¶tt Ã©s nem foglalkozott azzal, hogy a haja rendezetlenÃ¼l az arcÃ¡ba lÃ³g. MÃ¡skor biztosan zavarta volna, hogy nem lÃ¡t, de most nem is akart lÃ¡tni.
>Hablatyra gondolt, arra, hogy a szirten tÃ¶rtÃ©ntek utÃ¡n nem lÃ¡ttÃ¡k. Arra, hogyan Ã©rezheti magÃ¡t, miutÃ¡n a halÃ¡lba kÃ¼ldte Fogatlant, s elbeszÃ©lgetett volna vele rÃ³la, vajon jÃ³ dÃ¶ntÃ©s volt-e ez. MÃ¡r, ha mÃ©g Ã©letben van. De ez biztos, hiszen nem egyszer hallotta beszÃ©lni az Å‘rÃ¶ket rÃ³la. Sem Hibbanton, sem a SzÃ¡mkivetett-szigeten nem lÃ¡ttak sÃ¡rkÃ¡nyt azÃ³ta, hogy Fogatlan elÃ¼vÃ¶ltÃ¶tte magÃ¡t, kivÃ©ve azokat a pÃ©ldÃ¡nyokat, akiket a tÃ¶rtÃ©ntekkor fogva tartottak â€“ nos, Å‘k is hamarosan tÃ¡voztak, errÅ‘l Astrid gondoskodott, rÃ¡adÃ¡sul az egyik szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©ggel egyÃ¼tt szÃ¶ktek az ikrek Ã©s TakonypÃ³c is, remÃ©lte, hogy Å‘k jÃ³l vannak.
Annak a vÃ©gsÅ‘ Ã¶sszecsapÃ¡snak mÃ¡r legalÃ¡bb tizenhÃ¡rom hÃ³napja.

~F*F~

Dagur a TÃ©bolyult, az Ã•dÃ¡z Harcos tÃ¶rzs vezetÅ‘je megtÃ¡madta Hibbant-szigetet, hirtelen, s bÃ¡r elÅ‘re lÃ¡ttÃ¡k a kÃ¶zeledtÃ©t,

hiÃ¡ba kÃ©szÃ¼ltek fel, csÃºfos veresÃ©get szenvedtek. PlÃ©hpofa az
elsÅ‘ sorban esett el, BÃ©lhangost az ifjÃº viking vezÃ©r koncolta
fel, mikor bosszÃºt prÃ³bÃ¡lt Ã¡llni, ezek utÃ¡n TakonypÃ³c apja
prÃ³bÃ¡lta Ã¡tvenni az irÃ¡nyÃ-tÃ¡st, de Ã©rtelmetlen prÃ³bÃ¡lkozÃ¡s
volt, a hibbantiak hiÃ¡ba harcoltak Ã©vszÃ¡zadokon keresztÃ¼l
sÃ¡rkÃ¡nyokkal, nem tudtÃ¡k sokÃ¡ig visszaverni a tÃºlerÅ‘t. A
sÃ¡rkÃ¡nylovasok ugyan a flottÃ¡juk nagy rÃ©szÃ©t megsemmisÃ-tettÃ©k,
Ã©s fÅ‘leg a nÅ‘ket Ã©s gyermekeket kimenekÃ-tettÃ©k, majd Ãºtnak
indÃ-tottÃ¡k egy mÃ¡sik szigetre, elkerÃ¼lve a csatÃ¡t, de nem sokat
tehettek. Kigondolt, _jÃ³l kigondolt_ terv volt, s mindennek fÅ‘dÃ-ja
nem csak a sziget Ã©s lakossÃ¡ga, hanem maga a sÃ¡rkÃ¡nyok egyik
legkÃ¼lÃ¶nlegesebbike, Fogatlan, az Ã©jfÃºria volt.
>Å• Ã©s Hablaty tartottÃ¡k magukat a legtovÃ¡bb, de Dagur tÃºl eszes
ellenfÃ©lnek bizonyult, foglyul ejtette Astridot Ã©s Viharbogarat,
Ã©s Hablaty kÃ©nytelen volt feladni magÃ¡t. A siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyt
kiszabadÃ-totta, Ã©s szorult helyzetÃ©ben sem adta Ã¡t Fogatlant.
Kiadta neki az egyetlen parancsot, ami valÃ³ban parancs volt az
Ã©letÃ©ben, Ã©s nem kÃ©rÃ©s vagy Ã¶sszehangolt csapatmunka
eredmÃ©nye. Az Ã©jfÃºria a levetette magÃ¡t a szirtrÅ‘l, s mivel
repÃ¼lni nem tudott, minden bizonnyal Ã¶sszezÃºzÃ³dott a sziklÃ¡kon,
vagy a tengerbe veszett, mert nem talÃ¡ltÃ¡k meg.
Hablaty tovÃ¡bbi
sorsa ismeretlen, a tÃºlÃ©lÅ‘, harcos Hibbant-szigetieket foglyul
ejtettÃ©k, Ã©s sokÃ¡ig tanakodtak, mi legyen a sorsuk, vÃ©gÃ¼l
Å‘rÃ¶ket hagytak a rÃ©gi szÃ¡mkivetett vikingek kÃ¶zÃ¼l az
Å‘rzÃ©sÃ¼kre a szigetÃ¼kÃ¶n, azzal a jÃ³l belÃ©jÃ¼k vÃ©sett
paranccsal, hogyha bÃ¡rmelyikÃ¼k megszÃ¶kik, hÃ¡rom fogollyal lesz
kevesebb â€“ kettÅ‘t megÃ¶lnek a szÃ¶kÃ©sÃ©rt. (HÃ¡rom fogoly Ã©s hat
sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¶kÃ¶tt meg a szigetrÅ‘l, de akkor ez a parancs mÃ©g nem
Ã©lt.) Ez tartotta Å‘ket vissza minden kÃ-sÃ©rlettÅ‘l. Mindenkit
pontosan szÃ¡mon tartottak, s egyetlen kimenÅ‘jÃ¼k volt, amikor
lemehettek a tengerhez Ã©s a partkÃ¶zeli medencÃ©khez halat fogni
maguknak.
>A HibbantrÃ³l elmenekÃ¼lÅ‘ket nem hÃ¡borgattÃ¡k, semmi hÃ-r nem
Ã©rkezett felÅ‘lÃ¼k, s Dagur Ãºgy volt vele, hogy a nÅ‘k egyedÃ¼l a
gyerekekkel Ãºgyis Ã©hen halnak valahol, nem fordÃ-tott rÃ¡juk
kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebb gondot. A foglyokkal az volt a terve, hogy eladja Å‘ket
a szÃ¡razfÃ¶ldÃ¶n Ã©lÅ‘knek rabszolgÃ¡nak, s meggazdagszik, a
BelsÅ‘-Ã³ceÃ¡n egyeduralkodÃ³ja lesz, ha mÃ¡r mindkÃ©t valamire valÃ³
ellenfele â€“ Alvin az Alattomos Ã©s Termetes PlÃ©hpofa meghaltak. A
hajÃ³i az ajÃ¡nlattal mÃ¡r Ãºton voltak egy ideje, csak idÅ‘
kÃ©rdÃ©se, Ã©s nyÃ©lbe Ã¼theti az Ã¼zletet Ã©s vÃ©gre megszabadulhat
a hibbanti csÅ‘cselÃ©ktÅ‘l akik annyi borsot tÃ¶rtek az orra
alÃ¡.<p>

~F*F~

HiÃ¡ba a szokatlanul enyhe idÅ‘, csak bajt okoz a tengeren: KalmÃ¡r
Johan[2] hajÃ³ja aprÃ³cska csÃ³nakkÃ©nt hÃ¡nykolÃ³dott a hullÃ¡mok
kÃ¶zÃ¶tt, s mÃ¡r ezerszer elÃ¡tkozta sajÃ¡t magÃ¡t, amiÃ©rt Ãºtra
kelt egyÃ¡ltalÃ¡n, s elhagyta a Semmi RemÃ©nysÃ©get, mikor ott
nyugodtan visszafordulhatott volna. MÃ©giscsak muszÃ¡j volt
behajÃ³znia a BelsÅ‘-Ã³ceÃ¡nra, ahol most Dagur a TÃ©bolyult az Ãºr,
ezt mÃ¡r kÃ¶zÃ¶ltÃ©k vele a sÃ¡rkÃ¡nyos vitorla alatt Ã©rkezÅ‘k is.
Johan elhÃºzta a szÃ¡jÃ¡t, mikor meglÃ¡tta Å‘ket, de elÅ‘vette
legnyÃ¡jasabb modorÃ¡t, ami bizony jÃ³l jÃ¶n, ha az ember vikingek
kÃ¶zÃ¶tt is kereskedik, s kÃ©t darab aranyÃ©rt Ã¡tengedtÃ©k â€“
csekÃ©ly Ã¡r a teljes vagyonÃ¡Ã©rt Ã©s biztonsÃ¡gÃ¡Ã©rt cserÃ©be.
Azonban innentÅ‘l kezdve nagyon figyelmesen hajÃ³zott Ã©szaknak,
nappal folyamatosan szemmel tartotta a lÃ¡thatÃ¡rt â€“ hÃ¡lÃ¡san
gondolt Hablaty Ãºrfira, akitÅ‘l a messzelÃ¡tÃ³kat kapta, hÃ¡lÃ¡san,

s egyben aggÃ³dva.
>A kis sÃ¡rkÃ¡nnyal, aki az Ã¼zenetet hozta â€“ hÃ¡t persze, hogyan
is mÃ¡shogyan Ã¼zenne valaki neki a Hibbant-szigetrÅ‘l, mint
sÃ¡rkÃ¡nylÃ¡bhoz kÃ¶tÃ¶tt Ã¼zenettel â€“ Ã©s aki az ÃœzenÅ‘szÃ©l[3]
nÃ©vre hallgatott az ÃrÃ¡s szerint, mÃ¡r egÃ©szen jÃ³l
Ã¶sszebarÃ¡tkozott. A kis lÃ©ny halÃ¡szott a tengerben, meggyÃºjtotta
a lÃ¡mpÃ¡sÃ¡t ha kellett, Ã©s jÃ³ tÃ¡rsasÃ¡gnak bizonyult. Az Ã¼zenet
szintÃ©n HablatytÃ³l szÃ¡rmazott, mÃ©g elÃ©g rÃ©gen kapta,
figyelmeztetÃ©s Ã¡llt rajta, hogy Dagur megtÃ¡madta Hibbantot, s
emiatt veszÃ©lyes lenne abban az Ã©vben arra hajÃ³znia. KÃ©t kÃ©rÃ©s
szerepelt mÃ©g a papÃron: az egyik, hogy vigyÃ¡zzon ÃœzenÅ‘szÃ©lre,
Ã©s a mÃ¡sik... a mÃ¡sikat most igyekszik teljesÃteni.
Nagyon
remÃ©lte, hogy nem veszik oda a viharban. Igaz ugyan, hogy nem
egyszer, nem kÃ©tszer volt mÃ¡r szerencsÃ©je hozzÃ¡juk, Ã¡m itt
Ã©szakon mindig szeszÃ©lyes az idÅ‘jÃ¡rÃ¡s. Mindene elÃ¡zott, mire
reggelre elvonult a vihar, s mÃ¡r abban sem volt biztos, hogy merre
halad â€“ szerencsÃ©re a sÃ¡rkÃ¡ny mindig tudta az Ã©szaki irÃ¡nyt,
Ãgy hamar arra kormÃ¡nyozta a hajÃ³jÃ¡t Ã©s ledÅ‘lt aludni, addig
nagyjÃ¡bÃ³l a fedÃ©lzete is felszÃ¡radt, Ã©s csendesen siklott
tovÃ¡bb az elnyugodott tengeren Ã©szaknak, a SzÃ¡mkivetettek szigete
felÃ©.
>Tudta, hogy Ã³vatosnak kell lennie velÃ¼k, hisz egyszer mÃ¡r
rÃ¡szedte Å‘ket, az ilyen nÃ©psÃ©g nem felejt, legalÃ¡bbis nem
kÃ¶nnyen. KÃ¶nnyen meghurcolhatjÃ¡k, meglincselhetik, ha nem vigyÃ¡z
a szÃ¡jÃ¡ra elÃ©ggÃ©. Ã‰s akkor oda csodÃ¡s kalmÃ¡r Ã©let,
vÃ©gelÃ¡thatatlan gyÃ¶nyÃ¶rÅ± tenger, kÃ©k Ã©g, hÃ³fehÃ©r vitorla,
lÃ¡gy tengeri szÃ©l.
- Ã“, Hablaty Ãºrfi, micsoda bajt hoztÃ¡l a
fejemre... â€“ motyogta maga elÃ©, mikor bekanyarodott a
SzÃ¡mkivetett-sziget egyetlen kikÃ¶tÃ©sre alkalmas Ã¶blÃ©be. â€“
ÃœzenÅ‘szÃ©l! BÃºjj el, Ã©s ne gyere elÅ‘, mÃg nem szÃ³lok! â€“
mondta a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki csettegett pÃ¡rat, majd lerÃ¶ppent a
fedÃ©lkÃ¶zbe. OdalÃ©pett Ã©s bezÃ¡rta az ajtÃ³t, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny
mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l se mutathassa meg magÃ¡t, aztÃ¡n finom Ã¼tÅ‘dÃ©ssel
megÃ¡llt a stÃ©gnÃ©l, Ã©s nyÃ¡jas mosollyal a vikingek elÃ© ugrott.
â€“ A SzÃ¡mkivetett-sziget! BÃ¡rmerre jÃ¡rjak is, a
legkÃ¼lÃ¶nlegesebb hely, ahovÃ¡ csak eljuthatok! â€“ duruzsolta
megnyerÅ‘en. Az ostoba bagÃ¡zs bÃ¼szkÃ©n elmosolyodott, aztÃ¡n valaki
rÃ¡juk dÃ¶rrent, mire megint magukra Ã¶ltÃ¶ttÃ©k a marcona
viking-Ã¡brÃ¡zatot. BarbÃ¡r volt, Ãºgy tÅ±nik az Ãºj vezetÅ‘hÃ¶z
valÃ³ hÅ±sÃ©g miatt Å‘t tettÃ©k meg a sziget helytartÃ³jÃ¡vÃ¡.
SzerencsÃ©re pont olyan ostoba, mint a tÃ¶bbi, Johan szerint a
lÃ¡bujjait sem tudnÃ¡ megszÃ¡molni egyedÃ¼l, viszont a fÃ©lelembÅ‘l
fakadÃ³ hÅ±sÃ©ge mÃ©g gondot okozhat.
>- KalmÃ¡r Johan! â€“ dÃ¶rrent rÃ¡ minden fontossÃ¡ga tudatÃ¡ban. â€“
KaptÃ¡l engedÃ©lyt, hogy behajÃ³zhass ide?
- Ã“, hÃ¡t persze â€“
bÃ³lintott kedves, elnÃ©zÅ‘ mosollyal. â€“ Itt is van â€“ hÃºzott
elÅ‘ egy pergament, melyen a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡brÃ¡zolat volt, ami alatt
Dagur hajÃ³zott rendszerint. â€“ A Semmi RemÃ©nysÃ©gnÃ©l kaptam â€“
tette hozzÃ¡. â€“ Alighanem sokÃ¡ tartana, mire az embereid
eljutnÃ¡nak, Ã©s mÃ©g tovÃ¡bb, mire igazamat elismerve
visszatÃ©rnÃ©nek ide, Ãºgyhogy kÃ©rlek, tekintsÃ¼nk is el ettÅ‘l az
aprÃ³sÃ¡gtÃ³l. Mivel szolgÃ¡lhatok neked Ã©s legvikingebb
harcosaidnak? â€“ A negÃ©des bÃ³k minden korban bejÃ¶vÅ‘s, a
hiÃºsÃ¡gra kell csak hatni, s bÃ¡rmit elhisznek neki.
>BarbÃ¡r is megnyugodni lÃ¡tszott, megkezdÅ‘dÃ¶tt az Ã¡rucsere, s
egÃ©szen alkonyatig tartott. Lassan vÃ©gÃ©re Ã©rt a fegyvercserÃ©nek,
s nÃ©hÃ¡ny bÅ‘r meg szÃ¶vet is elkelt, mikor valami megbillentette a
hajÃ³ elejÃ©t. Nagyon finoman csak, de az Ã¶bÃ¶lben nyugodt volt a
vÃz, tapasztalt hajÃ³s ennyit is Ã©szrevesz. Gyanakodva nÃ©zett a
fedÃ©lkÃ¶zbe vezetÅ‘ ajtÃ³ra, de mosolyogva kÃnÃ¡lta az utolsÃ³

harcosnak a portÃ©kÃ¡jÃ¡t. MinÃ©l hamarabb ki akart innen hajÃ³zni, visszafelÃ©, semmi kedve nem volt tÃ¶bb idÅ‘t tÃ¶lteni a kÃ¶rnyÃ©ken, mint muszÃ¡j.
- JÃ³ szerencsÃ©t â€“ integetett az utolsÃ³ tÃ¡vozÃ³ utÃ¡n, majd felkapott egy kevÃ©sbÃ© nehÃ©z kardot, s kinyitotta az ajtÃ³t. GyanÃºs volt, hogy ÃœzenÅ‘szÃ©l nem kezdett mÃ©g hangos csattogÃ¡sba, s a gyÃ©r fÃ©nyben is tisztÃ¡n lÃ¡tszottak a sÃ¶tÃ©t vÃ-znyomok bentebb a hajÃ³ deszkÃ¡in. A kardot maga elÃ© nyÃºjtva lÃ©pett Ã³vatosan elÅ‘re, s mikor megÃ¡llt szemben a sarokba hÃºzÃ³dott, kÃ¶penye miatt szinte csak egy sÃ¶tÃ©t foltnak lÃ¡tszÃ³dÃ³, tengervÃ-zszagÃº idegennel, valamiÃ©rt leeresztette a fegyvert. HiÃ¡ba volt vizes Ã©s bÃ¼dÃ¶s, a sÃ¡rkÃ¡ny az Ã¶lÃ©ben Ã¼lt, s halkan dorombolt, ahogy az egyik csontos kÃ©z kedveskedve cirÃ³gatta.

>Az alak megmozdult, felnÃ©zett, csuklyÃ¡ja miatt csak a zÃ¶ld szemei lÃ¡tszottak, melyek a gyÃ©r fÃ©nyben izzottak, mint a mÃ¡cskÃ¡kÃ© Ã©s szikrÃ¡kat szÃ³rtak.
- Ha-hablaty Ãºrfi?! â€“ kiÃ¡ltott fel meglepetten.

>- Shh â€“ emelte ajkaihoz az ujjÃ¡t, Ã©s halovÃ¡ny mosoly kÃºszott a szÃ¡ja sarkÃ¡ba. AztÃ¡n a mozdulat tovÃ¡bb folytatÃ³dott, feljebb emelte a kezÃ©t Ã©s lehÃºzta fejÃ©rÅ‘l a csurom vÃ-z csuklyÃ¡t. A haja kusza volt, majdnem fekete a vÃ-ztÅ‘l, Ã©s hosszÃº, szemei alatt sÃ¶tÃ©t karikÃ¡k, arcÃ¡rÃ³l eltÅ±ntek a gyerekkori, finom, telt vonÃ¡sok. â€“ Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy lÃ¡tlak, KalmÃ¡r Johan â€“ szÃ³lalt meg halkan, rekedten. â€“ Tudom, hogy nincs mit adnom cserÃ©be, de... nem tennÃ©d meg, hogy elviszel Hibbantig? KÃ©sÅ‘bb majd meghÃ¡lÃ¡lom... Ã-gÃ©rem. â€“ A kalmÃ¡r bÃ¡mult rÃ¡, a fiÃº visszanÃ©zett, vÃ©gÃ¼l a fÃ©rfi sÃ³hajtott.
- NapszÃ¡llta utÃ¡n visszakanyarodunk Ã©szaknak â€“ Ã-gÃ©rte csendesen, Ã©s kisietett a fedÃ©lzetre, hogy vitorlÃ¡t bontson.

>Gyanakodva nÃ©zett hÃ¡tra, s folyton mozgÃ¡st lÃ¡tott a szigeti Å‘rhelyeknÃ©l, mÃ-g le nem bukott a nap, nem merte felhÃ-vni a fiÃºt a fedÃ©lzetre. Nem tudott volna mit tenni, ha meglÃ¡tjÃ¡k Ã©s utÃ¡nuk erednek. Ã‰les kanyart Ã-rt le szÃ¼rkÃ¼letkor, keletnek hajÃ³zott Ãºgy egy Ã³rÃ¡t, majd Ã©szaknak fordult, Ã©s egyelÅ‘re nem gyÃºjtott lÃ¡mpÃ¡t. A hold Ã©s a csillagok elÃ©g fÃ©nyt adtak, hogy minden rendben legyen.
Lement, Ã©s felrÃ¡zta a vÃ-z hidegÃ©tÅ‘l reszketve alvÃ³ Hablatyot. Az egy pillanatra megfeszÃ¼lt, Ã¶sszerÃ¡ndult, aztÃ¡n ahogy a sÃ¶tÃ©tben felismerte hol van, ellazult.

>- Adok szÃ¡raz ruhÃ¡kat â€“ szÃ³lalt meg. Hablaty hÃ¡lÃ¡san elmosolyodott. â€“ ÃœzenÅ‘szÃ©l, kÃ©rlek â€“ szÃ³lt oda a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki aprÃ³ lÃ¡ngot fÃºjt egy lÃ¡mpÃ¡sba. â€“ KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Most menj, Ã©s fogj pÃ¡r halat a gazdÃ¡dnak, szÃ¼ksÃ©ge van rÃ¡. â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡rnya kapott, Ã©s kirepÃ¼lt a kabinbÃ³l. â€“ Hogyan sikerÃ¼lt megszÃ¶knÃ¶d tÅ‘lÃ¼k? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ kÃ-vÃ¡ncsian.
- MÃ¡r Ãºgy kÃ©t hete megszÃ¶ktem... nem tudom pontosan, mert pÃ¡r napot Ã¡taludtam â€“ a hangja mÃ©g mindig rekedt volt, s a hidegtÅ‘l nÃ©ha Ã¶sszekoccantak a fogai. Johan kerÃ-tett egy szÃ¡raz inget Ã©s egy nadrÃ¡got, odaadta Å‘ket neki. Hablaty nehÃ©zkesen tÃ¡pÃ¡szkodott fel Ã©s inogva Ã¡llt meg, most tÅ±nt csak fel, hogy a lÃ¡bpÃ³tlÃ¡sa hiÃ¡nyzik. â€“ TÃ©ged vÃ¡rtalak, de elszÃ¡moltam magam.

>- Ã‰n pedig Ã©rted jÃ¶ttem â€“ bÃ³lintott a levÃ©lre gondolva. A fiÃº hÃ¡lÃ¡san elmosolyodott, ettÅ‘l egy pillanatra olybÃ¡ tÅ±nt, mintha megint az a kissÃ© szeleburdi gyerek lenne, akit ismert, aztÃ¡n az Ã¡rnyÃ©k visszahullott az arcÃ¡ra.
- Nem volt nehÃ©z megszÃ¶kni. Egy ideje, miÃ³ta Dagur nem volt itt, nem nagyon figyeltek rÃ¡m. NÃ©ha hoztak enni, ilyesmi. Mikor Dagur rÃ¡jÃ¶tt, hogy nincsenek sÃ¡rkÃ¡nyok, tudta, hogy nem Ã©rdemes velem foglalkoznia. Azt beszÃ©lik, a Pokolszirtkapura megint leszÃ¡llt a kÃ¶d, nem mernek odahajÃ³zni. â€“ KÃ¶hÃ¶gÃ¶tt egy kicsit, ledobÃ¡lta

magÃ¡rÃ³l a csuromvÃ-z ruhÃ¡kat, Ã©s felhÃºzta az inget. A kalmÃ¡r csak egy pillantÃ¡st vetett rÃ¡, a bordÃ¡i kilÃ¡tszottak, Ã©s a bal felÅ‘l hosszÃº, vÃ¶rÃ¶s heg hÃºzÃ³dott a mellkasÃ¡tÃ³l a jobb bordÃ¡i aljÃ¡ig. A ruhadarab leÃ©rt neki combkÃ¶zÃ©pig, de nem foglalkozott vele kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebben. Johan odanyÃºjtott neki egy kupa vizet, mire a fiÃº hÃ¡lÃ¡san kÃ¶szÃ¶nÃ¶mÃ¶t lehelt, Ã©s gyorsan felhajtotta. â€“ SzÃ³val Å‘k mÃ¡r azt hiszik, hogy nem is Ã©lek. TÅ±vÃ© tettÃ©k Ã©rtem a szigetet meg a tengert, de nem voltak alaposak, egy sziklahasadÃ©kban hÃºztam meg magam, Ã©s amikor hallottam, hogy jÃ¶ssz, kijÃ¶ttem a partra. A lÃ¡bam nÃ©lkÃ¼l tudok Ãºszni, Ãºgyhogy amÃ-g te a tÃ¶bbiekkel foglalkoztÃ¡l, bemÃ¡sztam az ablakon. Ha a szemÃ¼k elÅ‘tt csinÃ¡lod, nem veszik Ã©szre. â€“ Nekivetette a hÃ¡tÃ¡t a hajÃ³ deszkÃ¡inak, hogy meg tudjon Ã¡llni, Ã©s meglepÅ‘ Ã¼gyessÃ©ggel vette fel a nadrÃ¡got is. Kicsit dÃ¶rzsÃ¶lgette a karjait, hogy a bÅ‘re Ã¡tmelegedjen, Ã©s a gyomra hangosat kordult.

>- Neked aztÃ¡n nagy szerencsÃ©d van, Hablaty Ãºrfi â€“ jegyezte meg csodÃ¡lkozva.
- A szerencse engem messze elhagy, de nem is baj â€“ hangzott a fÃ¡radt vÃ¡lasz. Johan nem kÃ©rdezett mÃ¡st, csak felvitte a levetett ruhÃ¡kat, Ã©s a korlÃ¡tra akasztotta Å‘ket szÃ¡radni. Hablaty utÃ¡na botladozott, meglepÅ‘en Ã¼gyesen oldotta meg a jÃ¡rÃ¡st, a tenyereire tÃ¡maszkodva, vagy az ÃºtjÃ¡ba esÅ‘ masszÃ-v tÃ¡rgyakba kapaszkodva. Kint megint leÃ¼lt, Ã¶sszehÃºzta magÃ¡t, Ã©s felbÃ¡mult a csillagokra.
>ÃœzenÅ‘szÃ©l hamarosan visszatÃ©rt, jÃ³kora tÅ‘kehallal a fogai kÃ¶zt, amire aztÃ¡n tÃ¼zet fÃºjt, Ã©s kÃ©szsÃ©ggel odaadta Hablatynak.
- Woah, Ã¼gyes vagy â€“ dicsÃ©rte simogatÃ¡ssal a kis sÃ¡rkÃ¡nyt, aki Ã¶rÃ¶mmel bÃºjt a kezÃ©hez.
>- TÅ‘lem tanulta el â€“ szÃ³lalt meg Johan. â€“ A nyers halat nem Ã¡llhatom, a sÃ¡rkÃ¡ny viszont meg tudja sÃ¼tni valamennyire. â€“ Utasa nem vÃ¡laszolt, szinte habzsolta az elÃ© kerÃ¼lt Ã©telt, muszÃ¡j volt rÃ¡szÃ³lnia: â€“ Ha tÃºl gyorsan eszel, mÃ©g a vÃ©gÃ©n rosszul leszel. - Az egyik lÃ¡dÃ¡bÃ³l gyÃ¼mÃ¶lcsÃ¶t tett a fiÃº elÃ©, Ã©s mÃ©g egy kupa vizet. KerÃ-tett neki egy takarÃ³t is, rÃ¡borÃ-totta, s csak aztÃ¡n kÃ©rdezte meg: â€“ Mit akarsz Hibbanton? Nem hallottam ugyan rÃ³la semmit, de ha megbocsÃ¡tasz, nem festhet tÃºl jÃ³l, miutÃ¡n hÃ¡borÃº dÃºlta fel.
- RemÃ©lem, hogy nem hordtak szÃ©t mindent a falubÃ³l â€“ mondta halkan, kÃ©nyelmesen elhelyezkedve. MielÅ‘tt Johan bÃ¡rmit mondhatott volna, elaludt, s nem is Ã©bredt fel mÃ¡snap dÃ©lelÅ‘ttig. ÃœzenÅ‘szÃ©l a takarÃ³ egyik lelÃ³gÃ³ sarkÃ¡n helyezkedett el mellette.
>Ã‰bredÃ©s utÃ¡n gyÃ¼mÃ¶lcsÃ¶t adott neki, mert sejtette, hogy a fogvatartÃ³k nem gondoltak olyasmire, mint, hogy a koplalÃ¡stÃ³l Ã©s az egyhangÃº fogoly-koszttÃ³l beteg lehet, aztÃ¡n a kezÃ©be nyomott egy tÃ¼krÃ¶t, mire Hablaty szarkasztikusan megjegyezte, hogy ennÃ©l szebben csak akkor festhetne, ha egy gronkelcsorda menne Ã¡t rajta. Egy pengÃ©vel levÃ¡gta a hajÃ¡t, s egyik oldalt hagyott csak meg egy egÃ©szen vÃ©kony, rÃ¶vid tincset, amit befont hÃ¡tul, Ã-gy egy fokkal rendezettebb kÃ¼lsÅ‘t mutatott.<p>

Ahogy lassan kibontakozott elÅ‘ttÃ¼k a Nyomor Orma, s rajta Hibbant nyugati kikÃ¶tÅ‘je, Hablaty egy hordÃ³n Ã¼lve nÃ©zte a lemenÅ‘ nap fÃ©nyÃ©ben a szÃ¼lÅ‘falujÃ¡t, majd hirtelen hÃ¡trafordult, Ã©s megkÃ©rdezte tÅ‘le:
>- Mondd csak, KalmÃ¡r Johan... nem ismersz vÃ©letlenÃ¼l olyan kereskedÅ‘ket, akik nem olyasmivel kereskednek, mint te...?
- Mire gondolsz? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte rossz Ã©rzÃ©ssel, ahogy Ã¡llÃ-tott egy kicsit a kormÃ¡nyon.
>- Olyanokra, akik... emberekkel kereskednek â€“ suttogta egÃ©szen elmÃ©lÃ¡zva.
- Mi jÃ¡r a fejedben, Hablaty Ãºrfi?

>- Csak az, hogy az ilyeneknek mennyire Ã¡llna szÃ¡ndÃ©kÃ¡ban Ã©szakra hajÃ³zni egy legyÅ‘zÃ¶tt vikingtÃ¶rzs tagjaiÃ©rt...
Johan megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t, mielÅ‘tt vÃ¡laszolt.
>- Nem akarlak elszomorÃ-tani, de... nagyon is szÃ¡ndÃ©kukban Ã¡llhat â€“ mondta halkan. Ekkor hajÃ³ztak be a stÃ©g mellÃ©, Ã©s Hablaty mÃ¡r-mÃ¡r kÃ¶nnyedÃ©n a deszkÃ¡kra ugrott.
- IgazÃ¡n kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy segÃ-tettÃ©l rajtam, nem fogom elfelejteni, hogy tartozom neked, Ã©s remÃ©lem, hogy mire legkÃ¶zelebb Hibbanton jÃ¡rsz, bÅ‘sÃ©gesen megvendÃ©gelhetlek, ahogyan azt illik. â€“ Felkapta a kÃ¶penyÃ©t a korlÃ¡trÃ³l. â€“ Ha gondolod, itt maradhatsz Ã©jszakÃ¡ra â€“ tette hozzÃ¡.
>- Nem... jobb lesz, ha visszaindulok.
- Rendben. MÃ©g egyszer kÃ¶szÃ¶nÃ¶k mindent â€“ mondta, Ã©s felemelte a karjÃ¡t. ÃœzenÅ‘szÃ©l engedelmesen rÃ¶ppent oda hozzÃ¡. â€“ SzÃ¼ksÃ©gem lesz rÃ¡, de ha szeretne, legkÃ¶zelebb veled tarthat.
>- Hagyd csak, dÃ©lebben, ahol nincsenek sÃ¡rkÃ¡nyok, rejtegetnem kellett szegÃ©nyt. De azÃ©rt kÃ¶szÃ¶nÃ¶m.
- HÃ¡t, itt sincsenek mÃ¡r sÃ¡rkÃ¡nyok â€“ mondta halovÃ¡ny-szomorkÃ¡s mosollyal.
>- ViszontlÃ¡tÃ¡sra, Hablaty Ãºrfi.
- JÃ³ szelet, KalmÃ¡r Johan â€“ biccentett, Ã©s maga kÃ¶rÃ© kanyarÃ-tva a kÃ¶penyÃ©t, a stÃ©gen tartÃ³cÃ¶lÃ¶ptÅ‘l tartÃ³cÃ¶lÃ¶pig ugrÃ¡lva indult el felfelÃ©, a kis sÃ¡rkÃ¡ny felette repÃ¼lt.
>- Sok szerencsÃ©t â€“ suttogta a fiÃº utÃ¡n, aztÃ¡n megfordÃ-totta a hajÃ³t az Ã¼res kikÃ¶tÅ‘ben Ã©s nem nÃ©zett vissza.<p>

~F*F~

Hablaty tudta, hogy borzalmas lesz visszatÃ©rni. Tudta, de nem Ã©rdekelte. Sehol mÃ¡shol nem tudja vÃ©ghezvinni a tervÃ©t, csak ha itt indul el. Itt, ahol az egÃ©sz elkezdÅ‘dÃ¶tt. S hogy hol lesz vÃ©ge, az mÃ©g kÃ©rdÃ©s.
>Halotti csend honolt a falun, Ã©s Hablaty egy kicsit meglepÅ‘dÃ¶tt, hogy sehol nem talÃ¡lja az Ã¡ldozatokat. A vÃ©rt elmosta az esÅ‘t, a harcosok azonban eltÅ±ntek. TalÃ¡n Dagur is tiszteli annyira a hagyomÃ¡nyokat, hogy tisztessÃ©ggel vÃ©gsÅ‘ Ãºtjukra bocsÃ¡totta a hÅ‘si halottakat. Ez a gondolat valahol megnyugtatÃ³ volt, valahol igazÃ¡n, mÃ©lyen, nagyon zsibbasztÃ³. Van esÃ©ly, hogy Å‘k mÃ¡r a ValhallÃ¡ban vannak, Ã©s nevetnek az Å‘ nyomorÃ¡n.
Felbaktatott egÃ©szen a hÃ¡zukig, a falu kÃ¶zepÃ©n mÃ¡r befejezte a nÃ©zelÅ‘dÃ©st, arra koncentrÃ¡lt, hogy mit talÃ¡l majd odafent. Felbicegett, a lÃ©pcsÅ‘n a kezeit hasznÃ¡lta, Ã©s a dombrÃ³l, amin a hÃ¡zuk Ã¡llt, kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett. LÃ¡tta tÃ¡volodni a kalmÃ¡r hajÃ³jÃ¡t, de nem Ã¶tlÃ¶tt fel benne a gondolat, hogy visszatartsa. MÃ¡r mindegy, Ã©s odalent sem akarta. MÃ¡r megszokta, hogy maga van a gondolataival, mÃ¡r megszokta, hogy egyedÃ¼l boldoguljon, amennyire csak lehet.
>- Rendben â€“ motyogta. â€“ GyerÃ¼nk befelÃ©! â€“ Felegyenesedett, belÃ¶kte az ajtÃ³t. Minden Ã©rintetlen. Senki nem dÃºlta fel a hÃ¡zat, csak az esÅ‘ folyt be a nyitott ablakon, Ã©s Ã¡ztatta el az emelet deszkÃ¡it, csurgott le itt-ott, de amÃºgy minden rendben. SietÅ‘sen a kis szobÃ¡ba lÃ©pett, ahol a rÃ©gi Ã-rÃ³asztala Ã¡llt, Ã©s ami alatt volt egy javÃ-tani valÃ³ pÃ³tlÃ¡s a lÃ¡bÃ¡hoz. Annyira nem rossz, csak a rugÃ³zÃ¡sa bajos kicsit, de ahhoz mindenkÃ©ppen megfelel, hogy felmÃ¡szhasson vele a sziget tÃºloldalÃ¡n lÃ©vÅ‘, magasabb hegyre. Nem szabad, hogy meglÃ¡ssÃ¡k, bÃ¡r azt pontosan tudta, hogy a falu kovÃ¡csmÅ±helyÃ©ben izzÃ³ parazsat Ã©jszaka sem lÃ¡tni egyik szigetrÅ‘l sem, azonban ha valakit vÃ©letlenÃ¼l erre vet az Ãºtja, kÃ¶nnyen lebukhat. RÃ¡adÃ¡sul a fÃ¼stÃ¶t is messze elviszi a szÃ©l. Ahhoz azonban, hogy Ã¶sszetÃ¡koljon egy teljes kovÃ¡csmÅ±helyet, segÃ-tsÃ©gre van szÃ¼ksÃ©ge. SegÃ-tsÃ©gre, Ã©s

szavakban nÃ©ma tÃ¡rsra, Ãœzenő‘szÃ©l pedig egyelÅ‘re remek volt erre a szerepre.
ErÅ‘sen felkÃ¶tÃ¶zte a lÃ¡bat, kiprÃ³bÃ¡lta, egy kicsit bicegett, rÃ©gen nem hasznÃ¡lta, de pÃ¡r mÃ©rfÃ¶ld alatt majd beletanul, nincs semmi baj. Vitt magÃ¡val egy kÃ©st Ã©s egy takarÃ³t a kÃ¶penyÃ©n kÃvÃ¼l, Ã©s az Ã¼res birkalegelÅ‘n Ã¡t elhagyta a falut.

>EgÃ©sz Ã©jjel menetelt. Egy botra tÃ¡maszkodva lÃ©pdelt elÅ‘re, ÃœzenÅ‘szÃ©l mellette kocogott Ã¡t az erdÅ‘n, nÃ©ha felrÃ¶ppent, de ha szÃ³lÃtotta, mindig visszatÃ©rt hozzÃ¡. Nappal megÃ¡lltak, s egy sziklahasadÃ©kban aludtak, bÃ¡r innen mÃ¡r senki fia nem lÃ¡thatta volna meg Å‘ket a partokrÃ³l vagy a tengerrÅ‘l. Hablatyban mÃ©gis az erÅ‘sÃ¶dÃ¶tt, hogy az Ã©jszakai Ã©let alkalmasabb lesz szÃ¡mÃ¡ra az elkÃ¶vetkezÅ‘ idÅ‘kben, Ãgy minÃ©l hamarabb Ã¡t akart szokni rÃ¡. HÃ¡rom nap volt, mire felÃ©rt a hegyre, s a harmadik napon felÃ¡llt a hegyoromra, megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t. A szÃ©l a sÃ¡rkÃ¡nyok szigete felÃ©, a Pokolszirtkapuhoz fÃºjt. TÃ¶lcsÃ©rt formÃ¡lt a tenyerÃ©bÅ‘l, Ã©s torkaszakadtÃ¡bÃ³l kiÃ¡ltott, hangjÃ¡t visszavertÃ©k a hegyek, messzire vitte a vÃz, Ã©s a kis rettenetes rÃ©m vele kiÃ¡ltotta hÃvÃ³szavÃ¡t[4].
LeÃ¼ltek, Ã©s vÃ¡rtak.

>NÃ©ha megismÃ©teltÃ©k a hÃvÃ¡st, s mint a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©jszaka aktÃvabbak, ÃœzenÅ‘szÃ©l elment, hogy szerezzen magÃ¡nak valami harapnivalÃ³t, visszatÃ©rtÃ©ben hozott magÃ¡val egy megtermett lazacot. TÃ¼zet lehelt rÃ¡, Ã©s bÃ¼szkÃ©n figyelte, ahogy a gazdÃ¡ja falatozik.
MÃ¡r kÃ©sÅ‘re jÃ¡rt, a hold magasra Ã©rt az Ã©gen, Ã©s a mozdulatlansÃ¡gban kezdett fÃ¡zni, mikor hallott valamit. ElÅ‘szÃ¶r azt hitte, hogy csak kÃ©pzelÅ‘dik. AztÃ¡n a hang megismÃ©tlÅ‘dÃ¶tt, Ã©s a rettenetes rÃ©m felugrott, kurrogÃ³ hangot hallatott, kiabÃ¡lt, Ã©s a hang, ezÃºttal sokkal kÃ¶zelebbrÅ‘l, megismÃ©tlÅ‘dÃ¶tt. Hablaty felÃ¡llt, a takarÃ³ Ã©s a kÃ¶penye ott maradt a sziklÃ¡n, Ã©s a Ã©rezte a szelet, majd egy test hangtalanul a szirtre Ã©rkezett. SzÃ¡rnyait Ã¶sszecsukta, elÅ‘bb csak a sÃ¡rga szemeket lÃ¡tta tisztÃ¡n, majd az egÃ©sz testÃ©t, pikkelyei surrogtak ahogy mozdult Ã©s nem vertÃ©k vissza a fÃ©nyt, lÃ¡thatatlan volt a sÃ¶tÃ©tben.

>A sÃ¡rkÃ¡ny elÅ‘reugrott, leterÃtette, karmai a nyaka mellett koppantak a sziklÃ¡n, Ã©s az Ã©jfÃºria felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt, minden dÃ¼hÃ©t, fÃ¡jdalmÃ¡t, korÃ¡bbi fÃ©lelmÃ©t beleadva, csak Ãºgy visszhangzott tÅ‘le a tÃ¡j.
- SajnÃ¡lom â€“ suttogta vÃ¡laszul. â€“ SajnÃ¡lom. Nem volt... vÃ¡lasztÃ¡sunk. Nem volt...

>Felzokogott, Fogatlan odahajtotta hozzÃ¡ a fejÃ©t, Ã©s Å‘ Ã¡tÃ¶lelte. Eddig nem fÃ¡jt ennyire, eddig csak arra gondolt, hogy ha vÃ©gre a barÃ¡tja Ãºjra vele lesz, tovÃ¡bblÃ©phet, de nem. Sokkal nehezebb annÃ¡l, mint vÃ¡rta. Az Ã©rzelmek gÃºzsba kÃ¶tik, Ã©s nem hagyjÃ¡k lÃ©legzethez jutni, mÃg csak Ãºgy nem Ã©rzi, megfullad. Akkor kap egy pillanatnyi szÃ¼netet, hogy utÃ¡na megint fuldokolni kezdjen, rÃ©mÃ¼lten kapadozva valami utÃ¡n, amit soha nem Ã©rhet mÃ¡r el.<p>

Nem emlÃ©kezett rÃ¡, hogyan kerÃ¼lt Ã¡gyba, csak az volt biztos, hogy amikor magÃ¡hoz tÃ©rt, ott fekÃ¼dt az Ã¡gyÃ¡ban, a megszokott kÃ©p fogadta: a tetÅ‘gerendÃ¡k kÃ©pe. Egy hosszÃº pillanatra azt hitte, hogy minden visszazÃ¶kkent a rÃ©gi kerÃ©kvÃ¡gÃ¡sba, de nem. A fÃ©ny tÃºl Ã©lesen sÃ¼tÃ¶tt, ilyenkor mÃ¡r felÃ©bresztettÃ©k volna, Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte minden nÃ©ma volt, tÃºlontÃºl csendes.

>FelÃ¼lt, Fogatlan megmozdÃtotta a fÃ¼lÃ©t, ÃœzenÅ‘szÃ©l meg sem rezzent. HalvÃ¡nyan rÃ¡mosolygott a sÃ¡rkÃ¡nyra, legalÃ¡bb Å‘ Ãºgy nÃ©zett ki, mint akinek mindene megvolt az utÃ³bbi Ã©vben, a farka is a helyÃ©n, bÃ¡r kicsit kopottabb, de jÃ³ Ã¡llapotban van. BÃ¡multa a durva takarÃ³t, a kezeit. PrÃ³bÃ¡lt gondolkodni, hideg fejjel.
VisszadÅ‘lt az Ã¡gyra, a mestergerenda gÃ¶rcseit nÃ©zte

merÅ‘n.
>- Mindig magammal foglalkoztam â€“ jelentette ki halkan. â€“ Volt egy tervem, egy <em>nagyon jÃ³<em> tervem, de arra szolgÃ¡lt, hogy magam vÃ©djem vele, Ã©s tessÃ©k. Itt vagyok, mÃ-g a tÃ¶bbiek fogsÃ¡gban vagy ki tudja hol, Dagur el akarja Å‘ket adni emberkereskedÅ‘knek, Ã©s Ã©n csak... csak magamat sajnÃ¡lom. â€“ SokÃ¡ig hallgatott. Megint felÃ¼lt, Ã©s a kÃ©t sÃ¡rkÃ¡nyra nÃ©zett. â€“ SÃ¡rkÃ¡nyszelÃ-dÃ-tÅ‘ vagyok. _Ã‰n vagyok Hibbant-sziget Ã¶rÃ¶kÃ¶se._ Ã‰n vagyok a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k, nekem kell megmentenem Å‘ket! â€“ Kiugrott az Ã¡gybÃ³l. â€“ Fogatlan, ÃœzenÅ‘szÃ©l, talpra! Egy csomÃ³ dolgunk van! â€“ A sÃ¡rkÃ¡nyok Ã¡lmosan rÃ¡nÃ©ztek, de kÃ¶vettÃ©k, amikor sietÅ‘sen lement a lÃ©pcsÅ‘n. Fogatlan utÃ¡nadugta a fejÃ©t az Ã-rÃ³asztalhoz, Ã©s kÃ©rÃ©sÃ©re meggyÃºjtotta az ott lÃ©vÅ‘ gyertyÃ¡t.
>Hablaty sÃ³hajtott. Annyira rÃ©gen nem rajzolt mÃ¡r. Egy aprÃ³cska pergamendarabra egy darab szÃ©nnel fekete Ã©jfÃºria-alakot rajzolt, a farkÃ¡n lÃ©vÅ‘ pÃ¡ros redÅ‘ egyik felÃ©t azonban lehagyta. RÃ¡hunyorÃ-tott a rajzra, majd Ã¶sszetekerte, Ã©s egy darab bÅ‘rrel Ã¶sszekÃ¶tÃ¶tte.
- ÃœzenÅ‘szÃ©l, figyelj. â€“ A rettenetes rÃ©m odaugrott az asztalra, Ã©rdeklÅ‘dve meresztette rÃ¡ okos szemeit. â€“ Nagyon Ã¼gyes sÃ¡rkÃ¡ny vagy, igaz? KÃ©rlek, vidd ezt el Astridnak, a SzÃ¡mkivetett-szigeten van. Csak Astridnak adhatod oda, Ã©s nagyon fontos, hogy csak akkor gyere vissza, ha Astrid hajÃ³ra szÃ¡llt. Rendben? â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny bÃ³lintott, Ã©s engedte, hogy a lÃ¡bÃ¡ra kÃ¶sse a pergament. â€“ Ãœgyesen! â€“ szÃ³lt utÃ¡na, Ã©s az ajtÃ³ban Ã¡llva figyelte, ahogyan elrepÃ¼l. â€“ GyerÃ¼nk, pajti â€“ fordult Fogatlan felÃ©, aki meglÃ¶kte az orrÃ¡val. â€“ Rengeteg dolgunk van!

>Lesietett a lÃ©pcsÅ‘n, egyenesen a kovÃ¡csmÅ±hely felÃ©. Ãšt kÃ¶zben elgondolkodott, mibÅ‘l fog bÃ¡rmit is kÃ©szÃ-teni, Ãºgyhogy kÃ©nytelen-kelletlen benyitott a hÃ¡zakba, Ã©s elemelte az ott maradt bÃ¡rmifÃ©le fegyvereket, egÃ©szen addig szorgosan gyÅ±jtÃ¶gette Å‘ket, mÃ-g meg nem akadt a pillantÃ¡sa valamin.
- GronkelacÃ©l![5] â€“ kiÃ¡ltott fel. â€“ Fogatlan! Gyere csak ide! â€“ a sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡na kocogott. â€“ A szaga alapjÃ¡n tudnÃ¡l nekem keresni mÃ©g ilyet? â€“ mutatta neki a szekercÃ©t, mely fÃ©nyes volt, mÃ¡r-mÃ¡r ezÃ¼st szÃ-nÅ±. Fogatlan szemei megvillantak a kihÃ-vÃ¡s felett Ã©rzett Ã¶rÃ¶mÃ©ben, Ã©s mÃ¡r el is suhant valamerre.

>MeglepetÃ©sÃ©re a sÃ¡rkÃ¡ny egy Ã³ra alatt Ã¶sszehordott neki egy kisebb rakÃ¡sra valÃ³t a kÃ¼lÃ¶nleges fÃ©mbÅ‘l. Ãšgy tÅ±nik, Dagur katonÃ¡i nem vettÃ©k Ã©szre, mifÃ©le Ã©rtÃ©kes darabokat hagynak veszendÅ‘be. Igaz, kissÃ© rozsdÃ¡sak voltak, de ez legyen a legtÃ¶bb bajuk. VÃ©gÃ¼l Fogatlan egy igazÃ¡n nagy meglepetÃ©ssel szolgÃ¡lt neki: elÅ‘hozta valahonnan a pajzsÃ¡t[6].
- Ezt meg hol talÃ¡ltad? Nem is mertem remÃ©lni, hogy megvan mÃ©g! KÃ¶szÃ¶nÃ¶m! Akkor most megnÃ©zem, mi van a farkaddal, Ã©s kapsz majd egy mÃ¡sikat, rendben? â€“ Fogatlan megrÃ¡zta kissÃ© magÃ¡t, Ã©s jelezte, hogy egyetÃ©rt, majd Ãºgy Ã¡llt oda mellÃ©, hogy Hablaty rÃ¶gtÃ¶n rÃ¡jÃ¶tt, mit akar. â€“ Nincs nyergem â€“ mondta halkan. â€“ Ã‰s nincs idÅ‘nk szÃ³rakozni... â€“ Fogatlan mordult egyet nemtetszÃ©se jelÃ©Ã¼l. â€“ JÃ³l van, jÃ³l van. A kedvedÃ©rt.
>A sÃ¡rkÃ¡ny nÅ‘tt valamennyit, a fejÃ©n lÃ©vÅ‘ tÃ¼skÃ©k Ã©lesebbek lettek, Ã©s mÃ©g sÃ¶tÃ©tebb volt, mint mikor utoljÃ¡ra lÃ¡tta. Az Ã©jszakÃ¡ban szinte lÃ¡thatatlan volt, semmi esÃ©ly, hogy bÃ¡rki szakavatott vagy szakavatatlan meglÃ¡ssa a sziget felett rÃ¶pkÃ¶dni. KitÃ¡rta szÃ¡rnyait, Ã©s elrugaszkodott a fÃ¶ldrÅ‘l.<p>

~KWR~

[1]Dagur a TÃ©bolyult az Ã•dÃ¡z Harcos tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶ke, lÃ©nyegÃ©ben mÃ©g Å‘ is suhanc korban van, de elÃ©g megszÃ¡llottan vadÃ¡szik sÃ¡rkÃ¡nyokra, Ã©s miÃ³ta egyszer lÃ¡tta Fogatlant, rÃ¡ is. Hatalmas hajÃ³hada van, de a sorozatban (eddig) nem tÃ¡madott Hibbantra, mert a kÃ©t tÃ¶rzs â€“ most, hogy Å‘ a fÅ‘nÃ¶k â€“ ingatag bÃ©kÃ©ben Ã©l egymÃ¡ssal. A Riders of Berk 15. rÃ©szÃ©ben talÃ¡lkozunk vele elÅ‘szÃ¶r.
>[2]KalmÃ¡r Johan egy dÃ¶rzsÃ¶lt kereskedÅ‘, aki a szigeteket jÃ¡rja, elejtett szavaibÃ³l tudjuk, hogy valÃ³szÃnÅ±leg jÃ³cskÃ¡n dÃ©len is szokott hajÃ³zni, a vikingek cserekereskedelmet folytatnak vele. JÃ³ viszonyt Ã¡pol a Hibbantiakkal, egyszer segÃt is nekik meglepni a SzÃ¡mkivetetteket, de Ã©n azÃ©rt nem bÃzom benne tÃºlzottan. XD A Riders of Berk kilencedik rÃ©szÃ©ben bukkan fel.
[3]ÃœzenÅ‘szÃ©l [fordÃtÃ¡s by: Tinuviel, az eredetiben Airmail], egy rettenetes rÃ©m, akit Hablaty betanÃtott arra, hogy Ã¼zeneteket kÃ¼ldhessen a lÃ¡bÃ¡hoz kÃ¶tve. A Defenders of Berk-sorozatban szerepel.
>[4] Az elsÅ‘ szÃ©ria vÃ©gÃ©n a srÃ¡cok megtanultÃ¡k utÃ¡nozni a sÃ¡rkÃ¡nyok hÃvÃ³hangjÃ¡t, ami azÃ©rt hasznos, mert Ãgy akkor is tudnak kommunikÃ¡lni, ha elszakadnak egymÃ¡stÃ³l.
[5] A gronkelek szeretnek kÃ¶veket enni, Ã©s HalvÃ©r sÃ¡rkÃ¡nya egyszer bezabÃ¡lt mindenfÃ©lÃ©bÅ‘l, amik a gyomrÃ¡ban folyÃ©kony acÃ©llÃ¡ lettek, ezekbÅ‘l BÃ©lhangos mindenfÃ©le fegyvereket kÃ©szÃtett.
>[6] Hablaty kÃ©szÃtett magÃ¡nak belÅ‘le egy pajzsot. Nem akarom lelÅ‘ni a poÃ©nt, de multifunkciÃ³s cucc~<p>

2. II Fejezet

II. Fejezet

Astrid szorongva bÃ¡mult a csillagokra. MÃ¡skor talÃ¡n nyugtatÃ³an hatott volna rÃ¡ az oly rÃ©g Ã³ta nem lÃ¡tott, tiszta Ã©gbolt a milliÃ¡rd fÃ©nylÅ‘ ponttal, Ã¡m most semmikÃ©ppen. MÃ¡r egy napja kihajÃ³ztak SzÃ¡mkivetett-szigetrÅ‘l, Ã©s a hÃ¡rom idegen hajÃ³n vannak a hibbantiak, meg kÃ©t kÃsÃ©rÅ‘ Dagur flottÃ¡jÃ¡bÃ³l, akik csak a Semmi RemÃ©nysÃ©gig fogjÃ¡k Å‘ket kÃsÃ©rni. Az Ãºj fogvatartÃ³k marcona nÃ©pek, kereskedÅ‘k, Ã©s alig Ã©rteni a szavukat. Annyit azonban kihallott a beszÃ©dÃ¼kbÅ‘l, hogy a szÃ¡razfÃ¶ldÃ¶n el fogjÃ¡k Å‘ket adni rabszolgÃ¡nak. V-alakban hajÃ³zott a kis csoport: elÃ¶l a kereskedÅ‘k fÅ‘nÃ¶kÃ©nek hajÃ³ja, ez volt a csÃºcs, mÃ¶gÃ¶tte a kÃ©t mÃ¡sik rabszÃ¡llÃtÃ³ Ã©s hÃ¡tul Dagur skrill-vitorlÃ¡s[1] kÃsÃ©rÅ‘i.

Amikor az egyik kereskedÅ‘ megprÃ³bÃ¡lt hozzÃ¡Ã©rni, hogy kÃ¶zelebbrÅ‘l is szemÃ¼gyre vegye a lÃ¡nyt, Astrid a gyomrÃ¡ba vÃ¡gta a kÃ¶nyÃ¶kÃ©t, majd Ã¡llon vÃ¡gta, Ã©s beleborÃtotta a vÃzbe. AzÃ³ta a kezei-lÃ¡bai meg vannak kÃ¶tve, igaz, neki csak kÃ¶tÃ©llel, a viking harcosoknak lÃ¡nccal. MÃ©gis szorongatta a kis pergamendarabot, amit ÃœzenÅ‘szÃ©l hozott neki, s aki eltÅ±nt, mikor Å‘k hajÃ³raszÃ¡lltak. KÃ©t vagy hÃ¡rom hÃ©tig volt a kÃ¶zelÃ©ben, Ã©s a rajz â€“ Hablaty rajza! â€“ valami remÃ©nyt adott neki, hogy kiszabadulhatnak. De ez a remÃ©ny veszni lÃ¡tszott, hiszen Hablaty nem tudhatja, hogy most Ã©ppen elhajÃ³znak. A szÃ¡razfÃ¶ldÃ¶n nem fogja megtalÃ¡lni Å‘ket, s amÃºgy is, mit tenne? UtÃ¡nuk hajÃ³zna? EgyedÃ¼l? Hiszen mÃ©g az is kÃ©rdÃ©s, hogyan szÃ¶kÃ¶tt meg, errÅ‘l a szigeten egyetlen szÃ³t sem szÃ³ltak, csak Å‘ tudja.

Hirtelen kiÃ¡ltozÃ¡s hallatszott a jobbrÃ³l jÃ¶vÅ‘ hajÃ³bÃ³l, ez az egyik Dagur-fÃ©le volt. TÃ¼zet fogott a vitorla, s nagy lÃ¡nggal

Ã©gett. Astrid megforgatta a szemeit. Ezek ostobÃ¡k Ã©s Ã¼gyetlenek, ha kÃ©pesek voltak felgyÃºjtani magukat. Ã•m ekkor a tÃºlsÃ³ szÃ©len is lÃ¡ng lobbant, Dagur vikingjei kiÃ¡ltozva prÃ³bÃ¡ltÃ¡k eloltani a tÃ¼zet, de nem sikerÃ¼lt neki, rÃ©mÃ¼lten ugrottak vÃ-zbe, mikor a lÃ¡ngok Ã¡tterjedtek a padlÃ³deszkÃ¡kra Ã©s a korlÃ¡tra. A lÃ¡ny meglepÅ‘dve bÃ¡multa Å‘ket. Az nem lehet, hogy egyszerre kÃ©t, egymÃ¡stÃ³l jÃ³ hÃºsz mÃ©terre lÃ©vÅ‘ hajÃ³ magÃ¡tÃ³l kigyulladjon! Az Å‘ hajÃ³jukon nÃ©zelÅ‘dÅ‘k felrÃ¶hÃ¶gtek, hÃ¡tra-hÃ¡trakiÃ¡ltottak, de eszÃ¼k Ã¡gÃ¡ban sem volt, hogy esetleg visszaforduljanak a vÃ-zbe esettekÃ©rt.

- Hablaty... â€“ suttogta maga elÃ© hirtelen a lÃ¡ny.

- Hm? â€“ HalvÃ©r idegesen mocorgott mellette.

- Oldozz el! â€“ szÃ³lt rÃ¡ gyorsan, s odatartotta a csomÃ³t kezeit a fiÃºnak. HalvÃ©rnek remegett a keze, Ã©s nagyon Ãºgy nÃ©zett ki, mint aki Ã©ppen a retteg a tengerbefÃºlÃ¡stÃ³l. â€“ Nyugodj meg, Ã©s csinÃ¡ld!

- CsinÃ¡lom â€“ suttogta vÃ¡laszul. Az egyik Å‘r felÃ©jÃ¼k tartott, szlalomozva az ideges, Ã¡lmukbÃ³l felvert foglyok kÃ¶zÃ¶tt.

- Siess! â€“ sÃ¼rgette, s amint kiszabadult a keze, rÃ¶gtÃ¶n arrÃ©bb lÃ¶kte a mÃ¡sikat, Ã©s gyorsan kioldozta a lÃ¡bait is.

- HÃ©, mit csinÃ¡lsz? â€“ mordult rÃ¡ az Å‘r, odaugrott hozzÃ¡. Astrid hÃ¡traugrott az Ã©rintÃ©se elÅ‘l, Ã©s mÃ©g azzal a lendÃ¼lettel, Ã¶sszekÃ¶tÃ¶tt lÃ¡baival Ã¡llon rÃºgta a fÃ©rfit. HalvÃ©r szerencsÃ©re rÃ¶gtÃ¶n reagÃ¡lt, villÃ¡mgyors mozdulattal kapta ki a fÃ©rfi Ã¶vÃ©bÅ‘l a kÃ©sÃ©t, Ã©s egy mozdulattal elvÃ¡gta a lÃ¡ny bÃ©klyÃ³it. â€“ MÃ©gis mit kÃ©pzelsz, mi vagy te?! â€“ dÃ¶rrent rÃ¡ az, s kardot rÃ¡ntott, amint felugrott.

- Viking vagyok! â€“ kiÃ¡ltotta Astrid, hogy a hangja messze elhallatszott, mindegyik hajÃ³n tisztÃ¡n hallhatÃ³, s pimaszul kihÃ-vÃ³ volt. A tÃ¶bbi hajÃ³n mozgolÃ³dÃ¡s-morgolÃ³dÃ¡s hallatszott, lÃ¡ncok csÃ¶rgÃ©se. A viking harcosokat megkÃ¶tÃ¶ztÃ©k, de lehettek bÃ¡rmennyire fÃ¡radtak, most, hogy rabtartÃ³ik nyomÃ¡sa engedni lÃ¡tszott, mozgolÃ³dni kezdtek. â€“ Ki itt mÃ©g viking rajtam kÃ-vÃ¼l?!

- Ã‰n! â€“ ugrott fel valaki ezen a hajÃ³n, s a kÃ©t mÃ¡sikon is. AmÃ-g a fÃ©rfi a mÃ¶gÃ¶tte lÃ©vÅ‘kkel foglalkozott, Astrid kirÃºgta kezÃ©bÅ‘l a fegyvert, HalvÃ©r pedig teljes erejÃ©bÅ‘ nekirontott Ã¡tborÃ-tva a korlÃ¡ton. Hangos csobbanÃ¡ssal merÃ¼lt el, s mire Ãºjra felbukkant a felszÃ-nen, mÃ¡r rÃ©gen elhagytÃ¡k.

A zavar pillanatok alatt zendÃ¼lÃ©ssÃ© lett, s kevÃ©s csatÃ¡rozÃ¡ssal a fogvatartÃ³k kerÃ¼ltek rablÃ¡ncra, az ellenÃ¡llni prÃ³bÃ¡lÃ³ kereskedÅ‘k pedig vÃ-zbe. A kÃ©t Ã©gÅ‘ hajÃ³ ott maradt a tengeren, fÃ¡klyakÃ©nt lobogott a vÃ-zen, mÃ-g Å‘k a mÃ¡sik hÃ¡rmat visszafordÃ-tottÃ¡k Ã©szaknak, s mindenhol felhangzott az Ãºti cÃ©l: â€“ IrÃ¡ny Hibbant-sziget! IrÃ¡ny az otthonuk!

A kÃ¶zÃ©psÅ‘ hajÃ³ Ã¡rbocÃ¡rÃ³l puhÃ¡n elrugaszkodÃ³, nÃ©ma csendben elsuhanÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyt senki nem vette Ã©szre.

KedvezÅ‘ szÃ©l mellett mÃ¡sfÃ©l nap alatt otthon is voltak, s a sziget ugyanÃºgy Ã¡llt ott, mint mikor otthagytÃ¡k, a falu is

Ã©rintetlenÃ¼l pihent a Nyomor OrmÃ¡n. Astrid azonban arra szÃ¡mÃ-tott, hogy Hablaty majd ott vÃ¡rja Å'ket, mondjuk a stÃ©gen lÃ³gÃ¡zva a lÃ¡bÃ¡t, Ã©s elmosolyodik, azzal a kedves kis Ã³vatos fÃ©lmosolyÃ¡val, a szeplÅ'ivel, a repÃ¼lÃ©stÅ'l Ã¶sszezilÃ¡lt hajÃ¡val, Fogatlan mellette fekszik, a farka lelÃ³g a deszkÃ¡krÃ³l, a pÃ³tredÅ'k szÃ©tnyÃ-lnak Ã©s lÃ¡tszik a vikingsisak rajta, lustÃ¡n a halakat bÃ¡mulja a nyugodt vÃ-zben. Amikor megÃ©rkeznek felugrik, Ã©s Å' vÃ¡llon Ã¼theti Ã©s megcsÃ³kolhatja, Ã©s megint azt a buta elvarÃ¡zsolt kÃ©pet fogja vÃ¡gni, amit mindig. De Hablaty nem volt a stÃ©gen, a kÃ©p Ã¡trajzolÃ³dott.

Lehet, hogy a hÃ¡zukban van, az Ã-rÃ³asztalÃ¡nÃ¡l Ã¼l, majdnem csonkig Ã©gett gyertya mellett, szÃ©nnel rajzol valamit, motyog magÃ¡ban, Ã©s annyira belemerÃ¼l, hogy nem hallja meg azt sem, ha a nevÃ©n szÃ³lÃ-tjÃ¡k. Fogatlan az odarakott kÃ¶vÃ¶n pihen, Ã©rkezÃ©sÃ©re csak megbillenti egyik fÃ¼lÃ©t Ã©s fÃ©l szemÃ©t fÃ©lnyitja, majd vissza is hunyja. De sem a sÃ¡rkÃ¡ny, sem a fiÃº nem volt a hÃ¡zban.

Astrid felrohant a Nagyterembe, ott lesz, biztosan ott lesz. _Ott kell lennie._ Ãœl az asztalnÃ¡l, a csonkig Ã©gett gyertya fÃ©nye vÃ¡ltozatlan, az egyik tÅ±zhely kÃ¶zelÃ©ben, ropognak a fahasÃ¡bok, Ã©s Å' a SÃ¡rkÃ¡nykÃ¶nyvet lapozgatja elmÃ©lyÃ¼lten, ajkai formÃ¡ljÃ¡k a szavakat, de nem ejti ki Å'ket, zÃ¶ld szemei szaladnak a sorokon, elmerÃ¼lve, s lÃ¡tja maga elÅ'tt a sÃ¡rkÃ¡nyokat, amikkel volt mÃ¡r dolguk, s maga elÃ© kÃ©pzeli azokat, amelyekkel mÃ©g nem. NÃ©ha felmorran, hogy ennÃ©l pontosabb rajzoknak kellene szerepelniÃ¼k, majd hÃ¡tradÅ'l, nyÃºjtÃ³zik, Ã©s becsukja a kÃ¶nyvet. Fogatlan megbÃ¶ki a karjÃ¡t fejÃ©vel int az ajtÃ³ felÃ©, Hablaty elmosolyodik, felugrik, elfÃºjja a gyertyÃ¡t Ã©s mÃ¡r mennek is ki. KÃ¶nnyed mozdulattal fellendÃ¼l a nyeregbe, a kengyelbe illeszti a lÃ¡bÃ¡t, a pÃ³tredÅ' megfeszÃ¼l, Fogatlan vidÃ¡man kiÃ¡lt, kitÃ¡rja a szÃ¡rnyait, s kecsesen felszÃ¡ll. VÃ©gigsuhannak a falun, eltÅ±nnek a szem elÅ'l a sziklÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt.

Astrid utÃ¡nuk bÃ¡mult a szÃ¼rkÃ¼letben, Ã©s percekig nem fogta fel, hogy csak kÃ©pzelÅ'dik vagy hogy kÃ¶nnyek szÃ¡ntjÃ¡k az arcÃ¡t.

~F*F~

- NahÃ¡t pajti, ezzel is megvolnÃ¡nk â€" biccentett magÃ¡nak Hablaty, Ã©s tÃ©rÃ¼lt-fordult a tÃ¡borban, tÃ¡skÃ¡ba tette azt a holmit, amirÅ'l Ãºgy gondolta, hogy szÃ¼ksÃ©ge lesz rÃ¡. Fogatlan leheveredett a kedvenc helyÃ©re, a lÃ¡baira tette a fejÃ©t, Ã©s szomorÃºan pislogott rÃ¡. â€" Tudom, tudom â€" morogta maga elÃ©. â€" De most mÃ©g nem mehetÃ¼nk vissza. Van mÃ©g addig egy kis dolgunk. SÃ¡rkÃ¡nyszigetre megyÃ¼nk, mit szÃ³lsz? â€" Erre aztÃ¡n felkapta a fejÃ©t. â€" Tudtam, hogy tetszeni fog az Ã¶tlet â€" mosolyodott el halovÃ¡nyan. JÃ³kedve mÃ¡r nem volt a rÃ©gi. Soha nem lesz mÃ¡r a rÃ©gi. â€" ÃœzenÅ'szÃ©l! â€" hÃ-vta a kis sÃ¡rkÃ¡nyt, aki odarÃ¶ppent a karjÃ¡ra. â€" Kapsz egy mÃ¡sik Ã¼zenetet. Astridnak vidd el, Ã©s maradj vele addig, mÃ-g nem Ã-r mÃ¡sikat. Csak Ã¼zenettel jÃ¶hetsz vissza, rendben? â€" ÃœzenÅ'szÃ©l bÃ³logatott, Ã©s Ã©rdeklÅ'dve figyelte, ahogy megÃ-rta a darab pergamenre a rÃ¶vid sort.

- IndulÃ¡s! â€" adta ki a parancsot, miutÃ¡n a lÃ¡bÃ¡ra kÃ¶tÃ¶tte az Ã¼zenetet. ÃœzenÅ'szÃ©l szÃ¡rnyara kapott Ã©s elrÃ¶ppent a szÃ¼rkÃ¼letben. â€" JÃ³l van, pajti. Mi is megyÃ¼nk. â€" VÃ©gignÃ©zett a tÃ¡boron, ami az utÃ³bbi hÃ¡rom hÃ©tben az

otthonakÃ©nt szolgÃ¡lt. A sziget Ã©szaki felÃ©n lÃ©vÅ‘ hegyek lÃ¡ba felett, egy barlang. Gyalog meg sem prÃ³bÃ¡lta megkÃ¶zelÃ-teni, Fogatlan viszont egy-kettÅ‘re felrepÃ-tette, s nem berzenkedett akkor sem, mikor a szÃ¼ksÃ©ges holmit felhordtÃ¡k, ami az Ã¶sszetÃ¡kolt, mÃ©gis egÃ©szen jÃ³ szolgÃ¡latot tevÅ‘ kovÃ¡csmÅ±helyhez kellett. Fa volt odalent elÃ©g, de nem volt szÃ¼ksÃ©ge tÃºl sokra, a sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¼ze sokkal hasznosabbnak bizonyult. Ã‰s itt fent mindig fÃºjt a szÃ©l, egykettÅ‘re elkergette a fÃ¼stÃ¶t, amit csinÃ¡ltak, Ã©s az Ã©szaki oldalrÃ³l senki nem kÃ¶zelÃ-tette meg a szigetet, teljes biztonsÃ¡gban voltak, s jÃ³ ideje nem is jÃ¡rtak odalent a faluban.

Ã–sszepakolt a helyen mÃ¡r korÃ¡bban. Semmi kÃ©tsÃ©g, aki elÃ©ggÃ© ismeri, rÃ¶gtÃ¶n rÃ¡jÃ¶nne, hogy ez itt az Å‘ kis fÃ©szke, de bÃ-zott abban, hogy a tÃ¶bbieknek jobb dolga is lesz, mint ilyen messzire eljÃ¶nni.

- Minden rendben â€“ motyogta. â€“ MenjÃ¼nk, mÃ¡r majdnem sÃ¶tÃ©t van. â€“ Felugrott a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡ra, Ã©s mÃ¡r repÃ¼ltek is. MegkerÃ¼ltÃ©k a hegyet, a falu mellett is elsuhantak (talÃ¡n Fogatlan kitalÃ¡lta a gondolatait â€“ vetni akart mÃ©g rÃ¡ egy pillantÃ¡st), megnyugtatÃ³ volt lÃ¡tni az ablakokon kiszÅ±rÅ‘dÅ‘ meleg fÃ©nyt, azt, hogy fÃ¼st gomolyog a kÃ©mÃ©nyek mÃ©lyÃ©rÅ‘l. Holnap megkezdÅ‘dik a munka: hajÃ³kat Ã¡csolnak, Ã©s elmennek vadÃ¡szni, halÃ¡szni. A tÃ¡volban Ãºgy tÅ±nt, mintha lÃ¡tta volna a kÃ©t tÃ¡volodÃ³ hajÃ³ alakjÃ¡t, amin bizonyÃ¡ra a kereskedÅ‘k utaztak, egy hajÃ³ maradt csak a kikÃ¶tÅ‘jÃ¼kben. VÃ©gÃ¼l elfogyott mellÅ‘le a sziget, Ã©s Å‘k a hullÃ¡mzÃ³ tenger felett repÃ¼ltek Fogatlannal.

Vastag kÃ¶d Ã©s fÃ¼stfelhÅ‘ vÃ¡rta Å‘ket, a sÃ¶tÃ©tben Hablaty nem volt benne biztos, hogy a PokolszirtkapunÃ¡l kanyarodtak bele a vÃ¡ghatÃ³ fehÃ©rsÃ©gbe, csak rÃ¡simult a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra, Ã©s behunyt szemmel hallgatta a szÃ©l zÃºgÃ¡sÃ¡t. Fogatlan kÃ¶rbekerÃ¼lte a hegyet, mely alatt annak idejÃ©n a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l lakott, s a mÃ¶gÃ¶tt egyszerre kitisztult az Ã©g, kinyÃ-lt felettÃ¼k az Ã©gbolt, lÃ¡tszottak a csillagok, Ã©s vÃ©gre az alattuk elterÃ¼lÅ‘ tÃ¡j. Hablaty nem csodÃ¡lkozott azon, hogy aprÃ³ tÃ¼zeket lÃ¡t mindenfelÃ©, hiszen sÃ¡rkÃ¡ny-lakta szigeten jÃ¡rtak, de azon igencsak meglepÅ‘dÃ¶tt, mikor _tÃ¡bortÅ±z_ nyomaira bukkant. Mit tÃ¡bortÅ±zÃ©re! Ã–sszetÃ¡kolt faviskÃ³k, vagy kÃ©t tucattal, kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k sÃ¡rkÃ¡nyok aludtak. MindenfÃ©lÃ©k, csoportosan.

- Ez meg mi? â€“ kÃ©rdezte halkan, s Fogatlan alÃ¡bukott, majd finoman leszÃ¡llt az egyik Ã©pÃ¼let elÅ‘tt. Egy szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g figyelmeztetÅ‘en felkiÃ¡ltott, mire az Ã¶sszes tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny talpra ugrott. Fogatlan felmordult, kivicsorÃ-totta Ã©les fogait, Ã¶sszekuporodott, hogy bÃ¡rmikor felugorhasson a levegÅ‘be. Azonban mielÅ‘tt mÃ©g harcra kerÃ¼lhetett volna a sor, Hablaty felegyenesedett a nyeregben.

- KampÃ³? â€“ A morgÃ³ szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g felkapta a fejÃ©t, Ã©s rÃ¡nÃ©zett. â€“ Nyugalom, srÃ¡cok, csak Ã©n vagyok!

- Mi ez a hiszti kint mÃ¡r megint? Ha megint csak egy nyÃºl, Ã©n valakit kicsinÃ¡lok! â€“ hallotta meg az ismerÅ‘s hangot, Ã©s az egyik kalyibÃ¡bÃ³l TakonypÃ³c lÃ©pett elÅ‘. EgymÃ¡sra bÃ¡multak.

- Hablaty?!

- TakonypÃ³c?!

- Hogy kerÃ¼lsz te ide?! â€“ kÃ©rdeztÃ©k egyszerre.

- Ã‰s mi ez a holmi rajtad? â€“ Hablaty egy csapÃ¡sra megÃ©rtette, mi a helyzet, szerencsÃ©re a mÃ¡siknak nem pÃ¶rgÃ¶tt ilyen gyorsan az agya.

- Menjetek vissza Hibbantra, a tÃ¶bbiek mÃ¡r ott vannak! â€“ hadarta, aztÃ¡n megÃ¼tÃ¶gette Fogatlan nyakÃ¡t egy kicsit. â€“ GyerÃ¼nk innen.

- MÃ©gis hogy gondoltad? Nincsenek hajÃ³ink!

- SÃ¡rkÃ¡nyokon! â€“ kiÃ¡ltott hÃ¡tra, ahogy Fogatlan fordult egyet, Ã©s Å‘k belevesztek az Ã©jszakÃ¡ba.

JÃ³val odÃ©bb szÃ¡lltak le, sziklÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt, Hablaty lecsÃºszott a nyeregbÅ‘l de nem tartotta meg a lÃ¡ba, ezÃ©rt a fÃ¶ldre esett, Ã©s Fogatlan lÃ¡bÃ¡nak tÃ¡masztott hÃ¡ttal Ã¶sszehÃºzta magÃ¡t. A sÃ¡rkÃ¡ny odahajtotta a fejÃ©t, nem Ã©rtette, mi a baja, de a fiÃº nem szÃ³lt, csak reszketett, Ã©s a tÃ©rdÃ©nek tÃ¡masztotta a homlokÃ¡t. Az Ã©jfÃºria halk, vigasztalÃ³ mormogÃ¡st hallatott, Ã©s kÃ¶rÃ© tekerte a farkÃ¡t.

- LÃ¡tod, Fogatlan... ezÃ©rt nem megyÃ¼nk vissza. GyÃ¡va vagyok, ez az igazsÃ¡g. Nem tudok a szemÃ¼kbe nÃ©zni, nem vagyok jÃ³ vezetÅ‘... semmilyen vezetÅ‘ nem vagyok.

~F*F~

- Hidd mÃ¡r el, amit mondok, Astrid! â€“ csapott az asztalra TakonypÃ³c, egÃ©szen kijÅ‘ve a sodrÃ¡bÃ³l. â€“ Nem Ã¡lmodtam! Hablaty volt meg Fogatlan! KilÃ©pek az ajtÃ³n, Ã©s ott Ã¡llnak! Csak Ãºgy a semmibÅ‘l! AztÃ¡n meg hopp, csak Ãºgy eltÅ±ntek! De ott voltak! Å• kÃ¼ldÃ¶tt vissza! Mondjatok mÃ¡r valamit! â€“ Az ikrek felÃ© fordult, akik eddig azzal szÃ³rakoztak, hogy Ã¶sszeakasztottÃ¡k a sisakjukon lÃ©vÅ‘ szarvakat.

- Mi?

- Mi nem lÃ¡ttuk.

- Ja, a kiabÃ¡lÃ¡sodra keltÃ¼nk, mint mindenki.

- TÃ¶k gÃ¡z, hogy felkeltettÃ©l.

- Ja, tÃ¶k gÃ¡z!

TakonypÃ³c sÃ³hajtott.

- Ajj, veletek nem lehet semmire menni! â€“ mordult rÃ¡juk.

- Nem lehetett Fogatlan â€“ szÃ³lalt meg HalvÃ©r. â€“ LÃ¡ttad, ahogy leugrott, nem? Ã‰s Dagur emberei nem talÃ¡ltÃ¡k meg.

- Az nem jelent semmit â€“ jelentette ki Astrid makacsul, Ã©s megszorÃ-totta a pergamendarabot, ami a kezÃ©ben pihent. â€ž_Ã•rj, ha Dagur kÃ¶zeledik."_ Hablaty Ã-rÃ¡sa volt. Ezer kÃ¶zÃ¼l is megismernÃ©.

- Lehet, hogy Fogatlan tud Ãºszni â€“ kockÃ¡ztatta meg a folytatÃ¡st HalvÃ©r â€“, de kizÃ¡rt dolog, hogy tÃºlÃ©ljen egy zuhanÃ¡st olyan magasrÃ³l, mÃ©g akkor is, ha sÃ¡rkÃ¡ny.

- Valamennyire tudja befolyÃ¡solni a zuhanÃ¡st â€“ vetette oda Astrid. â€“ Azt is tÃºlÃ©lte, hogy az a barom lelÅ‘tte! A HollÃ³szirtig repÃ¼lt, Ã©s csak a farka sÃ©rÃ¼lt meg. _Biztos_, hogy Ã©l! TakonypÃ³c is azt mondta! â€“ Most HalvÃ©r sÃ³hajtott.

- Figyelj, Astrid. Mindannyian szeretnÃ©nk, ha neked lenne igazad, de... Fogatlan is halandÃ³ lÃ©ny. AttÃ³l, hogy Ã©jfÃºria, mÃ©g... â€“ A lÃ¡ny mordult egyet, Ã©s kirobogott a helyisÃ©gbÅ‘l. HalvÃ©r Ã©s tÃ¶bbiek utÃ¡na.

- ÃœzenÅ‘szÃ©l! â€“ kiÃ¡ltotta, mire a rettenetes rÃ©m odarÃ¶ppent a karjÃ¡ra. Nem jÃ¡rhatott messze. â€“ Figyelj, itt maradsz HalvÃ©rrel, Ã©s ha jÃ¶n Dagur, elviszed Hablatynak a levelet. â€“ OdanyÃºjtotta a sÃ¡rkÃ¡nyt az emlÃ-tettnek. â€“ Tudod a dolgod, okostojÃ¡s.

- Astrid! â€“ kiÃ¡ltott utÃ¡na TakonypÃ³c. â€“ Most meg hovÃ¡ mÃ©sz?

- Megkeresem azt az idiÃ³tÃ¡t! â€“ kiÃ¡ltotta hÃ¡tra, Ã©s lerohant a lÃ©pcsÅ‘kÃ¶n, egyenesen hazÃ¡ig. â€“ ViharbogÃ¡r! â€“ Ã©lesen fÃ¼ttyentett, a siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny felugrott a helyÃ©rÅ‘l, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©zett a gazdÃ¡jÃ¡ra. â€“ Szia, kislÃ¡ny. Tudom, hogy csak most Ã©rkeztÃ©l, de szeretnÃ©m, ha visszavinnÃ©l a SÃ¡rkÃ¡nyszigetre. â€“ ViharbogÃ¡r megrÃ¡zta magÃ¡t, kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, Ã©s egyÃ©rtelmÅ± jelÃ©t adta, hogy kÃ©sz az Ãºtra. Astridnak nem volt nyerge, de gyorsan szerzett egy kÃ¶telet, Ã©s Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, ez elÃ©g is lesz. Hajnalodott, mikor elindultak.

ViharbogÃ¡r berepÃ¼lt a sziget fÃ¶lÃ©, s arra vette az irÃ¡nyt, ahol a tÃ¡kolt hÃ¡zak Ã¡lltak, a hibbantiak menedÃ©kekÃ©nt. Ãšgy gondoltÃ¡k â€“ s joggal â€“, hogy ha a sÃ¡rkÃ¡nyok eddig Hibbanton laktak, Å‘k is megfÃ©rnek majd SÃ¡rkÃ¡nyszigeten, mÃ-g elvonul a vÃ©sz. Azonban hiÃ¡ba vÃ¡rtÃ¡k, nem Ã©rkezett hÃ-r az otthonukbÃ³l csak napokkal kÃ©sÅ‘bb, mikor hat vadsÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡llt le, s a hÃ¡tukon HalvÃ©r, KÅ‘fej Ã©s Fafej. Å•k elmondtÃ¡k a csata kimenetelÃ©t, Ã©s Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttek, hogy nem tÃ©rnek vissza, mÃ©g vÃ¡rnak.

Astrid figyelmesen vizslatta a tÃ¡jat, mÃ-g a dÃ©lelÅ‘tti napfÃ©nyben nem lÃ¡tott valamit csillanni.

- SzÃ¡lljunk le! â€“ szÃ³lt a sÃ¡rkÃ¡nynak, az spirÃ¡lban levitorlÃ¡zott, majd kÃ¶nnyen fÃ¶ldet Ã©rt. Astrid kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett a helyen, biztosan egy tÃ¡borhely.

Kis tÅ±z nyoma, egy sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡ngjainak Ã©gett, fekete helye kÃ¶rben a sziklÃ¡n, egy sÃ¶tÃ©t kÃ¶peny, tÃ¡ska a hibbanti sÃ¡rkÃ¡ny-iskola jelÃ©vel, Ã©s a pajzs, mely Hablaty sajÃ¡t jelÃ©t, az Ã©jfÃºriÃ¡t Ã¡brÃ¡zolta, egyik oldalt farokredÅ‘i vÃ¶rÃ¶ssel voltak festve a fÃ©nyes gronkelacÃ©lon.

- SzÃ³val itt vannak valahol â€“ vonta le, s kÃ¶rÃ¼lpillantott, vajon hol lehetnek, a fiÃº Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny. AztÃ¡n meghallotta a semmi mÃ¡ssal Ã¶ssze nem tÃ©veszthetÅ‘, kopogÃ³ lÃ©pteket. Ilyet csak egy mÅ± lÃ¡b ad ki, s hamarosan a keresett szemÃ©ly hangjÃ¡t is hallotta,

lelkesen mondott valamit:

- ...Ã©s ha aztÃ¡n lÃ¡ngra lobban, csak az a dolgod, hogy- â€“ elhallgatott, meredten bÃ¡mult rÃ¡ Ã©s ViharbogÃ¡rra, arca megnyÃºlt a meglepetÃ©stÅ‘l.

Astrid is hasonlÃ³ arcot vÃ¡ghatott, meglepettet, csodÃ¡lkozÃ³t, dÃ¼hÃ¶set. ElÅ‘szÃ¶r fel sem ismerte Å‘ket: Hablaty a fogsÃ¡g ellenÃ©re nÅ‘tt egy kicsit, mÃ©g mindig rettenetesen vÃ©zna volt, de valahogy egy kicsivel talÃ¡n tekintÃ©lytparancsolÃ³bb a megjelenÃ©se. TesthezÃ¡llÃ³ fekete bÅ‘rpÃ¡ncÃ©lt viselt szinte mindenhol, mÃ©g a lÃ¡bpÃ³tlÃ¡s is feketÃ©re volt festve. A haja hosszabb, szemei vÃ¶rÃ¶sek egy kicsit, alatta karikÃ¡k, Ã©s furcsÃ¡n fÃ©nytelenek. Kicsit elmosolyodott, mikor legyÅ‘zte a meglepetÃ©st, Ã©ppen csak Ã³vatosan, a szÃ¡ja sarkÃ¡val.

Fogatlan mellette mÃ¡r-mÃ¡r hatalmasnak tÅ±nt, rajta is pÃ¡ncÃ©l, mely borÃ-totta a lÃ¡baitÃ³l kezdve a szÃ¡rnyai tÃ¶vÃ©ig, s a farkÃ¡t is, de a redÅ‘ket nem Ã©rintette. Szemei kitÃ¡gultak, ez az Ã©rdeklÅ‘dÃ©s jele volt, Ã©s a fÃ¼lei is felÃ© billentek, mordult egyet, mintegy Ã¼dvÃ¶zlÃ©skÃ©pp.

Astrid felkiÃ¡ltott, elÅ‘rÃ¡ntotta a szekercÃ©t, Ã©s teljes erejÃ©bÅ‘l Hablaty felÃ© dobta, aki idejÃ©ben elhajolt elÅ‘le. Fogatlan erre kivicsorÃ-totta fogait, morgÃ¡sa ezÃºttal figyelmeztetÅ‘, elÅ‘reugrott, szÃ¡rnyai kitÃ¡rva, nem akart tÃ¡madni, csak figyelmeztetni, hogy ezt azÃ©rt mÃ©gsem kÃ©ne. Ez alatt Hablaty lerohant a sziklÃ¡n, esett is egyet, de kigurulta ahelyett, hogy ott maradt volna kiterÃ¼lve, Ã©s mÃ¡ris talpon volt megint, sietÅ‘sen vÃ¡gtatott le a hegygerincen, hogy egy pÃ¡rkÃ¡nyra Ã©rjen, Astrid utÃ¡na, hosszÃº ugrÃ¡sokkal rÃ¶vidÃ-tve le ÃºtjÃ¡t, s a pÃ¡rkÃ¡nyon sarokba szorÃ-totta a mÃ¡sikat.

Hablaty hÃ¡tranÃ©zett a vÃ¡lla felett, mintegy latolgatva az esÃ©lyeit.

- Ne merÃ©szeld! â€“ csattant rÃ¡, Ã¡m hiÃ¡ba, a fiÃº hÃ¡traugrott. Egyetlen szempillantÃ¡ssal kÃ©sÅ‘bb sÃ¶tÃ©t Ã¡rnyÃ©k hÃºzott utÃ¡na, s mikor messzebb felbukkantak, Hablaty Fogatlan hÃ¡tÃ¡n Ã¼lt.

ViharbogÃ¡r utÃ¡nuk siklott hangos szÃ¡rnycsattogÃ¡ssal, Ã©lesen rikoltva, Ã©s Astrid meglepetten vette tudomÃ¡sul, hogy a mÃ¡sik kettÅ‘ mÃ©g mÃ©terekkel elÅ‘rÃ©bb jÃ¡r, Ã©s az elÅ‘nyÃ¼k egyre csak nÅ‘. Egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny gyorsabb az Ã©jfÃºriÃ¡nÃ¡l, de ViharbogÃ¡r mÃ¡r kÃ©tszer megtette a SÃ¡rkÃ¡nysziget-Hibbant tÃ¡vot, biztosan elfÃ¡radt, Ã©s persze, mÃ¡r nappal van, a szabadban biztosan visszaszokott az Ã©jszakai lÃ©tre. MÃ©lyet sÃ³hajtott, megsimogatta a pikkelyeket.

- Tarts ki, kislÃ¡ny, ha elkaptuk Å‘ket, pihenhetsz â€“ biztatta. â€“ Fel! LeszorÃ-tjuk Å‘ket valahovÃ¡!

A magasbÃ³l csaptak le a pÃ¡rosra, Fogatlan majdnem elrÃ¶ppent, de egy mÃ¡sodpercnyi tÃ©tovÃ¡zÃ¡s elÃ©g volt, nekiÃ¼tkÃ¶zÃ¶tt egy sziklÃ¡nak, ellÃ¶kte magÃ¡t tÅ‘le, aztÃ¡n levitorlÃ¡zott egy pÃ¡rkÃ¡nyra, ami kÃ¶zvetlenÃ¼l alattuk volt. HÃ¡tranÃ©zett Hablatyra, aki megveregette a nyakÃ¡t, Ã©s halkan mondott neki valamit. Leugrott a nyeregbÅ‘l, mÃ©lyet sÃ³hajtott, Ã©s nem mozdult.

- Te! â€“ mordult rÃ¡ Astrid. â€“ Mi ez az egÃ©sz?! â€“ vonta kÃ©rdÅ‘re, s odalÃ©pett hozzÃ¡, megbÃ¶kte a mellkasÃ¡t, de a mÃ¡sik nem vÃ¡laszolt. FelnÃ©zett egy egÃ©szen rÃ¶vid pillanatig, tekintetÃ¼k nem talÃ¡lkozott, azutÃ¡n megint lesÃ¼tÃ¶tte szemeit. â€“ Mi van? MegnÃ©multÃ¡l vagy mi?

- Nem. Nem nÃ©multam meg â€“ szÃ³lt vÃ©gre.

- Akkor halljam a magyarÃ¡zatot de tÃ¼stÃ©nt! Azt sem tudtuk, hogy megszÃ¶ktÃ©l a SzÃ¡mkivetett-szigetrÅ‘l!

- BarbÃ¡r biztosan eltitkolta, hogy ne zendÃ¼ljetek â€“ mormogta maga elÃ©. â€“ MÃ©gsem olyan ostoba, mint amilyennek lÃ¡tszik. AztÃ¡n azt hittÃ©k, meghaltam. â€“ Felpofozta, hogy a fiÃº oldalazott pÃ¡r lÃ©pÃ©st. Fogatlan idegesen felmordult.

- Ezt, mert mindenkire rÃ¡hoztad a frÃ¡szt! Ã‰s most mondd el, mi tÃ¶rtÃ©nt!

- Az egy kicsit... hosszÃº tÃ¶rtÃ©net â€“ mondta halkan.

- Van idÅ‘nk â€“ vÃ¡laszolta hÅ±vÃ¶sen. â€“ ViharbogÃ¡rnak pihennie kell.

- JÃ³l van. JÃ³l van. Ãœljünk le.

- Amikor hallottam, hogy Dagur kÃ¶zeledik a flottÃ¡jÃ¡val, tudtam, hogy Fogatlant akarja majd. Nem adhattam Ã¡t neki, semmit nem bÃ-znÃ©k rÃ¡ szÃ-vesen, bÃ¡r azt elismerem, hogy hadvezÃ©rnek egÃ©sz jÃ³. Akkor mÃ¡r kÃ©sz volt egy ugyanolyan farok Fogatlannak, mint amit a Snoggletogkor[2] kÃ©szÃ-tettem neki, csak ez most Ãºgy nÃ©zett ki, mint az, amit eredetileg hasznÃ¡ltunk. FÃ©ltem, hogy Ã©szre fogjÃ¡k venni a kÃ¼lÃ¶nbsÃ©get, de Ãºgy tÅ±nik, senki nem figyelt fel rÃ¡. SzÃ³val kicserÃ©ltem a pÃ³tredÅ‘ket a mÃ¡sikra, Ã©s ÃœzenÅ‘szÃ©lre bÃ-ztam egy Ã¼zenetet KalmÃ¡r Johannak, amiben megÃ-rtam, hogy Dagur hÃ¡borÃºzni akar, Ã©s hogy abban az Ã©vben ne, de a kÃ¶vetkezÅ‘ben mindenkÃ©ppen hajÃ³zzon be a BelsÅ‘-Ã³ceÃ¡nra. KÃ¶zben elmagyarÃ¡ztam a tervet Fogatlannak: ha Ãºgy adÃ³dik, hogy nem szabadulhatunk, ugorjon le Ã©s tettesse magÃ¡t halottnak, remÃ©ltem, hogy a tengerbe fulladÃ¡s elÃ©g lesz, hogy Dagur leszÃ¡lljon a tÃ©mÃ¡rÃ³l, Ã©s igazam lett. Fogatlan persze tudott repÃ¼lni, Ãºgyhogy elrejtÅ‘zÃ¶tt az egyik suttogÃ³ halÃ¡l-vÃ¡jta Ã¼regben, Ã©s utÃ¡na a sziget mÃ¡sik oldalÃ¡ra ment, onnan repÃ¼lt a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n SÃ¡rkÃ¡nyszigetre. JÃ³ terv volt, csak nem elÃ©g jÃ³... â€“ SÃ³hajtott, vett egy mÃ©ly levegÅ‘t.

- A csata utÃ¡n nem voltam kihallgathatÃ³ Ã¡llapotban, mÃ-g felÃ©pÃ¼ltem, Dagur megjÃ¡rta a Pokolszirtkaput, de nem mert behajÃ³zni, mert a sÃ¡rkÃ¡nyok rÃ¡tÃ¡madtak. KÃ©sÅ‘bb persze megprÃ³bÃ¡lt rÃ¡venni, hogy menjek vele, de szerencsÃ©re nem volt annyi esze, hogy olyasmivel fenyegessen, amiÃ©rt fontolÃ³ra vettem volna, a sajÃ¡t Ã©psÃ©gem meg nem nagyon hatott meg, egy idÅ‘ utÃ¡n rÃ¡ is hagyta, Ãºgy volt vele, gondolom, hogy ha majd elunom magam, hajlandÃ³ leszek egyÃ¼ttmÅ±kÃ¶dni, de arra vÃ¡rhatott. AztÃ¡n szorÃ-tani kezdett az idÅ‘, amennyire tudtam szÃ¡molni a napokat, meg kellett szÃ¶knÃ¶m, mert Johan csak a kedvemÃ©rt jÃ¶tt vissza, Ã©s Å‘ volt az egyetlen, akire szÃ¡mÃ-thattam. Ãšgy Ã¶t hete szÃ¶ktem meg, Ã©jszaka, hÃ¡t... maradjunk annyiban, hogy lehetnÃ©nek sÅ±rÅ±bben is azok a rÃ¡csok. Kerestek egy ideig, de szinte mozdulatlanul hÃºztam meg magam, hiÃ¡ba tettÃ©k tÅ±vÃ© Ã©rtem a szigetÃ¼ket, Ãºgyhogy ha

minden igaz, a halÃ¡lhÃ-rem jelentettÃ©k Dagurnak. Johan elvitt engem Hibbantra, aztÃ¡n ÃœzenÅ‘szÃ©llel felmentÃ¼nk a hegyekbe, Ã©s odahÃ-vtam Fogatlant. Ez mÃ©g csak hÃ¡rom hete. UtÃ¡na kÃ¼ldtem hozzÃ¡d ÃœzenÅ‘szelet, hogy szÃ³ljon nekem, ha az emberkereskedÅ‘k odaÃ©rnek.

- MÃ©giscsak te voltÃ¡l! â€“ kiÃ¡ltott fel Astrid. â€“ De hogy? Nem vettÃ¼nk Ã©szre!

- Fogatlant eddig is nehÃ©z volt Ã©szrevenni a sÃ¶tÃ©tben, Ãºgyhogy Ã©n is feketÃ©be Ã¶ltÃ¶ztem, hogy senkinek ne tÅ±nhessÃ¼nk fel. SzÃ©pen elintÃ©ztÃ©tek Å‘ket. â€“ Egyetlen rÃ¶vid pillanatig vonÃ¡saira mosoly kÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt, majd megint elkomorult. â€“ MÃ©g megnÃ©ztem, hogy Ã©psÃ©gben hazaÃ©rtek, Ã©s eljÃ¶ttÃ¼nk. TakonypÃ³ccal vÃ©letlenÃ¼l talÃ¡lkoztam, nem akartam bÃ¡rki mÃ¡snak jelezni, hogy Ã©lek, vagy, hogy itt vagyok. A sÃ¡rkÃ¡nyokat visszakÃ¼ldtem, hogy segÃ-tsenek nektek.

- Ã‰s te? Te mit fogsz csinÃ¡lni? â€“ vonta kÃ©rdÅ‘re.

- Van egy tervem, ki akarom prÃ³bÃ¡lni. Ha bevÃ¡lik, megszabadulhatunk DagurtÃ³l mindenkorra.

- Ã•hÃ¡. SzÃ³val itt akarsz kÃ-sÃ©rletezgetni, mÃ-g mi odahaza kÃ¼zdÃ¼nk azÃ©rt, hogy Ã©ljÃ¼nk! â€“ csattant fel. â€“ _Te vagy_ PlÃ©hpofa Ã¶rÃ¶kÃ¶se, Hablaty! Nem menekÃ¼lhetsz Ã¶rÃ¶kkÃ© a sorsod elÅ‘l!

- AmÃ-g nem mutatkozom nyilvÃ¡nosan, azt hiszik, meghaltam. LegalÃ¡bb azok, akik nem a szigeten Ã©lnek. Ã‰s akkor meglepetÃ©st tudok okozni. Nem akarom magukra hagyni az embereket, Astrid. De most mÃ©g nem mehetek vissza. Senki nem bocsÃ¡tana meg nekem.

- MegbocsÃ¡tani? MicsodÃ¡t?

Hablaty sokÃ¡ig hallgatott, Astrid mÃ¡r-mÃ¡r azt hitte, vÃ¡laszt sem kap.

- A tervem csak arra volt jÃ³, hogy magamat mentsem, mikÃ¶zben a falu egyik fele menekÃ¼lni kÃ©nyszerÃ¼lt a mÃ¡sik meg fogsÃ¡gba esett...

- Nem vagy te eszednÃ©l! TÃºlerÅ‘vel Ã¡lltunk szemben, mindenki megtette, amit tudott, te is! Lehet, hogy vannak Ã¶tleteid, de nem vÃ¡rhatod magadtÃ³l, hogy egymagad mentsd meg a falut, ez Å‘rÃ¼ltsÃ©g!

- HÃ¡t... az Ãºj tervem nagyon is erre Ã¶sszpontosÃ-t â€“ megvonta a vÃ¡llÃ¡t. â€“ Å•rÃ¼ltsÃ©g vagy nem, megprÃ³bÃ¡lom.

- MirÅ‘l van szÃ³?

- Aaazt nem mondom el.

- IgazÃ¡n kedves â€“ morogta Astrid. â€“ Ã‰s mi ez a holmi? PÃ¡ncÃ©l?

- Igen, vagyis annak szÃ¡ntam â€“ megkocogtatta a bÅ‘rt a mellkasÃ¡n. â€“ Valahogy ki kell vÃ©denÃ¼nk a szÃ¡mszerÃ-jakat. Mutatok valamit! â€“ Odahajolt Fogatlanhoz, egy helyen kioldotta a szÃ-jat, Ã©s

felemelt egy bÅ‘rlapot a sÃ¡rkÃ¡ny oldalÃ¡rÃ³l. â€“ MÃ©g csak
teszteljÃ¼k, de elvileg egy Ã¶t mÃ©terrÅ‘l kilÅ‘tt nyÃlvesszÅ‘ nem
tudja Ã¡tÃ¼tni. â€“ Megmutatta a belsejÃ©t, hÃ¡rom rÃ©teg volt:
legfelÃ¼l egy vastagabb, legalul egy vÃ©konyabb bÅ‘r, kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k
nagyon vÃ©kony fÃ©mlap. â€“ GronkelacÃ©l. KÃ¶nnyÅ± Ã©s erÅ‘s. Sajnos
majdnem minden fegyvert beolvasztottam hozzÃ¡.

- SzÃ³val ezzel foglalatoskodtÃ¡l. â€“ Hablaty biccentett.

- Meg Ãºj lÃ¡b, Ãºj farok Fogatlannak.

- KÃ©szÃ¼lsz egy hÃ¡borÃºra, ami nem is biztos, hogy eljÃ¶n.

- Az emberkereskedÅ‘k Ã©rtesÃtik BarbÃ¡rt a SzÃ¡mkivetett-szigeten,
vagy a Semmi RemÃ©nysÃ©gnÃ©l az Ã•dÃ¡z Harcosokat, elÅ‘bb vagy utÃ³bb
Dagurnak feltÅ±nik, hogy visszamentetek Hibbantra, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyok
is visszatÃ©rtek. Ã‰s nem fogja elviselni a gondolatot, hogy
Hibbanton megint bÃ©kÃ©s sÃ¡rkÃ¡nyszelÃdÃtÃ©s folyik. De ezÃºttal
felkÃ©szÃ¼ltebbben vÃ¡rjuk majd, igaz, pajti? â€“ Fogatlan mordult
egyet, megmozdÃtotta a farkÃ¡t, de szinte mÃ¡r elaludt egy
fÃ©nyfolton.

- Meg akarod Ã¶lni? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ halkan.

- Vagy Å‘, vagy mi. Itt mÃ¡r nem egy bÃ©keszerzÅ‘dÃ©s meglÃ©te a
tÃ©t. De mindenesetre, nem akarok Ãºjabb hÃ¡borÃºt. AbbÃ³l Ãgy is
tÃºl sok volt. Viszont szeretnÃ©m, ha megtennÃ©l nekem pÃ¡r dolgot.
â€“ Astrid szemÃ¶ldÃ¶ke felszaladt.

- MirÅ‘l van szÃ³?

- Kidolgoztam pÃ¡r tervet, a jÃ³ emberekre bÃzva sikerÃ¼lhetnek â€“
kezdte, s aztÃ¡n hadart, hadart, hadart, a lÃ¡ny alig tudta kÃ¶vetni
a gondolatmenetet, de a vÃ©gÃ©n csak azt mondta:

- NÃ©lkÃ¼led nem fog menni.

Hablaty kÃ©sz volt a vÃ¡lasszal.

- Dehogynem! Te Ã©s HalvÃ©r igazÃ¡n Ã¼gyesek vagytok-

- Te tudsz legtÃ¶bbet a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, Hablaty! â€“ vÃ¡gott
kÃ¶zbe.

- Nem! Nem. Ez tÃ©vedÃ©s. Lehet, hogy sokat tudok rÃ³luk, de mindent
Fogatlan alapjÃ¡n Ã¡ltalÃ¡nosÃtottam. Ti ugyanÃºgy megtanultatok egy
csomÃ³ dolgot a sajÃ¡t sÃ¡rkÃ¡nyaitokrÃ³l, ami azÃ©t hasznosabb most,
mert nem ismerÃ¼nk mÃ¡sik Ã©jfÃºriÃ¡t, viszont a tÃ¶bbiekbÅ‘l
csordÃ¡k Ã¡llnak rendelkezÃ©sÃ¼nkre, Ã©s a tapasztalataitokkal
megtudjÃ¡tok tanÃtani a tÃ¶bbieknek is, hogyan bÃ¡njanak velÃ¼k. Nem
tÃ¡madÃ¡sra kell koncentrÃ¡lnunk, hanem csak arra, hogy megvÃ©djÃ¼k
magunkat, rendben?

- ElÅ‘adom az Ã¶tletet, de ha nem mennek bele, nem tudok mit
csinÃ¡lni.

- Bele fognak menni, meggyÅ‘zÃ¶d Å‘ket, Ã©n tudom â€“ mosolygott rÃ¡
a fiÃº. A mimika most elÅ‘szÃ¶r tÅ±nt igazÃ¡n felhÅ‘tlennek Ã©s
Å‘szintÃ©nek.

- JÃ³l van. Mindent megteszek, amit tudok.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Astrid.

- De tartozol nekem!

- Megjegyeztem! â€“ nevetett fel, az utÃ³bbi idÅ‘ben elÅ‘szÃ¶r. Ezt hallani valahogy nagyon jÃ³l esett.

~KWR~

[1]Hablaty ugyan mondja a filmben a skrill fordÃtÃ¡sÃ¡t, de soha nem Ã©rtettem. SzÃ³val maradjunk ennÃ©l. Ami amÃºgy egy villÃ¡m-sÃ¡rkÃ¡ny.
>[2]<em>Gift of the Night Fury.<em>
>AmÃºgy az emberkereskedÅ‘s Ã¶tlet a mÃ¡sodik kÃ¶nyv [Cressida Cowell - Ã•gy lehetsz kalÃ³z] kapcsÃ¡n jÃ¶tt, ott a SzÃ¡mkivetettek terveztek ilyet.<p>

A cÃm SzabadesÃ©st jelent, izlandi.
>A tÃ¶rtÃ©netrÅ‘l elejtek mÃ©g nÃ©hÃ¡ny aprÃ³sÃ¡got a blogomon: never-marauders-land. Blogspot. hu search/label/Fjarsufalli

3. III Fejezet

III. Fejezet

Astrid vÃ©giglÃ©pdelt a kikÃ¶tÅ‘ deszkÃ¡in, elbÃ¡mult a tÃ¡volba, majd megfordult Ã©s visszaindult, fel a faluba. Finom szellÅ‘ jÃ¶tt a tenger felÅ‘l, Ã©s egy kissÃ© megrezdÃ¼ltek alatta a tartÃ³cÃ¶lÃ¶pÃ¶k. MegperdÃ¼lt a tengelye kÃ¶rÃ¼l.
>- A szÃvbajt hozod rÃ¡m! - fakadt ki.
- Shh â€“ nyugtatta Hablaty felemelt kezekkel, felegyenesedve a nyeregben.
>- Mit csinÃ¡lsz itt? Azt hittem, nem akarsz visszajÃ¶nni â€“ vÃ¡gta csÃpÅ‘re a kezeit, Ã©s kissÃ© gÃºnyosan, kihÃvÃ³an beszÃ©lt.
- Van egy kis dolgom, gondoltam, addig beszÃ©lgethetnÃ©nk â€“ hangzott a vÃ¡lasz, mire Astrid felvonta egyik szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t.
>- Ha ez egy randimeghÃvÃ¡s volt, nagyon bÃ©nÃ¡n csinÃ¡lod â€“ jelentette ki szÃ¡razon, majd odalÃ©pett hozzÃ¡juk, Ã©s engedte, hogy Hablaty egy erÅ‘tlen nevetÃ©st kÃ¶vetÅ‘en felhÃºzza a nyeregbe.
- Å•szintÃ©n, nem annak szÃ¡ntam â€“ felelte. â€“ IrÃ¡ny a mÅ±hely! â€“ adta ki az Ãºti cÃ©lt, Fogatlan finoman felemelkedett a stÃ©grÅ‘l, szÃ¡rnyai alÃ¡ kapott a szÃ©l, Ã©s Ã©szak felÃ© kerÃ¼lt, de mÃg esÃ©ly volt rÃ¡, hogy mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k bÃ¡rki meglÃ¡thatja Å‘ket a falubÃ³l, alacsonyan a vÃz felett repÃ¼lt. NemsokÃ¡ra feljebb emelkedtek, egÃ©szen magasra, a hegyek kÃ¶zÃ¶tt suhantak, mÃg egy vÃ¶lgy feletti barlang szÅ±k szÃ¡jÃ¡n be nem rÃ¶ppentek, Astrid a sÃ¶tÃ©tben Ã©szre sem vette volna a hasadÃ©kot. Fogatlan kocogott mÃ©g velÃ¼k egy kicsit befelÃ©, majd lilÃ¡s tÃ¼zet fÃºjt, egy pillanatig minden hideg kÃ©klilÃ¡ban pombÃ¡zott, majd tÃ¼zet fogva roppant a fa, Ã©s a lÃ¡ngok sÃ¡rga-vÃ¶rÃ¶sre szÃnezÅ‘dtek, vÃ©gre lÃ¡tszÃ³dott a tÃ¡gas barlang.
>- Itt rendezkedtÃ©l be? Ennyire tÃ¡vol akartÃ¡l maradni a falutÃ³l?
- Ã‰szakrÃ³l senki nem kerÃ¼li meg a szigetet â€“ vont vÃ¡llat. â€“ Menj csak pajti, addig mi itt leszÃ¼nk. â€“ Fogatlan mordult egyet, megfordult Ã©s elhagyta a barlangot.
>- HovÃ¡ ment? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ Astrid azonnal.
- HalÃ¡szni â€“ hangzott a vÃ¡lasz. â€“ Most nem tudom Ã©n etetni, de boldogul egyedÃ¼l is. ElÃ©g sok mindent megfigyeltem ez alatt a pÃ¡r nap alatt

velÃ¼k kapcsolatban. â€“ BeszÃ©d kÃ¶zben halomba rakott mÃ©g pÃ¡r helyen nÃ©hÃ¡ny hasÃ¡bot, s tÃ¶bb tÃ¼zet is gyÃºjtott, hogy a barlang majdnem minden zuga lÃ¡thatÃ³ lett.
>Astrid most nÃ©zett csak kÃ¶rÃ¼l: az egyik sarokban nagy halomba rakott fa, mellette pÃ¡r vÃ¶dÃ¶r vÃ-z, egy Ã¼llÅ‘, egy mÃ©lyedÃ©sben rengeteg hamu. OdÃ©bb volt egy pÃ¡rkÃ¡ny, ahovÃ¡ kÃ¶nnyen fel lehetett jutni, pÃ¡r takarÃ³, nÃ©hÃ¡ny gyertya Ã©s pergamenek alkottÃ¡k a berendezÃ©sÃ©t, mellette nem sokkal elszenesedett kÃ¶rÃ¶k: Fogatlan alvÃ³helye. NÃ©hÃ¡ny darab rÃ©gi, rozsdÃ¡s kard Ã©s szekerce, meg pÃ¡r gronkelacÃ©l fegyver, fÃ©lretÃ©ve bÅ‘rtokban egy mÃ¡sik. MÃ-g kÃ¶rbenÃ©zett, Hablaty beszÃ©lt:
- FÅ‘leg a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©geket figyeltem. Nappal alszanak, fÃ©nyfoltokon vagy olyan helyen, ami magas Ã©s odasÃ¼t a nap. Olyankor nem termelik a nyÃ¡lkÃ¡t sem, amitÅ‘l lÃ¡ngra lobbannak. Teljesen szÃ¡razak. SzÃ¼rkÃ¼letkor felÃ©brednek, Ã©s lemennek a tengerre halÃ¡szni. Ãšgy tÅ±nik, nem Ã¡rt nekik a sÃ³s vÃ-z. Gondolom, rÃ©gen azÃ©rt tÃ¡madtak mindig hajnalban, mert addigra ettÃ©k tele magukat.
>- Fura â€“ jegyezte meg magÃ¡nak a lÃ¡ny.
- MiÃ©rt? Teljesen kÃ¶vethetÅ‘!
>- Minek neked kard?
- Hm? Jaa, hogy az. HÃ¡t izÃ©... csak ki akarok prÃ³bÃ¡lni valamit.
>- Hablaty!
- JÃ³l van... SzeretnÃ©k egy kicsit Ã¼gyesebb lenni vele... szÃ¼ksÃ©gem lehet rÃ¡ â€“ magyarÃ¡zta zavartan.
>- VÃ-vni akarsz? â€“ hÃ¶kkent meg. â€“ Kivel fogsz gyakorolni?
- Senkivel, azt hiszem â€“ motyogta. â€“ De Fogatlannak is tanÃ-tottam nÃ©hÃ¡ny dolgot, amit mÃ©g tÃ¶kÃ©letesÃ-teni kell. â€“ Astrid elmosolyodott, Ã©s felkapott egy mÃ¡sik kardot HablatyÃ©val egyÃ¼tt.

>- Mire kÃ©szÃ¼lsz? â€“ kÃ©rdezte rosszat sejtve, Ã©s hÃ¡trÃ¡lt kÃ©t lÃ©pÃ©st, mert a lÃ¡ny olyan erÅ‘vel vÃ¡gta hozzÃ¡ a tokban lapulÃ³ fegyvert.
- VÃ©dd magad! â€“ kiÃ¡ltott rÃ¡ Astrid, ahogy felÃ© ugrott. Hablaty elperdÃ¼lt a csapÃ¡s elÅ‘l, vakon rÃ¡ntotta ki a pengÃ©t, Ã©s fellendÃ-tette a karjÃ¡t, lehunyta a szemeit, mikor a kÃ©t penge egymÃ¡shoz Ã©rt. Egy mÃ¡sodperc mozdulatlansÃ¡g, Astrid rÃ¡mosolygott, hÃ¡trÃ¡lt egy lÃ©pÃ©st, Ã©s Ãºjra tÃ¡madott.
>Ha Å‘szinte akart lenni, Hablaty nem is csinÃ¡lta olyan rosszul, gyors volt, de az Ã¼tÃ©sei gyengÃ©k, inkÃ¡bb csak vÃ©dekezett, Ã©s fÃ©l szemmel mindig a padlÃ³t leste, hogy ne bukjon fel. NagyjÃ¡bÃ³l kÃ©t perc alatt kiÃ¼tÃ¶tte a kezÃ©bÅ‘l a fegyvert.
- Nem is rossz â€“ jelentette ki vÃ©gÃ¼l.
>- Nem rossz?! â€“ fakadt ki Hablaty, levegÅ‘Ã©rt kapva. â€“ LegalÃ¡bb hÃ¡romszor megÃ¶lhettÃ©l volna!
- Mert folyton a lÃ¡bad alÃ¡ prÃ³bÃ¡lsz nÃ©zni â€“ jelentette ki nyugodtan, kicsit korholÃ³n. â€“ Felejtsd mÃ¡r el azt a bÃ©na lÃ¡bat!

- KÃ¶nnyÅ± mondani! â€“ morgolÃ³dott. â€“ Egy rossz lÃ©pÃ©s, Ã©s Ãºgy esem hasra, hogy Ã¶rÃ¶m nÃ©zni!
>- MÃ¡rpedig ha ellensÃ©ggel verekedsz, nem eshetsz hasra! â€“ vÃ¡gott vissza. Odaugrott a hozzÃ¡ legkÃ¶zelebb Ã¡llÃ³ tÅ±zhÃ¶z Ã©s szÃ©ttiporta, csak a parÃ¡zs maradt, majd ezt az Ã¶sszes tÃ¶bbivel megtette.
- Mit mÅ±velsz?!
>- Gyere ide, Ã©s gyÃºjtsd meg Ãºjra! â€“ Hablaty mÃ©rgesen szusszantott, most kÃ¶nyebb volt kihozni a sodrÃ¡bÃ³l, mint bÃ¡rmikor mÃ¡skor, ezt Astrid Ã©rezte. â€“ Vagy talÃ¡n addig fogsz ott Ã¡csorogni egy helyben, mÃ-g a sÃ¡rkÃ¡nyod vissza nem Ã©r? Ezt te sem gondolhatod komolyan!
Egy tÃ©tova, koppanÃ³ lÃ©pÃ©s a sÃ¶tÃ©tben. A fiÃº felsÃ³hajtott, Ã©s nekidurÃ¡lta magÃ¡t, hatÃ¡rozottan elindult, Ã©s Astrid mÃ¡r kezdett Ã¶rÃ¼lni, egÃ©szen addig, mÃ-g nem hallotta a tompa puffanÃ¡st Ã©s az elhalÃ³ nyÃ¶gÃ©st.
>- A fenÃ©be â€“ morogta maga elÃ©, de rÃ¶gtÃ¶n felÃ¡llt. Megint

megindult, ezÃºttal kicsit lassabban, Ã©s amikor Ãºjra megbotlott, a tenyereire tÃ¡maszkodott, Ã©s nem vÃ¡gÃ³dott el. Egy perc mÃºlva pedig ott Ã¡llt mellette.
- LÃ¡tod, megy ez â€“ jegyezte meg mosolygÃ³san, mire a fiÃº levetette magÃ¡t mellÃ©, Ã©s Ã¡tkarolta a tÃ©rdÃ©t. â€“ TalÃ¡n megprÃ³bÃ¡lhatnÃ¡d megjegyezni a talajviszonyokat, mielÅ‘tt Ã¶sszecsapÃ¡sra kerÃ¼l a sor.
>- TalÃ¡n... â€“ motyogta maga elÃ©. Astrid leÃ¼lt mellÃ©, finoman maga felÃ© fordÃ-totta az arcÃ¡t Ã©s megcsÃ³kolta. Hablaty Ã¶sszerezzent egy kicsit, de nem mozdult, vÃ©gÃ¼l mÃ©gis: magÃ¡hoz Ã¶lelte a lÃ¡nyt, Ã©s amikor a csÃ³knak vÃ©ge szakadt, a vÃ¡llÃ¡ra hajtotta a fejÃ©t. Ã‰rezte, hogy a fiÃº felsÃ³hajt, de nem szÃ³lt, Ã©s hosszÃº percekig Ã¼ltek Ã-gy a sÃ¶tÃ©tben.<p>

Amikor Astrid legkÃ¶zelebb a SÃ¡rkÃ¡nyszigeten jÃ¡rt, a lemenÅ‘ nap fÃ©nyÃ©ben furcsa lÃ¡tvÃ¡nyra figyelt fel. Hablaty Ã©s Fogatlan kis tisztÃ¡son forgolÃ³dtak, kard pengÃ©je villogott kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k, a sÃ¡rkÃ¡ny hangjÃ¡t messzire vitte a szÃ©l. A fiÃº Ã©ppen elperdÃ¼lt egy lÃ¡nggÃ¶mb elÅ‘l amikor Å‘k fÃ¶ldet Ã©rtek ViharbogÃ¡rral.
>- Itt meg mi folyik? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte.
- Ã•h, Astrid! Szia! - kÃ¶szÃ¶nt vissza, Ã©s felemelte egyik kezÃ©t, nyitott tenyÃ©rrel, mire Fogatlan leÃ¼lt, feszes tartÃ¡sa egy pillanat alatt ellazult Ã©s kÃ¶szÃ¶ntÃ©skÃ©pp felÃ©jÃ¼k morgott, mÃ©ly, mÃ¡r-mÃ¡r dorombolÃ³ hangon. â€“ Ã‰ppen azt tanÃ-tom Fogatlannak, hogyan vÃ©dje meg magÃ¡t, ha a fÃ¶ldÃ¶n, fegyverrel tÃ¡madnak rÃ¡.
>- Ez jÃ³ Ã¶tlet. KiprÃ³bÃ¡lhatom? â€“ Astrid mÃ¡r elÅ‘ is kapta a fegyverÃ©t Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© lendÃ¼lt, de Hablaty odaugrott hozzÃ¡.
- Ne! â€“ kiÃ¡ltott rÃ¡. â€“ Ne, mert... A Hibbantiak nem fogjÃ¡k bÃ¡ntani, Ãºgyhogy azt mondtam neki, ha valaki megtÃ¡madja, tÃ¶rje el a karjÃ¡t.
>- Oh. â€“ Astrid vetett egy pillantÃ¡st a nyugodtan felÃ©jÃ¼k fÃ¼lelÅ‘ Fogatlanra. â€“ Akkor nem.
- Mi a helyzet? Hogy vagytok odaÃ¡t? â€“ vÃ¡ltott tÃ©mÃ¡t a beÃ¡llÃ³ csendben.
>- JÃ³l haladunk â€“ mondta, de nem akart tÃ¶bbet megosztani vele. TalÃ¡n, hogy Hablaty Ã¡llandÃ³ kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡ga visszacsalja a szigetre.
- Akkor jÃ³ â€“ nyugtÃ¡zta, mintha ez is elÃ©g lenne. Astrid gyanakodva nÃ©zett rÃ¡.
>- Dagur embereinek nyoma sincs â€“ fÅ±zte hozzÃ¡.
- Ez megnyugtatÃ³ â€“ biccentett. Egy ideig hallgattak, addig Hablaty a kardtokba csÃºsztatta fegyverÃ©t, aztÃ¡n odafordult a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡hoz. â€“ Menj csak, szerezz valamit enni. â€“ Fogatlant lÃ¡thatÃ³an felvillanyozta az Ã¶tlet, ellÃ¶kte magÃ¡t a fÃ¶ldtÅ‘l, nagy szÃ©llel elsuhant valahovÃ¡ a szigetet kÃ¶rÃ¼lvevÅ‘ vÃ-zhez, figyeltÃ©k a rÃ¶ptÃ©t.
>- Ã•gy fogod hagyni a farkÃ¡t? â€“ kÃ©rdezte a lÃ¡ny hirtelen.
- Azt hiszem, igen â€“ felelt elgondolkodva. â€“ Ã•gy is Ã¡llandÃ³ felÃ¼gyelet kell mellÃ©. Karban kell tartani. MÃ¡r sosem lesz szabad.

>- Nem is akar mÃ¡st, mint hozzÃ¡d tartozni. Szeret tÃ©ged, Hablaty. Soha nem hagyna itt tÃ©ged.
- Ez az Ã©n szerencsÃ©m â€“ mondta szomorkÃ¡s mosollyal. Elfordult a lemenÅ‘ nap fÃ©nyÃ©tÅ‘l, Ã©s a lÃ¡nyra nÃ©zett. â€“ SzeretnÃ©k mutatni valamit â€“ szÃ³lt, Ã©s elindult, be a fÃ¡k kÃ¶zÃ©, hogy utÃ¡na vÃ©letlenszerÅ±en felkanyarodjon egy lejtÅ‘sebb hegyoldalon. â€“ FelkÃ¶ltÃ¶ztÃ¼nk egy barlangba, mikor a mÃºltkor vihar volt. Fogatlannak jobban tetszik, Ã©s kÃ©nyelmesebb is, bÃ¡r nekem majdnem mindegy, hol alszom Ã¡t a nappalokat.
>Hamarosan felÃ©rtek a szinte vÃ©gig fÅ±vel borÃ-tott rÃ©szen a barlang szÃ¡jÃ¡hoz, mely Ã©ppen akkora volt, hogy egy Fogatlan mÃ©retÅ± sÃ¡rkÃ¡ny befÃ©rjen rajta. A szÅ±k bejÃ¡rat miatt fÃ©ny sem volt bent sok, Hablaty mÃ©gis nyugodtan lÃ©pkedett be, mint aki mÃ¡r

megszokta a helyi terepviszonyokat, Astrid Ã©s ViharbogÃ¡r kÃ¶vettÃ©k.
- VigyÃ¡zz, valahol oda terÃ-tettem ki a pÃ¡ncÃ©lt Ã©s a nyerget â€“ intett egy irÃ¡nyba. A kÅ‘padlÃ³n valÃ³ban hevert egy elÃ¼tÅ‘, sÃ¶tÃ©t folt.
>- Ez mi? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡, mikor meglÃ¡tta a bejÃ¡rat melletti nagy, lezÃ¡rt kosarat. Felnyitotta a tetejÃ©t, Ã¼vegek voltak benne egymÃ¡son, mindben volt valami, Ã¡tlÃ¡tszÃ³, sÅ±rÅ± folyadÃ©k, amennyire meg tudta Ã¡llapÃ-tani.
- Ne! â€“ riadt meg Hablaty, Ã©s odaszaladt hozzÃ¡. â€“ Ne-ne-ne! KÃ©rlek, ne nyÃºlj hozzÃ¡! GyÃºlÃ©kony, Ã©s nagy munka volt megszerezni.
>- MÃ©gis mi van benne?
- Azt inkÃ¡bb nem szeretnÃ©d tudni â€“ hangzott a vÃ¡lasz Ã©s Hablaty heherÃ©szett egy kicsit. Valami furcsa szagot Ã©rzett a kosÃ¡r felÅ‘l, furcsÃ¡n ismerÅ‘set, de nem tudta pontosan hovÃ¡ tenni.
>- A nagy terved, mi? â€“ fonta Ã¶ssze a kezeit a mellkasÃ¡n.
- Igen â€“ hagyta rÃ¡.
>- Ã‰s nem fogod elmondani â€“ fÅ±zte hozzÃ¡.
- Nem.
>- Ez arra enged kÃ¶vetkeztetni, hogy nagyon meg foglak verni Ã©rte â€“ jelentette ki. Hablaty halkan nevetett egy kicsit.
- Nem fogok tiltakozni â€“ Ã-gÃ©rte komolyan.
>- SzÃ³val tÃ©nyleg ilyesmire kÃ©szÃ¼lsz? Valami Å‘rÃ¼ltsÃ©gre?
- Igen.
>- Nem akarom, hogy ilyesmit csinÃ¡lj â€“ szÃ³lt hosszÃº hallgatÃ¡s utÃ¡n, mÃ-g a fiÃº a pÃ¡ncÃ©lt rendezgette, amit a sÃ¡rkÃ¡nynak kÃ©szÃ-tett.
- Ã‰n sem, de valakinek muszÃ¡j. Te mondtad, hogy nem menekÃ¼lhetek a sorsom elÅ‘l. Nem is akarok. Ha ezzel segÃ-teni tudok magunkon, nem lesz hiÃ¡ba. Hidd el, ha rajtam mÃºlik, Dagur megbÃ¡nja, hogy valaha sÃ¡rkÃ¡nyra vadÃ¡szott. â€“ Hallgatott egy kis ideig, majd felegyenesedett. â€“ Ez rendben. De nem ezt akartam mutatni. â€“ Karon ragadta a lÃ¡nyt az egyre mÃ©lyÃ¼lÅ‘ szÃ¼rkÃ¼letben, Ã©s feljebb mentek a barlang szÃ¡ja fÃ¶lÃ©, ahol egy helyen hosszabban elnyÃºlt egy kiszÃ¶gellÃ©s, Ãºgy nÃ©zett ki, mintha hiÃ¡nyozna egy darab a hegybÅ‘l. NagyjÃ¡bÃ³l sÃ-k felÃ¼let volt, tele aprÃ³ szikladarabokkal, tompa Ã©lÅ± kis kinÃ¶vÃ©sekkel, lÃ¡tszott, hogy a termÃ©szet rÃ©gÃ³ta ostromolta mÃ¡r a helyet. â€“ Itt szoktak napozni a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©gek Ãºgy dÃ©ltÅ‘l. HozzÃ¡nk nem jÃ¶nnek be miÃ³ta Fogatlan Ã¶sszeveszett eggyel Ã©s kinyilvÃ¡nÃ-totta, hogy a barlang az Å‘ terÃ¼lete. De nem is ez a lÃ©nyeg. â€“ Elengedte Astridot Ã©s elÅ‘re lÃ©pdelt, egÃ©szen a pÃ¡rkÃ¡ny tÃºloldalÃ¡ig. A sÃ¶tÃ©tben mÃ¡r alig lÃ¡tszott. Az mÃ©gis kivehetÅ‘ volt, hogy felemeli egyik kezÃ©t Ã©s az arcÃ¡hoz teszi, pontosabban teljesen eltakarta vele a szemeit. Majd megindult a lÃ¡ny felÃ©, hatÃ¡rozott lÃ©ptekkel, rendes tempÃ³ban haladt, mÃ-g oda nem Ã©rt hozzÃ¡. Leeresztette a kezÃ©t Ã©s elmosolyodott; mintegy azt Ã¼zenve: lÃ¡tod, gyakoroltam. Astrid visszamosolygott.
>Ã•m mielÅ‘tt mÃ©g bÃ¡rmit mondhatott volna, szÃ¡rnycsattogÃ¡st hallottak. ViharbogÃ¡r felemelte a fejÃ©t, rÃ¶vid Ã¼dvÃ¶zlÅ‘ kiÃ¡ltÃ¡st hallatott.
- Egy rettenetes rÃ©m â€“ szÃ³lt Hablaty egy pillanat mÃºlva. â€“ Ide tart... ÃœzenÅ‘szÃ©l! â€“ kiÃ¡ltott fel, s a sÃ¡rkÃ¡ny csivitelÅ‘-csattogÃ³ hangja Ã©rkezett vÃ¡laszul. Hablaty kinyÃºjtotta a karjÃ¡t, a kis sÃ¡rkÃ¡ny leszÃ¡llt rÃ¡, dorombolt a simogatÃ¡sÃ©rt, bizonyÃ¡ra nagyon elfÃ¡radt, mert sÅ±rÅ±n vette a levegÅ‘t, Ã©s gyengÃ©n dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt a gazdÃ¡ja kezÃ©hez. A fiÃº feltette a vÃ¡llÃ¡ra, Ã©s leoldotta lÃ¡bÃ¡rÃ³l az Ã¼zenetet. â€“ ViharbogÃ¡r, megkÃ©rhetlek, hogy csinÃ¡lj egy kis fÃ©nyt?
>A sÃ¡rkÃ¡ny szikrÃ¡zÃ³ tÃ¼zet fÃºjt, mÃ-g elolvastÃ¡k azt az egy sort, amit rÃ¡vÃ©stek a pergamenre.
â€žDagur hajÃ³i nyugatrÃ³l kÃ¶zelednek."
>Hablaty felnÃ©zett, Astrid mÃ¡r ugrott is fel a siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyra.
- Megyek, amilyen gyorsan tudok â€“ Ã-gÃ©rte.

â€“ Ha van egy kis eszÃ¼k, nem tÃ¡madnak csak hajnalban. Ne engedjÃ©tek Å‘ket partra szÃ¡llni.
>- Nem fogjuk â€“ Ã-gÃ©rte Astrid. â€“ GyerÃ¼nk, ViharbogÃ¡r!
SzÃ¡rnyra kaptak, de mÃ©g hallottÃ¡k, ahogy Hablaty Ã©jfÃºria-kiÃ¡ltÃ¡st hallat.

A flotta hatalmas volt, Dagur biztosan minden mozdÃ-thatÃ³ hajÃ³jÃ¡t Ã©s emberÃ©t elhozta. FelÃ¼lrÅ‘l, a ragyogÃ³ holdfÃ©nyben a fehÃ©r vitorlÃ¡k izzottak a sÃ¶tÃ©t vÃ-zen, nÃ©hol tÃ¼zek Ã©gtek, de az egÃ©sz had finoman ringatÃ³zott a nyÃ-lt vÃ-zen, egyelÅ‘re nyugodtan. Keleten sÃ¶tÃ©t felhÅ‘k gyÃ¼lekeztek az Ã©gen, nyugaton Hibbant faluja kÃ¶rÃ¼l Å‘rtÃ¼zek, de semmi tÃ¶bb. NÃ©ha egy-egy Ã¡rny felemelkedett a falu kÃ¶rnyÃ©kÃ©rÅ‘l, de semmi mÃ¡s mozgÃ¡s nem lÃ¡tszott.
>- SietnÃ¼nk kell â€“ morogta maga elÃ© Hablaty, ahogy azt saccolta, meddig tart, mÃ-g a felhÅ‘k ideÃ©rnek a tenger felÅ‘l. â€“ JÃ³l van, pajti. Maradj csendben, lÃ¡tok rendesen, nem lesz baj. Lassan, ne csapjunk zajt. â€“ Fogatlan alÃ¡bukott, nÃ©mÃ¡n suhantak lefelÃ©, aztÃ¡n kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, Ã©s a hajÃ³k felett hÃºztak el. A flotta elejÃ©re Ã©rve lassÃ-tottak, szinte finoman vitorlÃ¡ztak csak, mÃ-g el nem Ã©rtÃ©k a hajÃ³k elejÃ©t.
Hablaty teljesen rÃ¡dÅ‘lt a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra, Ã-gy nem kellett kapaszkodnia, tenyerei a fekete pikkelyekre simultak kÃ©t oldalt olyan helyen, ahol a sÃ¡rkÃ¡nypÃ¡ncÃ©l alÃ¡ tudta csÃºsztatni a kezeit. Fogatlan alig mozdÃ-totta a szÃ¡rnyait, azok feszesen szeltÃ©k a levegÅ‘t, a farkÃ¡val nagyon Ã³vatosan kormÃ¡nyzott, olykor-olykor feljebb emelkedtek vagy ereszkedtek, ahogy a vÃ-z feletti Ã¡ramlÃ¡sok alÃ¡juk rohantak, de a szÃ©l zÃºgÃ¡sÃ¡n Ã©s a hullÃ¡mok morajÃ¡n Ã¡t senki nem hallhatta meg Å‘ket. A fiÃº tudta, hogy bÃ¡r nem mozdÃ-tja a fejÃ©t, Fogatlan is csak egy valakit keres a hajÃ³kon: Dagurt.
>S amikor megtalÃ¡lta, halkan, akaratlanul felmordult. EgÃ©sz testÃ©ben megfeszÃ¼lt, ezt Ã©rezte Hablaty is. PrÃ³bÃ¡lta megnyugtatni, szÃ³lni nem mert, de egyik kezÃ©t finoman a fejÃ©re tette Ã©s megsimogatta; most nem tÃ¡madnak. Kiakasztotta lÃ¡bait a kengyelekbÅ‘l, Ã©s jobb oldalt fordult. Leadta a jelzÃ©st, kicsÃºszott a nyeregbÅ‘l, annak szÃ-jaira korÃ¡bban kapaszkodÃ³kat varrt, Ã-gy lÃ©nyegÃ©ben a sÃ¡rkÃ¡ny hasa alatt csÃ¼ngÃ¶tt, mÃ-g csak lÃ¡bai nem Ã©rintettÃ©k a vezÃ©rhajÃ³ Ã©gboltvitorlÃ¡jÃ¡nak keresztrÃºdjÃ¡t. Akkor elengedte a szÃ-jakat, s megkapaszkodott a fÃ¡ban, hosszan fÃºjta ki a levegÅ‘t.
JÃ³l van, nincs itt semmi baj, gondolta, Ã©s addig mozdult Ã³vatosan, mÃ-g le tudott Ã¼lni az Ã¡rbocba kapaszkodva. Odalent felfegyverzett Harcosok, kisebb hajÃ-tÃ³gÃ©pek Ã©s szÃ¡mszerÃ-jak sokasÃ¡ga, kardok meg szekercÃ©k hada, pajzsok felakasztva vÃ©gig a korlÃ¡tra. De csend volt, csak Dagur jÃ¡rt fel-alÃ¡ a fedÃ©lzet deszkÃ¡in dobogva, Hablaty Å‘t nÃ©zte, a nyugtalan rohangÃ¡szÃ¡sÃ¡t, ahogy nÃ©ha meg-megÃ¡llt, Ã©s Hibbantot figyelte. Hablaty meg sem prÃ³bÃ¡lta Ã©rteni, miÃ©rt erÅ‘lteti ennyire ezt a hÃ¡borÃºt, de ha nem vÃ¡ltoztat, nem fog rÃ¡ esÃ©lyt hagyni.
>SzÃ¡rnycsattogÃ¡st hozott a szÃ©l, Ã©s hamarosan ott Ã¼csÃ¶rgÃ¶tt csettegve ÃœzenÅ‘szÃ©l a kormÃ¡nyon, felfelÃ© nÃ©zett rÃ¡, aztÃ¡n ledobta a levelet, ezÃºttal csak a karmaiban volt, Ã©s felrÃ¶ppent hozzÃ¡. Hablaty egÃ©szen elÅ‘re hajolt, hogy lÃ¡ssa, mit szÃ³l Dagur a levÃ©lhez, mÃ-g a sÃ¡rkÃ¡ny a vÃ¡llÃ¡ra telepedett Ã©s kifÃºjja magÃ¡t.
- Tudtam, hogy Ã©l az a kis mitugrÃ¡sz â€“ sziszegte a fiÃº odalent, s mÃ©rgÃ©ben Ãºgy Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt, hogy a vÃ-z messzire vitte a hangjÃ¡t. â€“ Meg kellett volna Ã¶lnÃ¶m... MiÃ©rt nem Ã¶ltem meg?! â€“ MagÃ¡hoz rÃ¡ntott egy katonÃ¡t a nyakÃ¡nÃ¡l fogva Ã©s megrÃ¡zta majd ellÃ¶kte, hogy az majdnem Ã¡tesett a hajÃ³ korlÃ¡tjÃ¡n.

>Ekkor hirtelen sÃ¶tÃ©t borult rÃ¡juk, a felhÅ‘ eltakarta a holdat, Ã©s Hablaty Ã¶sszerezzent. A sÃ¶tÃ©t kedvez, de Fogatlan nem tud csendben repÃ¼lni! Mennie kellett.
- Kapaszkodj, ÃœzenÅ‘szÃ©l â€“ suttogta, Ã©s mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve hallatta az Ã©jfÃºria kiÃ¡ltÃ¡st. RÃ¶gtÃ¶n felbolydultak a kÃ¶zeli hajÃ³k, fegyvercsÃ¶rgÃ©s, kiÃ¡ltozÃ¡s. Amikor vÃ¡lasz Ã©rkezett, levetÅ‘dÃ¶tt az Ã¡rbocrÃ³l, egy zÃ¶kkenÃ©s, Fogatlan csukott szemmel is elkapnÃ¡. Hallotta, hogy Dagur Ã-jakÃ©rt kiÃ¡lt, de addigra Å‘k mÃ¡r magasan jÃ¡rtak. â€“ SzÃ©p volt, pajti! â€“ kiÃ¡ltotta. â€“ Zavarjuk fel Å‘ket egy kicsit! KerÃ¼ljÃ¼nk mÃ¶gÃ©jÃ¼k!
>A sÃ¡rkÃ¡nynak sem kellett tÃ¶bb, odafent nem volt szÃ¼ksÃ©ge arra, hogy hangok alapjÃ¡n tÃ¡jÃ©kozÃ³djon, de amint alÃ¡bukott a hajÃ³k fÃ¶lÃ©, felkiÃ¡ltott, figyelmeztetÅ‘ bÃ¶mbÃ¶lÃ©se mindenkit felvert, aki esetleg nem hallotta volna mÃ©g a kÃ¶zeledtÃ©t.
- Csak Dagur hajÃ³jÃ¡t! â€“ mondta neki Hablaty, Ã©s odalapult a hÃ¡tÃ¡ra. Fogatlan Ãºgy hasÃ-tott el a hajÃ³k kÃ¶zÃ¶tt, hogy szÃ¡rnyainak szele odÃ©bb lÃ¶kte Å‘ket, belekapott a vitorlÃ¡ikba, szÃ©tzilÃ¡lta Å‘ket, Ã©s megbontotta a flotta rendezett alakzatÃ¡t. A lÃ¡nggÃ¶mb, aminek lilÃ¡s lÃ¡ngjai kÃ¶rben tovÃ¡bb hullÃ¡moztak pont az Ã¡rboc alatt talÃ¡lta el a hajÃ³t, a fa recsegve roppant, tÃ¶redezett Ã©s lÃ¡ngra kapott, az Ã¡rboc azonnal kidÅ‘lt a helyÃ©rÅ‘l, a vitorla tÃ¼zet fogott Ã©s fellÃ¡ngolt. â€“ VÃ¡rj egy kicsit, forduljunk vissza. â€“ Fogatlan maga alÃ¡ lendÃ-tette a farkÃ¡t Ã©s a flotta felett lebegett, lÅ‘tÃ¡volsÃ¡gon kÃ-vÃ¼l. â€“ Ã•dÃ¡z Harcosok! â€“ kiÃ¡ltott fel Hablaty. â€“ Menjetek haza bÃ©kÃ©vel! Hibbant nem adja magÃ¡t mÃ¡sodjÃ¡ra! â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt, hogy nyomatÃ©kot adjon gazdÃ¡ja szavainak, vele egyÃ¼tt kiÃ¡ltott SzÃ©lÃ¼zenÅ‘ is. â€“ MenjÃ¼nk haza â€“ szÃ³lt vÃ©gÃ¼l a fiÃº, mikor semmifÃ©le vÃ¡lasz nem Ã©rkezett.
>Fogatlan megfordult Ã©s sietÅ‘sen csapkodott a szÃ¡rnyaival, hogy minÃ©l hamarabb odaÃ©rjenek a sziget fÃ¶lÃ©. FÃ¡klyÃ¡kkal vÃ¡rtÃ¡k Å‘ket, az Å‘rszemek lÃ¡ttÃ¡k, mi tÃ¶rtÃ©nt a tengeren, azonnal felismertÃ©k az Ã©jfÃºria tÃ¼zÃ©t, s most a falu nagy rÃ©sze a fÅ‘tÃ©ren vÃ¡rakozott. A pillanatban, mikor Fogatlan egy zÃ¶kkenÃ©ssel a fÃ¶ldre Ã©rkezett, Hablaty rÃ¡jÃ¶tt, hogy jobban tart a sajÃ¡tjaitÃ³l, mint az ellensÃ©gtÅ‘l, vagy a rÃ¡ vÃ¡rÃ³ feladattÃ³l.<p>

A hajnal szÃ¼rkÃ©n derengett fel keleten, de Hibbant nyugati oldala, a kikÃ¶tÅ‘, Ã©s a falut kÃ¶rÃ¼lvevÅ‘ hatalmas sziklÃ¡k mÃ©g sokÃ¡ig Ã¡rnyÃ©kban maradtak. Az Å‘rszemek Ã©les szemmel figyeltek messzelÃ¡tÃ³kkal, s az elÅ‘ttÃ¼k lÃ©vÅ‘ hajÃ³hadat megvilÃ¡gÃ-totta a halovÃ¡ny fÃ©ny, pontosan lÃ¡ttÃ¡k, amikor a tucat hajÃ³ elindult.

>HalvÃ©r figyelte a szÃ-nes zÃ¡szlÃ³jeleket, melyeket a legelsÅ‘ kint Ã¡llÃ³ sziklÃ¡n Ã¡llÃ³ Å‘r adott. VÃ¶rÃ¶s zÃ¡szlÃ³. A kÃ¶vetkezÅ‘kÃ¶n is sorra fellobogott ugyanez a szÃ-n, a fiÃº odaugrott a falu kÃ¼rtjÃ©hez Ã©s belefÃºjt. A mÃ©ly hang betÃ¶ltÃ¶tte a szigetet Ã©s a tengert, a sÃ¡rkÃ¡nyok felkaptÃ¡k rÃ¡ a fejÃ¼ket, izgatottan morogtak. HalvÃ©r felugrott BÃ¼tyÃ¶k hÃ¡tÃ¡ra Ã©s a levegÅ‘be emelkedve elrÃ¶pÃ¼ltek a vÃ-z felett a sziklÃ¡k kÃ¶zÃ©, s egy olyanon szÃ¡lltak le amelyik nagyobb hÃ¡znyi lapos felÃ¼lete volt. Most kÃ©t mÃ¡sik gronkel Ã©s kÃ©t mÃ¡sik lovas pihent fent, embermagas kÅ‘halmok Ã¡rnyÃ©kÃ¡ban. FigyeltÃ©k a kÃ¶zeledÅ‘ hajÃ³kat.
Egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny hallatta kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t, a szÃ¼rkesÃ©gben alig volt lÃ¡thatÃ³, pikkelyei nem ragyogtak. HalvÃ©r kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett, a szomszÃ©dos lapos tetejÅ± sziklÃ¡kon ugyanÃºgy kÅ‘halmok Ã©s gronkelek meg a gazdÃ¡ik.
>- Minden rendben â€“ jelentette a siklÃ³ lovasÃ¡nak, aki tovÃ¡bbrepÃ¼lt, beljebb, a sziget felÃ©. A szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©gek a

nagyobb, de leszÃ¡llÃ¡sra csak a meredek oldalukon alkalmas
sziklÃ¡kon kapaszkodva vÃ¡rakoztak, Å‘k voltak az elsÅ‘ tÃ¼zÃ©rsÃ©g.
A fÃ©lhomÃ¡lyban tÃ¶kÃ©letesen beleolvadtak a
kÃ¶rnyezetÃ¼kbe.
TakonypÃ³c is jelentette a futÃ¡rnak, hogy minden
a helyÃ©n, s az egyenesen a sziget szÃ©lÃ©re rÃ¶pÃ¼lt onnan. A zÃ¶ld
fÃ¼vesen elfekve vÃ¡rakoztak a cipzÃ¡rhÃ¡tak Ã©s lovasaik, a hÃ¡tsÃ³
tÃ¼zÃ©rsÃ©g. Majd mikor itt is mindent rendben talÃ¡lt, a siklÃ³
felreppent, Ã©s a sziget egyik nyÃºlvÃ¡nyÃ¡hoz suhant, ahonnan be
lehetett lÃ¡tni az egÃ©sz Ã¶blÃ¶t Ã©s a tengert. Itt voltak fent a
siklÃ³k, csapatosan pihentek, s innen figyelte az elsÅ‘ tizenkÃ©t
hajÃ³ lassÃº mozgÃ¡sÃ¡t Astrid, Hablaty Ã©s MorgÃ³pÃ³c*.
>- Minden rendben â€“ jelentette ki a futÃ¡r, miutÃ¡n a sÃ¡rkÃ¡nya
leszÃ¡llt.
- Dagur hajÃ³ja az alakzat kÃ¶zepÃ©n van â€“ mondta
Hablaty, ahogy leeresztette a tÃ¡vcsÃ¶vet. â€“ Menni fog?
>- BÃ-zd ide â€“ vÃ¡gta rÃ¡ Astrid.
- Nekem mÃ©g kell pÃ¡r perc.

>- Menj csak â€“ biccentett MorgÃ³pÃ³c. â€“ Jelezettek TakonypÃ³cnak!
â€“ adta ki a parancsot, s zÃ¶ld zÃ¡szlÃ³k lengtek.
Astrid
felugrott ViharbogÃ¡rra, beakasztotta a szÃ-jakat Ã©s a kezÃ©be vett
egy szÃ¡mszerÃ-jat. A kis zsÃ¡kokat mÃ¡r korÃ¡bban felakasztotta a
nyeregre.
>- GyerÃ¼nk, kislÃ¡ny! â€“ A siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny ellÃ¶kte magÃ¡t a
szirtrÅ‘l Ã©s szÃ¡rnyra kapott, vele egy idÅ‘ben KampÃ³ is kivÃ¡lt a
sziklÃ¡k kÃ¶zÃ¼l. EgymÃ¡s mellett repÃ¼ltek, a kÃ©t lovas
Ã¶sszepillantott, s biccentettek egymÃ¡s felÃ©.
- HÃ©, Dagur! â€“
kiÃ¡ltott fel a fiÃº, mikor mÃ¡r a hajÃ³k felett voltak, az egyre
gyÃ©rÃ¼lÅ‘ homÃ¡lyban mind lÃ¡thatÃ³bban kÃ¶rÃ¶ztek, de
lÅ‘tÃ¡volsÃ¡gon kÃ-vÃ¼l. â€“ Fordulj vissza, kÃ¼lÃ¶nben minden
hajÃ³dat elsÃ¼llyesztjÃ¼k!
>- Ide a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, Ã©s mÃ¡r itt sem vagyok! â€“ hallatszott a
vÃ¡lasz.
- SÃ¡rkÃ¡nyokat akarsz? Nesze! â€“ KampÃ³
zuhanÃ³repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben lÃ¡ngba borÃ-totta magÃ¡t, Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt,
vÃ¶rÃ¶s fÃ©nye felizzott a hajÃ³k elÅ‘tt, Ã©s mÃ-g mindenki rÃ¡
figyelt, Astrid a szÃ¡mszerÃ-jjal lÅ‘tt a zÃ¡szlÃ³shajÃ³ra â€“
hÃ³fehÃ©r, skrill-mintÃ¡s vitorlÃ¡jÃ¡n vÃ¶rÃ¶s festÃ©kfoltok
nyÃ-ltak. KampÃ³ tÃ¼zet okÃ¡dott az egyik oldalsÃ³ hajÃ³ra, majd mÃ©g
mielÅ‘tt meglÅ‘hettÃ©k volna, Ãºgy fordÃ-totta szÃ¡rnyait, hogy
messze elkerÃ¼lje Å‘ket, Ã©s Ã©les kanyart vÃ©ve visszfelÃ© indult.

>ViharbogÃ¡r szÃ©thasogatott faroktÃ¼skÃ©ivel egy mÃ¡sik vitorlÃ¡t,
majd Å‘ is visszafordult a rÃ¶pke talÃ¡lkozÃ³rÃ³l. <p>

MorgÃ³pÃ³c figyelte az esemÃ©nyeket, majd elkiÃ¡ltotta magÃ¡t:
>- Parancsot a gronkeleknek!
ZÃ¡szlÃ³k lebbentek, s a csapat
gronkel, mintegy hÃºszan, sziklÃ¡kat markolva felemelkedtek az eddig
Å‘rhelyÃ¼krÅ‘l s szinte mindegyik egyenesen felfelÃ© repÃ¼lt, majd
biztonsÃ¡gos magassÃ¡gbÃ³l elindultak a hajÃ³k felÃ©, hogy
sziklazÃ¡port zÃºdÃ-tsanak a megjelÃ¶lt hajÃ³ kivÃ©telÃ©vel
mindegyikre. A tizenegy kÃ-sÃ©rÅ‘hajÃ³ mindegyike lÃ©ket kapott, a
Harcos tÃ¶rzs tagjai vÃ-zbe vetettÃ©k magukat, egyedÃ¼l a
zÃ¡szlÃ³shajÃ³ maradt, az azonban tÃ¶retlenÃ¼l haladt elÅ‘re. A
gronkelek visszavonultak, HalvÃ©r Ãºjabb parancsot vÃ¡rva figyelt
felfelÃ© a szirtre, de az egyelÅ‘re vÃ¡ratott magÃ¡ra.
>A zÃ¡szlÃ³shajÃ³ mÃ¡r majdnem elÃ©rte az Ã¶blÃ¶t, de senki nem
szÃ³lt ellene semmit. Astrid Ã©s TakonypÃ³c visszaÃ©rtek a felsÅ‘
szirtre, a siklÃ³k nyugtalanul mozgolÃ³dtak, az emberek is, nem
akartÃ¡k hagyni, hogy mÃ©g egyszer ellensÃ©g lÃ©pjen a szigetre, de
ez volt Hablaty kÃ-vÃ¡nsÃ¡ga, hogy a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶kÃ¶t engedjÃ©k fel,
a kÃ-sÃ©rete tizenpÃ¡r emberbÅ‘l Ã¡llt csak, Ã©s a fogadÃ¡sukra azok
a vikingek kÃ©szÃ¼ltek, akik nem lovagoltak sÃ¡rkÃ¡nyon, de talpon is

Ã¡lltÃ¡k a sarat.
- Fiam, vigyÃ©l le engem is a faluba â€“ szÃ³lt vÃ©gÃ¼l MorgÃ³pÃ³c. â€“ Hablaty a vÃ©gÃ©n kardÃ©lre hÃ¡nyatja magÃ¡t azzal az Å‘rÃ¼lttel. â€“ Astridra nÃ©zett, aki Ã¶sszerezzent erre a lehetÅ‘sÃ©gre. â€“ Ne hagyjÃ¡tok, hogy a tÃ¶bbi bejusson az Ã¶bÃ¶lbe, ha kell, Ã©gessÃ©tek fel az egÃ©sz flottÃ¡t.
>- Ã•gy lesz â€“ biccentett a lÃ¡ny, s elnÃ©zte a tÃ¡volodÃ³ KampÃ³t, aki alatt nem sokkal tÃ©rt az egyenes ÃºttÃ³l, de nem kockÃ¡ztattÃ¡k meg a hajÃ³ felett valÃ³ elrepÃ¼lÃ©st. A hajÃ³ most kÃ¶tÃ¶tt ki, az Ã•dÃ¡z Harcosok csatakiÃ¡ltÃ¡st hallatva vÃ¡gtattak vÃ©gig a stÃ©gen.<p>

Hablaty rÃ¡markolt a kardra, mikor hallotta a csatakiÃ¡ltÃ¡st, de nem mozdult el a helyÃ©rÅ‘l. Hallotta a kÃ¶zeledÅ‘ lÃ©ptek sÃºlyos dobbanÃ¡sait, kilesett, Dagur persze mÃ©terekkel elÅ‘rÃ©bb, mint a tÃ¶bbiek, tÃ¶kÃ©letes. Amint elrohant a tÃ¶bbi hibbanti viking elÅ‘tt, azok elÅ‘ugrottak a helyÃ¼krÅ‘l, s amikor Dagur Ã©szrevette Å‘ket, Hablaty is kilendÃ¼lt a rejtekhelyÃ©rÅ‘l.
>- Engem keresel? â€“ kiÃ¡ltott rÃ¡ kihÃ-vÃ³an. A mÃ¡sik felÃ© kapta a fejÃ©t, szemei Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek, Ã©s mÃ¡r rohant is utÃ¡na. Hablaty nem vesztegette az idejÃ©t, tudta, hogy mÃ©g nem kerÃ¼lhet kÃ¶zvetlenÃ¼l a kÃ¶zelÃ©be. Felrohant a faluba, de ott megtorpant: KampÃ³ Ã©ppen akkor dobbant a fÃ¶ldre.
- Hablaty, vigyÃ¡zz! â€“ kiÃ¡ltott rÃ¡ a fiÃº, Ã©s Å‘ megperdÃ¼lt, alig tudta a sÃºlyos csapÃ¡s ÃºtjÃ¡ba lÃ¶kni a sajÃ¡t kardjÃ¡t. Hablatyot azonban most a legkevÃ©sbÃ© sem Dagur tÃ¡madÃ¡sa aggasztotta.
>- Menjetek innen! â€“ kiabÃ¡lta hÃ¡tra, ahogy vÃ©dett egy Ãºjabb csapÃ¡st, Ã©s oldalra vetÅ‘dÃ¶tt. Megbotlott valamiben, de sikerÃ¼lt idejÃ©ben visszanyerni az egyensÃºlyÃ¡t. KampÃ³ tÃ¼zet lehelt felÃ©jÃ¼k, Ã¡m Fogatlan Ã©ppen idejÃ©ben ugrott neki valahonnan, hogy cÃ©lt tÃ©vesszen. â€“ Ne! â€“ rÃ©mÃ¼lt meg Hablaty, teljesen elfelejtve Dagurt. â€“ Fogatlan, menj innen! Menj a kÃ¶zelÃ©bÅ‘l! â€“ Fogatlan felkiÃ¡ltott, Ã©lesen Ã©s fenyegetÅ‘en, mire KampÃ³ szÃ¡rnyra kapott TakonypÃ³ccal egyÃ¼tt.
A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban Dagur a fÃ¶ldre teperte, kardlappal vÃ¡gott a vÃ¡llÃ¡ra, ami mÃ©g a pÃ¡ncÃ©lon keresztÃ¼l is fÃ¡jt, Ã©s fÃ¶lÃ© hajolt.
>- SzÃ³val megint talÃ¡lkozunk â€“ szÃ³lt vigyorogva. Hablaty feszelgett alatta, prÃ³bÃ¡lt mozdulni, de nem tudott, a terve majdnem tÃ¶nkrement, emiatt kizÃ¶kkent, s egy hosszÃº pillanatra tÃ©nyleg megijedt. Fogatlan figyelmeztetÅ‘en morgott rÃ¡juk, de nem ment kÃ¶zelebb. Egy mozdulat, Dagur nem volt sehol, MorgÃ³pÃ³c lelÃ¶kte rÃ³la, Ã©s Ãºgy viaskodtak. Hablaty felugrott, lefelÃ© nÃ©zett egy ideig, a terepviszonyokat latolgatta, aztÃ¡n nem Ã©rdekelte, hogy mi tÃ¶rtÃ©nhet, csak elÅ‘re lendÃ¼lt, Ã©s lerÃ¡ntotta Dagurt a fÃ©rfirÃ³l.
Egy pillanatra mindannyian megdermedtek, a siklÃ³k Ã©les vijjogÃ¡ssal suhantak le egyÃ¶ntetÅ± kÃ©k-lila Ã¡rnykÃ©nt a szirtrÅ‘l, s pÃ¡r mÃ¡sodpercre rÃ¡ lÃ¡ngba borÃ-tottÃ¡k maguk alatt a tengert. HÃ¡rom hajÃ³ kapott lÃ¡ngra, ezek prÃ³bÃ¡ltak bejutni az Ã¶bÃ¶lbe. A rendezett alakzat nem bomlott fel, hanem kitÃ©rt oldalra, megfordult Ã©s visszarepÃ¼lt a szirtre. Minden terv tÃ¶kÃ©letesen mÅ±kÃ¶dÃ¶tt, a csapatmunka nagyszerÅ± volt.
>MorgÃ³pÃ³c egy kiÃ¡ltÃ¡s hatÃ¡sÃ¡ra otthagyta Å‘ket, lerohant a kikÃ¶tÅ‘ felÃ©, s most ketten kerÃ¼lgettÃ©k egymÃ¡st lassan odafent, nÃ©ha pillanatokra Ã¶sszeakaszkodva, kardot csattogtatva. Fogatlan morgott, de nem avatkozott kÃ¶zbe, csak lekuporodva vÃ¡rt, szemei Ã©lesen fÃ¼ggtek az ellensÃ©gen, kÃ©szen arra hogy bÃ¡rmikor tÃ¼zet fÃºjjon rÃ¡, ha Hablaty esetleg elesne, vagy ennÃ©l is nagyobb Ã©letveszÃ©lybe kerÃ¼lne.
Az egyik csÃ¶rte kÃ¶zben Hablaty megbotlott, elesett, Dagur majdnem belevÃ¡gta kardjÃ¡t a karjÃ¡ba de idejÃ©ben arrÃ©bb mozdult, felkelni azonban mÃ¡r nem tudott, birkÃ³ztak, de ebben a fiÃº mÃ©g Ã¼gyetlenebb volt, mint a

kardforgatÃ¡sban, s vÃ©gÃ¼l Dagur fÃ¶lÃ¶tte tÃ©rdelt a nyakÃ¡t szorÃ-tva, Fogatlan dÃ¼hÃ¶sen morgott, kiÃ¡ltott Ã©s kitÃ¡rta szÃ¡rnyait. Dagur a TÃ©bolyult, felpillantott a sÃ¡rkÃ¡nyra, Ã©s kissÃ© elmosolyodva megszÃ³lalt:
>- Fejezd be, kÃ¼lÃ¶nben eltÃ¶rÃ¶m a nyakÃ¡t! â€“ Fogatlan Ã¶sszecsukta a szÃ¡rnyait, de tovÃ¡bbra is ugrÃ¡sra kÃ©szen feszÃ¼lt. â€“ Ã‰s most, Hablaty, van utolsÃ³ szavad?
- VÃ¡rj â€“ nyÃ¶gte kÃ¶hÃ¶gve, ahogy alig kapott levegÅ‘t.
>- MÃ©gis mire? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte kÃ¶zelebb hajolva, Ã¡m annÃ¡l erÅ‘sebben szorÃ-tva.
- Ha... nem Ã¶lsz meg... neked adom â€“ hÃ¶rÃ¶gte, mire a szorÃ-tÃ¡s hirtelen megszÅ±nt, Ã©s Å‘ kÃ¶hÃ¶gve ernyedt el, ejtette fejÃ©t a fÅ±re.
>- Nekem adod? â€“ kÃ©rdezte felvonva a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t. AztÃ¡n elmosolyodott. â€“ Nekem adod az Ã©jfÃºriÃ¡t?
- Neked â€“ sÃºgta Hablaty alig Ã©rthetÅ‘en. Dagur felugrott rÃ³la, Å‘ kÃ¶hÃ¶gve fordult a hasÃ¡ra Ã©s tÃ©rdelt fel. Csak pÃ¡r pillanatra lett volna szÃ¼ksÃ©ge, hogy Ã¶sszeszedje magÃ¡t, hogy az utolsÃ³ szakaszba lÃ©pve vÃ©gre vÃ©ge legyen ennek az egÃ©sznek. Az a pÃ¡r pillanat tÃ¶bb volt, mint kellett volna, s valaki felrÃ¡ntotta a fÃ¶ldrÅ‘l. Fogatlan felmordult, kivicsorÃ-totta fogait, hÃ¡trÃ¡lt pÃ¡r lÃ©pÃ©st, ahogy Dagur felÃ© kÃ¶zeledett. Hablaty feszelgett, prÃ³bÃ¡lt szabadulni, mÃ¶gÃ¶tte tÃ¶bben felrÃ¶hÃ¶gtek, ismerÅ‘s hangon.

><em>SzÃ¡mkivetettek!<em>, villant Ã¡t az agyÃ¡n.

Astrid meglÃ¡tta a kÃ¶zeledÅ‘ hajÃ³hÃ¡rmast, Ã©s felugrott ViharbogÃ¡r hÃ¡tÃ¡ra.
>- SiklÃ³k, kÃ©szÃ¼lj! â€“ kiÃ¡ltotta Ã©lesen. Minden viking nyeregbe lendÃ¼lt, a siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyok megrÃ¡ztÃ¡k magukat. â€“ FelgyÃºjtjuk a hajÃ³kat Ã©s jobb kanyarral kikerÃ¼ljÃ¼k a flottÃ¡t! â€“ MegvÃ¡rtÃ¡k, mÃ-g a hajÃ³k eltÃ¡volodnak a fÅ‘erÅ‘tÅ‘l Ã©s csak akkor indultak. A siklÃ³k igazi Ã¼gyessÃ©ge a gyorsasÃ¡gukban rejlett, no meg abban, milyen kÃ¶nnyedÃ©n Ã©s simÃ¡n tudtak vitorlÃ¡zni hosszÃº szÃ¡rnyaikkal. EzÃ©rt Ã¼tÃ¶ttek tanyÃ¡t ott fent, hogy amikor alÃ¡zÃºdulnak, megÃ¡llÃ-thatatlan kÃ©k-lila felhÅ‘kÃ©nt tÃ¡madhassanak, az elsÅ‘k Ã©les fÃ©nyÅ± tÃ¼zet okÃ¡dtak, lÃ¡ngba borÃ-tva bÃ¡rmit, a hÃ¡tsÃ³ sorok faroktÃ¼skÃ©kkel szabdaltÃ¡k szÃ©t a vitorlÃ¡k vÃ¡sznait, majd Ã©lesen jobbra kanyarodott az egÃ©sz csapat, Ã©s egy nagy kanyarral visszatÃ©rtek a szirtre.
Astrid kÃ¶zben lefelÃ© figyelt a faluba, lÃ¡tta, hogy kÃ©t alak harcol a tÃ¡volban, de nem tudta megÃ¡llapÃ-tani, ki Ã¡ll nyerÃ©sre, tÃºl gyorsan eltÃ¡volodtak.
>- SzÃ©p volt! â€“ dicsÃ©rte a csapatot, s a hajÃ³k lÃ¡ngolva sÃ¼llyedtek a tengerbe. Valami rossz Ã©rzÃ©se mÃ©gis volt, Ã©s mikor megint a falu felÃ© pillantott, megrÃ©mÃ¼lt. TÃ¶bb alak volt fent, tÃ¶bb sÃ¶tÃ©t ruhÃ¡s, nagydarab alak. â€“ HallottÃ¡tok a parancsot â€“ szÃ³lt sietve. â€“ Ha bÃ¡rki megprÃ³bÃ¡l behajÃ³zni az Ã¶bÃ¶lbe, Ã©gessÃ©tek el a hajÃ³kat! â€“ ezzel megveregette ViharbogÃ¡r vÃ¡llÃ¡t, aki szÃ¡rnyra kapott. â€“ A faluba!
Ãšgy csapott le, hogy arra senki nem szÃ¡mÃ-tott, de mindketten megdermedtek, mikor Fogatlan panaszosan felkiÃ¡ltott, mert a Hablatyot szorÃ-tÃ³ viking kÃ©st tartott a nyakÃ¡hoz.
>- NahÃ¡t, Astrid! Kedves, hogy beugrasz! â€“ fogadta Dagur nyÃ¡jasan, ami nem Ã¡llt jÃ³l neki. â€“ Elkapni! â€“ mordult rÃ¡ a marcona szÃ¡mkivetettekre. â€“ RemekÃ¼l felkÃ©szÃ¼ltetek, de nem vettÃ©tek Ã©szre a sziget mÃ¡sik oldalÃ¡rÃ³l behajÃ³zÃ³ sÃ¶tÃ©t hajÃ³kat, Ã¶reg hiba. Most pedig, mondd meg a sÃ¡rkÃ¡nynak, hogy Ã©n vagyok a gazdÃ¡ja, nekem engedelmeskedik! â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt Hablatyra.
A fiÃº a sÃ¡rkÃ¡nya felÃ© fordult, az hÃ¡tracsapta fÃ¼leit.

>- Fogatlan, nyugalom â€“ szÃ³lalt meg halkan, kedvesen, nyugtatÃ³nak
szÃ¡nt hangon. â€“ Semmi baj. â€“ Fogatlan rÃ¡nÃ©zett, fÃ¼lei
Ã©rdeklÅ‘dve billentek felÃ©. â€“ Csak nyugodtan, rendben? Engedd,
hogy Dagur odamenjen hozzÃ¡d. â€“ Felmordult, de nem mozdult. â€“
Dagur, Ã©rintsd meg az orrÃ¡t. Finoman! â€“ Astrid alig hitt a
fÃ¼lÃ©nek. Hablaty komolyan hagyja, hogy ez az Å‘rÃ¼lt hozzÃ¡Ã©rjen
Fogatlanhoz?!
- MitÅ‘l ilyen... bÃ¼dÃ¶s? â€“ kÃ©rdezte Dagur, Ã©s
a kezÃ©t rÃ¡zta az Ã©rintÃ©s utÃ¡n. â€“ Ã‰s nyÃ¡lkÃ¡s!
>- IzzadsÃ¡g â€“ felelte Hablaty nyugodtan. â€“ Ne zavarjon,
repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben majd megszÃ¡rad.
- AjÃ¡nlom is! â€“ OdalÃ©pett a
sÃ¡rkÃ¡ny mellÃ©, az vÃ©gig szemmel tartotta, de nem tiltakozott.

>- JÃ³l van. Ã“vatosan Ã¼lj fel rÃ¡ â€“ adott utasÃ-tÃ¡st Hablaty.
â€“ Fogatlan, finoman, rendben?
Fogatlan, amint Ã©rezte, hogy az
ember rajta Ã¼l, kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, szemei Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek, Ã©s
felugrott a levegÅ‘be. Cseppet sem finoman. Dagur Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt.

>Mindenki csodÃ¡lkozva nÃ©zte Å‘ket, Astrid rÃ¡bÃ¡mult Hablatyra,
akinek arca nem Ã¡rulkodott arrÃ³l, hogy bÃ¡nnÃ¡, ami tÃ¶rtÃ©nt,
sÅ‘t. A szemei vadul villogtak. TalÃ¡lkozott a tekintetÃ¼k, a fiÃº
rÃ¶viden, alig lÃ¡thatÃ³an rÃ¡mosolygott.
- HÃ¡t â€“ szÃ³lalt meg
â€“, az a helyzet, hogy nekem most mennem kell.

Csettintett a nyelvÃ©vel, a semmibÅ‘l ÃœzenÅ‘szÃ©l rontott rÃ¡ a
gazdÃ¡jÃ¡t fogva tartÃ³ vikingre, s az annyira meglepÅ‘dÃ¶tt az
arcÃ¡ba mÃ©rget kÃ¶pÅ‘ maroknyi sÃ¡rkÃ¡nyon, hogy elengedte foglyÃ¡t.
Hablaty egyenesen a fennsÃ-k szÃ©le felÃ© rohant teljes erejÃ©bÅ‘l,
amelyre a falu Ã©pÃ¼lt, s levetette magÃ¡t rÃ³la. MÃ¡sodpercnyi idÅ‘
sem telt el, Fogatlan zuhant is utÃ¡na.
>Nem a hÃ¡tÃ¡ra Ã©rkezett, hanem a nyereg alsÃ³ szÃ-jaira kÃ©szÃ-tett
fogÃ³dzÃ³n kapaszkodott meg minden erejÃ©vel.
- Rendben, pajti!
Mindent a terv szerint! â€“ kiÃ¡ltotta, ahogy a kissÃ© sÃ-kos
szÃ-jakon feljebb tornÃ¡zta magÃ¡t, s mÃ-g Fogatlan felfelÃ© repÃ¼lt,
el a szirtek Ã©s sziklÃ¡k felett, ki a nyÃ-lt vÃ-z felÃ©, tÃ¡vol a
flottÃ¡tÃ³l, Å‘ pillanatok alatt felkÃ¼zdÃ¶tte magÃ¡t a nyeregbe â€“
Dagur legnagyobb meglepetÃ©sÃ©re.
>- Te! â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt rÃ¡ a fiÃº. KÃ©t kÃ©zzel kapaszkodott a
nyeregbe, mÃ-g Hablaty mÃ¡r csak tÃ©rdeivel tartotta magÃ¡t, Ã-gy is
csÃºszkÃ¡lt egy kicsit. Jobb kezÃ©vel belekapaszkodott a pÃ¡ncÃ©l
egyik szÃ-jÃ¡ba, a ballal pedig lelÃ¶kte Dagur sisakjÃ¡t, majd egy
mÃ¡sik mozdulattal a kardjÃ¡t Ã©s a szekercÃ©jÃ©t is. Minden fegyvere
lezuhant, Ã¡m ez csak felbÅ‘szÃ-tette a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶kÃ¶t, hirtelen
elengedte a nyerget Ã©s megprÃ³bÃ¡lta Å‘t lelÃ¶kni. ErÅ‘sen
kapaszkodott, de nekiÃ¼tÅ‘dÃ¶tt Fogatlan oldalÃ¡nak, Ã©s ott lÃ³gott
a nyereg mellett.
- Fogatlan! â€“ kiÃ¡ltott, mire a sÃ¡rkÃ¡ny a
bal oldalÃ¡ra dÅ‘lve zuhanni kezdett, ez kizÃ¶kkentette Dagurt, neki
pedig volt ideje visszamÃ¡szni. â€“ KÃ¶sz! Figyelmeztetlek, Dagur!
TegyÃ©l le a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, Ã©s hagyd el Hibbantot Ã¶rÃ¶kre!
>- MÃ©g mit nem! â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt vissza konokul a mÃ¡sik. Megint
nagyjÃ¡bÃ³l vÃ-zszintesen repÃ¼ltek, kissÃ© felfelÃ©, de
nyugodtabban, s Dagur tÃ¡madott, Hablaty lÃ¡tta villanni a pengÃ©t,
de nem tudott ellene tenni, a pÃ¡ncÃ©lja illesztÃ©sÃ©nÃ©l a jobb
vÃ¡llÃ¡ba fÃºrÃ³dott a kÃ©s.
Megfordult vele a vilÃ¡g,
fÃ¡jdalmasan felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt, Fogatlan hiÃ¡ba fordult hÃ¡tra kiÃ¡ltva,
nem lÃ¡thatta pontosan, mi tÃ¶rtÃ©nik. Hablaty utolsÃ³ erejÃ©vel
megkapaszkodott a baljÃ¡val, a jobbal pedig elkapta Ã©s magÃ¡hoz
szorÃ-totta Dagurt, akit ez hirtelen Ã©rt.
>- Most! â€“ kiÃ¡ltotta.
Fogatlan egy borzasztÃ³ hosszÃº
pillanatig lebegett az Ã©gbolt hatÃ¡rÃ¡n, aztÃ¡n zuhanni kezdett a
kÃ©t fiÃºval, lÃ¡nggÃ¶mbÃ¶t kÃ¶pÃ¶tt maga elÃ© Ã©s Ã¡trepÃ¼lt rajta,

majd a farkÃ¡t Ã©s orra hegyÃ©t kivÃ©ve mindene lÃ¡ngra lobbant.

>SÃ¡rkÃ¡ny Ã©s lovasa Ã©lÅ‘ fÃ¡klyakÃ©nt zuhantak a tenger felÃ© szÃ©dÃ-tÅ‘ magassÃ¡gbÃ³l.
Az utolsÃ³ zuhanÃ¡s.
>Az utolsÃ³ szabadesÃ©s.
Nincs megÃ¡llÃ¡s, nincs visszaÃºt, nem kapaszkodhatnak fel tÃ¶bbÃ© az Ã©gre. Csak a le az irÃ¡ny, az egyetlen igazi, Ã©s megperdÃ¼lve zuhantak a tengerbe, a hideg vÃ-zbe, egyÃ¼tt Ã©s Ã¶rÃ¶kkÃ©.
>Szabadesni egy tÃ¡rssal az igazi.<p>

Astridnak hirtelen Ã¶sszeÃ¡llt a kÃ©p. Sehogy sem tudta hovÃ¡ tenni. IzzadtsÃ¡g?! A sÃ¡rkÃ¡nyok nem izzadnak! Ã‰s hirtelen megÃ©rtette.

><em> â€ž- â€¦ - ...Ã©s ha aztÃ¡n lÃ¡ngra lobban, csak az a dolgod, hogy-", â€žFÅ‘leg a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©geket figyeltem... a nyÃ¡lkÃ¡t sem, amitÅ‘l lÃ¡ngra lobbannak..." â€žNe-ne-ne! KÃ©rlek, ne nyÃºlj hozzÃ¡! GyÃºlÃ©kony, Ã©s nagy munka volt megszerezni."<em>

>Az ikrek felrezzenhettek, mert a cipzÃ¡rhÃ¡t-csapat megrohamozta a szÃ¡mkivetetteket, Ã©s Å‘ kiszabadult, a kÃ©tfejÅ± sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nnyedÃ©n bekerÃ-tettÃ©k az Ã¶sszes embert, acsarkodtak rÃ¡juk, morogva kapdostak felÃ©jÃ¼k tÅ±hegyes fogaikkal. Astrid felugrott ViharbogÃ¡rra Ã©s Å‘rÃ¼lt iramban repÃ¼ltek HablatyÃ©k utÃ¡n.
Astrid megbabonÃ¡zva bÃ¡multa, ahogy Fogatlan Ã©s Hablaty lÃ¡ngra kapnak, zuhanÃ¡s kÃ¶zben a kÃ©t fiÃº elemelkedett a nyeregbÅ‘l, Fogatlan figyelte Å‘ket, aztÃ¡n elkapta Hablatyot, Ã©s mind a hÃ¡rman belecsapÃ³dtak a vÃ-zbe abbÃ³l az Å‘rÃ¼lt, lÃ¡ngolÃ³ zuhanÃ¡sbÃ³l. Astrid nem vette Ã©szre, hogy a fiÃº nevÃ©t sikoltja, csak a lebegÅ‘ ViharbogÃ¡rrÃ³l bÃ¡mult utÃ¡nuk azon a helyen, ahol a tengerbe vesztek mind a hÃ¡rman.
>- Hablaty! Hablaty! Fogatlan! â€“ amit Å‘ kiÃ¡ltozÃ¡snak Ã©rzÃ©kelt a reggelben, halk suttogÃ¡s volt csupÃ¡n, amit a vÃ-z hangja azonnal elnyelt, nem beszÃ©lve a szÃ©lrÅ‘l, ami odÃ©bb Ã©s odÃ©bb lÃ¶kte Å‘ket a helytÅ‘l.
HosszÃº, keservesen hosszÃº percek teltek el. A lÃ¡ny egyre a vizet fÃ¼rkÃ©szte, pÃ¡r mÃ¡sik siklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny is felÃ¼lrÅ‘l pÃ¡sztÃ¡zta a hely kÃ¶rnyÃ©kÃ©t, aztÃ¡n jÃ¶tt HalvÃ©r, Ã©s TakonypÃ³c is, ott kÃ¶rÃ¶ztek a fejÃ¼k felett, KampÃ³ mÃ©g egy a vÃ-z alÃ¡ is merÃ¼lt, hÃ¡tha meglÃ¡tjÃ¡k Å‘ket, de hiÃ¡ba. Astrid nem tudta volna megmondani, mennyi idÅ‘ telt el, talÃ¡n csak percek, vagy Ã³rÃ¡k, de hirtelen felrobbant a vÃ-ztÃ¼kÃ¶r, s Fogatlan vizesen, de nagyon is Ã©lÅ‘n szÃ¶kÃ¶tt a magasba, majd sebesen a part felÃ© vette az irÃ¡nyt, Å‘k fejvesztve kÃ¶vettÃ©k â€“ mancsai kÃ¶zÃ¶tt vitte Hablatyot.
>A parton finoman bÃ¶kdÃ¶ste orrÃ¡val, de a fiÃº nem mozdult. Astrid szinte odaesett mellÃ©, rÃ©mÃ¼lten hÃºzta karjaiba, aki erre felkÃ¶hÃ¶gÃ¶tt, erÅ‘ltetetten Ã©s sokÃ¡ig kÃ¶pkÃ¶dte a vizet, de nem volt magÃ¡nÃ¡l, a lÃ¡ny pedig megnyugodva Ã¶lelte magÃ¡hoz szorosan.
- Ã‰l â€“ sÃºgta. â€“ Ã‰letben van! Az Å‘rÃ¼lt... - suttogta, Ã©s megnyugodva Ã¶lelte.
>Fogatlan otthagyta Å‘ket, Ã©rtette, hogy Hablaty fel fog Ã©bredni, s talÃ¡n megint napokat kell vÃ¡rnia majd, de nem baj, ha utÃ¡na Ãºjra repÃ¼lhetnek. ElÅ‘tte azonban mÃ©g meg kellett tennie valamit.
FelrepÃ¼lt a legmagasabb szirtre, kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait, hogy lÃ¡ssÃ¡k, hogy halljÃ¡k, s tÃ¼zet fÃºjt a tÃ¡voli fehÃ©r-skrilles vitorlÃ¡sok felÃ©, olyan hosszan kitartva a kÃ©k-lila lÃ¡ngjÃ¡t, ameddig csak kÃ©pes volt rÃ¡. Egy hosszÃº pillanatig dÃ¶bbent csend uralkodott a sziget felett a reggelben, majd az Ã©jfÃºria elÃ¼vÃ¶ltÃ¶tte magÃ¡t, olyan hangon, hogy attÃ³l mindenki ereiben megfagyott a vÃ©r, mert ez a kiÃ¡ltÃ¡s halÃ¡lt Ã-gÃ©rt az ellensÃ©gnek, mindenkinek, aki hÃ-vatlanul Ã©s rossz szÃ¡ndÃ©kkal

kÃ¶zeledik, s az Ã©jfÃºria hangja vÃ©gigzengett a tengeren, ahol az ellensÃ©ges hajÃ³k mÃ¡r fordultak is, visszavonulÃ³t fÃºjva menekÃ¼ltek tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶kÃ¼k nÃ©lkÃ¼l, fÃ©lve a sÃ¶tÃ©t dÃ©mon haragjÃ¡tÃ³l, melyet valahogy a hibbantiak a bizalmukba fogadtak.

*MorgÃ³pÃ³c TakonypÃ³c apja (Å‘ sokat szerepel a filmben is, de nincs megnevezve), a Riders of Berk 12. rÃ©szÃ©ben viszont felbukkan.

/lesz mÃ©g egy epilÃ³gus

4. EpilÃ³gus

EpilÃ³gus

- Hibbant-sziget! Micsoda Ã¶rÃ¶m lÃ¡tni, hogy Ãºjra ugyanÃºgy zsibong, mint rÃ©gen! - KalmÃ¡r Johan szÃ©lesen elvigyorodott ahogy szÃ©les mozdulattal kitÃ¡rta karjait, ÃœzenÅ‘szÃ©l nemtetszÅ‘ csettegÃ©st hallatva felugrott a vÃ¡llÃ¡rÃ³l, Ã©s kÃ¶rÃ¶zÃ¶tt egyet a feje felett, majd morogva belemÃ©lyesztette rÃ¶vid, de annÃ¡l Ã©lesebb karmait a vitorlavÃ¡szonba.
>- HÃ©, az nem olyan, mint- â€“ kezdte TakonypÃ³c a stÃ©gen Ã¡llva, de Astrid mÃ¡r hÃ¡tra is lÃ¶kte, hogy elfÃ©rjen mellette.
- ÃœzenÅ‘szÃ©l! â€“ szÃ³lt a sÃ¡rkÃ¡nynak, aki felkapta a fejÃ©t, Ã©s odarÃ¶ppent hozzÃ¡. Engedte, hogy a lÃ¡ny megvizsgÃ¡lja, nincs-e nÃ¡la Ã¼zenet, de csalÃ³dnia kellett. â€“ Hol hagytad azt az Å‘rÃ¼lt Hablatyot? â€“ kÃ©rdezte egÃ©szen halkan, lemondÃ³an sÃ³hajtva.
>- Itt vagyok! â€“ lÃ©pett elÅ‘ az emlegetett a kalmÃ¡r hajÃ³jÃ¡nak fedÃ©lkÃ¶zÃ©bÅ‘l. HalovÃ¡nyan mosolygott, a karja mÃ©g mindig felkÃ¶tve (kÃ©t hete eltÃ¶rte, amikor majdnem leesett FogatlanrÃ³l, kÃ©t napig tudott csak nyugton maradni, aztÃ¡n hagyott egy levelet, hogy visszamegy SÃ¡rkÃ¡nyszigetre, Ã©s azÃ³ta nem is lÃ¡ttÃ¡k), egyÃ©bkÃ©nt Ãºgy tÅ±nt, rendben van.
- Te! â€“ Astrid villÃ¡mlÃ³ szemekkel nÃ©zett rÃ¡, ÃœzenÅ‘szÃ©l jobbnak lÃ¡tta, ha a vitorla felsÅ‘ keresztrÃºdjÃ¡n hÃºzza meg magÃ¡t.
>- Astrid! HÃ©, szia, Astrid... â€“ zavartan heherÃ©szett, aztÃ¡n Ã©ppen idejÃ©ben ugrott el egy felÃ© rÃ¶ppenÅ‘ szekerce elÅ‘l. â€“ Most mÃ©rt?! â€“ A fegyver nagyot csobbant a vÃzben, a lÃ¡ny Ã¡tugrotta a hajÃ³ korlÃ¡tjÃ¡t, Ã©s fenyegetÅ‘en megindult felÃ©.
- Mi lenne, ha ezt nem itt beszÃ©lnÃ©tek meg...? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte Ã³vatosan Johan, Ã¡m a kÃ©t fiatal Ã¼gyet sem vetett rÃ¡, Ãgy csak aggÃ³dva figyelte, ahogy Astrid felkap egy kardot, Ã©s nagyon lendÃ¼lettel suhogtatja Hablaty felÃ©, aki rendre kitÃ©r elÅ‘le, Ã©s vÃ©gÃ¼l az Ã¡rbocrÃºdba vÃ¡gta a pengÃ©t Ãºgy, hogy nem tudta kirÃ¡ntani.
>- SajnÃ¡lom! â€“ prÃ³bÃ¡lkozott a fiÃº baljÃ¡t vÃ©dekezÅ‘n feltartva. â€“ SajnÃ¡lom! SzÃ³lnom kellett volna, hogy elmegyek, szÃ³va-
- Ã•gÃ©rtÃ©l valamit! â€“ vÃ¡gott kÃ¶zbe Astrid dÃ¼hÃ¶sen dobbantva a lÃ¡bÃ¡val, a padlÃ³deszka reccsent egyet.
>- Mit? â€“ pislogott meglepetten Hablaty, aztÃ¡n lÃ¡tvÃ¡nyosan elsÃ¡padt. â€“ IzÃ©... Aaaz Ãºgy volt, hogy visszajÃ¶vÃ¶k, csak ÃœzenÅ‘szÃ©l elrepÃ¼lt, Ã©s mi utÃ¡na mentÃ¼nk, Ã©s talÃ¡lkoztunk KalmÃ¡r Johannal, Ã©s-Ã©s itt maradtam, hogy elmesÃ©ljem, mi minden tÃ¶rtÃ©nt, Ã©s teljesen kiment a fejembÅ‘l... â€“ Astrid nagyon csÃºnyÃ¡n nÃ©zett rÃ¡. Hablaty megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t. â€“ Csak viccelek! â€“ mondta gyorsan. â€“ Nem felejtettem el a szÃ¼letÃ©snapodat, Ã©s tÃ©nyleg sajnÃ¡lom, hogy kÃ©stem. MÃ©g ajÃ¡ndÃ©kot is kÃ©szÃtettem! De FogatlannÃ¡l maradt, ha

idehÃ-vhatom, megkapod. â€“ A lÃ¡ny nem tÅ±nt tÃºl meggyÅ‘zÃ¶ttnek, de nem tÃ¡madta meg Ãºjra. â€“ Mi lenne, ha nem tartanÃ¡nk fel a tÃ¶bbieket? â€“ prÃ³bÃ¡lkozott Ã³vatosan.
- JÃ³ Ã¶tlet! â€“ vÃ¡gta rÃ¡ KalmÃ¡r Johan, mire kapott egy mÃ©rges-kÃ©k pillantÃ¡st, de Astrid elvonult a stÃ©gen, Hablaty koppanÃ³-kocogÃ³ lÃ©ptei utÃ¡na.

>Felmentek a szirtre, ahol kÃ©t hÃ³nappal korÃ¡bban mÃ©g a siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyok csapata vÃ¡rt a jelre, hogy felszÃ¡llhatnak. Meredek kaptatÃ³ volt, Hablaty nem szÃ³lt egy szÃ³t sem, mÃ-g felÃ©rtek, csak arra igyekezett figyelni, hogy ne mozduljanak ki a kÃ¶vek a lÃ¡ba alÃ³l, Ã©s azon gondolkodott â€“ kicsit idegesen â€“, hogy Astridnak tetszeni fog-e az ajÃ¡ndÃ©k, amit kÃ©szÃ-tett. Nagyon remÃ©lte, hogy igen.
Felhallatszott a megkezdÅ‘dÅ‘ cserebere vidÃ¡m zsivaja, Ã©s egy helyen, ahol le lehetett lÃ¡tni a kikÃ¶tÅ‘be, tisztÃ¡n Ã©s Ã©lesen, Hablaty megÃ¡llt, Ã©s csak nÃ©zte lent az alakokat. Nem felhÅ‘tlen Ã¶rÃ¶m. Nem is keserÃ©des, csak mÃ©g nem hevertÃ©k ki a tÃ¶rtÃ©nteket. Vikingek. Nem beszÃ©lnek Ã©rzelmekrÅ‘l. Nem mondanak olyasmiket, mint â€žrÃ©szvÃ©t" vagy â€žegyÃ¼ttÃ©rzÃ©s", Ã©s mÃ¡r az is bÅ‘ven meglepte, hogy MorgÃ³pÃ³c felajÃ¡nlotta, hogy kÃ¶ltÃ¶zzÃ¶n hozzÃ¡juk. VisszautasÃ-totta az ajÃ¡nlatot. Senkinek nem akart a terhÃ©re vÃ¡lni, senkivel nem akart egyÃ¼tt lakni, Ã©s nem akart visszamenni az apja hÃ¡zÃ¡ba sem. NÃ©ha aludt ott, ha Astrid ottmaradt vele, Ã©s nem hagyta elmenni az Ã©jszaka kÃ¶zepÃ©n, vagy ottmaradt, Ã©s felÃ©bredt volna, ha Å‘ felkel, hogy bÃ¡rmi mÃ¡st tegyen, mint pihenÃ©snek tettetett szenvedÃ©st. Tudta, hogy Astrid csak aggÃ³dik, de valahogy nem akarta az emberek tÃ¡rsasÃ¡gÃ¡t, valahogy jobb volt elhÃºzÃ³dni Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyokat figyelni, repÃ¼lni az Ã©gbolt peremÃ©ig Ã©s vissza.

>MegÃ¡llt, lenÃ©zett, aztÃ¡n mÃ©ly levegÅ‘t vett Ã©s hallatta az Ã©jfÃºria hÃ-vÃ³szavÃ¡t. Szinte azonnal vÃ¡lasz Ã©rkezett a magasbÃ³l. Odalent valaki felkiÃ¡ltott, egy pillanatra teljes csend lett, ahogy Fogatlan kibontakozott egy felhÅ‘bÅ‘l Ã©s mint a villÃ¡m, suhant lefelÃ©, Ã¶sszeszorÃ-tott szÃ¡rnyakkal, vidÃ¡man kiÃ¡ltva. A vÃ-z felett kicsivel kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait, felsuhant elÅ‘ttÃ¼k, fordult egyet a levegÅ‘ben, a vÃ¶rÃ¶s farokpÃ³tlÃ¡s lobogott utÃ¡na, Ã©s lÃ¡gyan, csigavonalban vitorlÃ¡zva leszÃ¡llt mellÃ©jÃ¼k, odaugrott hozzÃ¡, kÃ¶rbeszaglÃ¡szta.
- Minden rendben â€“ mosolyodott el, vÃ©gigsimÃ-tott a pikkelyeken, a sÃ¡rkÃ¡ny szerette, megvakarta a nyakÃ¡nÃ¡l, Ã©s hÃ¡trÃ©bb lÃ©pett a nyereghez. Kis tÃ¡ska volt felszÃ-jazva rÃ¡, ebbÅ‘l vette ki a csiszolt fadobozt. HÃ¡rom napig tartott elkÃ©szÃ-teni. â€“ SajnÃ¡lom, hogy csak kÃ©sÅ‘bb tudom odaadni â€“ fordult Astridhoz, aki eddig csendben figyelte. â€“ Boldog szÃ¼letÃ©snapot â€“ mondta, ahogy Ã¡tadta.

>A doboznak lecsÃºszathatÃ³ fedele volt, benne pedig nÃ©hÃ¡ny nagyon rÃ©gi, gyÅ±rÃ¶tt Ã©s kissÃ© koszlott pergamenen hevert az Ã©kszer. FÃ¡bÃ³l faragott fogas hajdÃ-sz, sima oldalÃ¡n kÃ©k sÃ¡rkÃ¡nypikkely (ViharbogÃ¡r egy pikkelye), tekeredÅ‘ indÃ¡kat formÃ¡zÃ³, ezÃ¼stszÃ-n fÃ©mmel rÃ¶gzÃ-tve, aprÃ³lÃ©kos Ã¶tvÃ¶smunka. Astrid sokÃ¡ig nÃ©zegette, forgatta az ujjai kÃ¶zÃ¶tt, vÃ©gÃ¼l megenyhÃ¼lve, elmosolyodva felnÃ©zett:
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m szÃ©pen. Ez igazÃ¡n... nagyon szÃ©p â€“ mondta halkan, Ã©s odalÃ©pett Hablatyhoz, hogy Ã³vatosan Ã¡tÃ¶lelje. Nem lepte meg kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebben az Ã©rintÃ©s, mÃ©gis jÃ³l esett, emlÃ©keztette, hogy tartozik valahovÃ¡. Egyszerre volt ijesztÅ‘ Ã©s megnyugtatÃ³ Ã©rzÃ©s. Kicsit hasonlÃ³, mint azon az egy hÃ³nappal ezelÅ‘tti Ã©jszakÃ¡n, mikor itt Ã¼ltek takarÃ³kba burkolÃ³zva, Ã©s hullÃ³csillagokat nÃ©ztek, Fogatlan Ã©s ViharbogÃ¡r az Ã©gen kergetÅ‘ztek nÃ©ha, a faluban tÃ¼zek Ã©gtek, Ã©s csend volt, nyugodt-csend. Ã‰s ahogy akkor, Hablaty most sem gondolt az elmÃºlt idÅ‘re, hogy vÃ©gre bÃ©ke lehet, Ã©s hogy cÃ©lt vesztetten Ã¼lt a tervezÅ‘asztal felett napokig, mihez kellene kezdenie, most, hogy nem

kell a falu miatt aggÃ³dnia (MorgÃ³pÃ³c a rangidÅ‘s, Å‘ a
tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k â€“ hogy utÃ¡na mi lesz, Hablaty sem tudta. Nem akarta
tudni.), az Ã•dÃ¡z Harcosok nem jÃ¶nnek tÃ¶bbÃ© vissza, a
sÃ¡rkÃ¡nyokkal is megtanulnak lassan egyÃ¼tt Ã©lni.
>Annyi mindent akart tudni. Annyi mindenre nem volt esÃ©lye
korÃ¡bban, most viszont, Fogatlannal egyÃ¼tt, sÃ¡rkÃ¡nyszÃ¡rnyakon
bÃ¡rmeddig eljuthat, bÃ¡rmit megnÃ©zhet, Ã©s ez jÃ³ Ã©rzÃ©s volt.
AmÃºgy is kÃ©nyelmetlenÃ¼l Ã©rezte magÃ¡t Hibbanton. Nem mert az
emberek szemÃ©be nÃ©zni, hiÃ¡ba Ã¼nnepeltÃ©k hÅ‘skÃ©nt Ã©s
emlegettÃ©k harcoskÃ©nt.
Fogatlan odalÃ©pett hozzÃ¡juk Ã©s
megbÃ¶kte az oldalÃ¡t.
>- MindjÃ¡rt megyÃ¼nk, pajti, mindjÃ¡rt â€“ nyugtatta, mire Ã©rezte
Astridot megfeszÃ¼lni.
- Nem maradtok?
>- Nem â€“ hagyta rÃ¡ egyszerÅ±en. Nem volt kedve kifogÃ¡sokat
keresni. Nem volt kedve magyarÃ¡zkodni. Hirtelen fÃ¡radtnak Ã©rezte
magÃ¡t, pedig dÃ©lelÅ‘tt aludt valamennyit a kalmÃ¡r hajÃ³jÃ¡n.
(RingatÃ³zÃ³ tenger, otthonosan ismerÅ‘s rÃ¡ elaludni. Mint a
halÃ¡szhajÃ³ban rÃ©gen, az apjÃ¡val.)
- Mikor jÃ¶ssz vissza? â€“
kÃ©rdezett rÃ¡ Astrid.
>- Nem tudom. â€“ Kibontakozott az Ã¶lelÃ©sbÅ‘l, megfordult, Ã©s
leszegett fejjel elÅ‘re lÃ©pdelt. SzÃ³rakozott mozdulattal
vÃ©gigsimÃtott Fogatlan oldalÃ¡n, Ã©s bal kÃ©zzel megszorÃtotta a
nyerget.
- Csak attÃ³l fÃ©lek â€“ szÃ³lalt meg mÃ¶gÃ¶tte Astrid
hangosan â€“, hogy egyszer olyan messzire mÃ©sz, hogy nem talÃ¡lsz
majd vissza. â€“ Ã‰ppen elrugaszkodott volna, amikor megdermedt a
mozdulatban. Nyelt egyet, Fogatlan felÃ© hajtotta a fejÃ©t, mert
Ã©rezte, hogy baj van.
>- Csak mÃ©g egy pillanat â€“ suttogta rekedten, Ã©s elengedte a
nyerget, amÃºgy is, minden erÅ‘ kiszÃ¡llt a tagjaibÃ³l. MÃ©gis
megfordult, Ã©s visszament a lÃ¡nyhoz, fÃ©l karral magÃ¡hoz vonta,
Ã©s megcsÃ³kolta. Egy perccel (vagy kettÅ‘vel, hÃ¡rommal, sokkal)
kÃ©sÅ‘bb nekitÃ¡masztotta homlokÃ¡t a vÃ¡llÃ¡nak. â€“ Nem akarok
elmenni Ã¶rÃ¶kre. Vissza akarok majd jÃ¶nni, vissza fogunk jÃ¶nni,
csak most mÃ©g...
- MegvÃ¡rlak.
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.
Csak egy pillanatra talÃ¡lkozott a tekintetÃ¼k,
Astrid mÃ©gis Ã©rtette a mÃ¡sik hÃ¡lÃ¡jÃ¡t. Ã‰s lÃ¡tta, ahogy
elmosolyodik, ezÃºttal vidÃ¡man, tÃ©nyleg vidÃ¡man, amikor elengedte,
az nem volt olyan ijesztÅ‘ Ã©rzÃ©s, mint az elÅ‘bb. Mosolyogva
nÃ©zte, ahogy felugrott Fogatlan hÃ¡tÃ¡ra, a sÃ¡rkÃ¡ny egy
pillanattal kÃ©sÅ‘bb feldobta magÃ¡t a levegÅ‘be, Ã©lesen kiÃ¡ltott
egyet, magasra kapaszkodott az Ã©gen, visszahanyatlott, fÃ©kevesztett
zuhanÃ¡s, amit ezek ketten mÅ±velnek, igazi fjarsu falli.

KatieWR; 2014. januÃ¡r 19. â€“ mÃ¡jus 27.

KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Grefynek a segÃtsÃ©get az EpilÃ³gus megÃrÃ¡sÃ¡ban. Ã‰s
kÃ¶szÃ¶nÃ¶m mindenkinek, aki velem tartott. RemÃ©lem, talÃ¡lkozunk
egy mÃ¡sik tÃ¶rtÃ©netnÃ©l is ;)

End
file.